SAN-ANTONIO

VINO CU LUMÎNAREA PREGĂTITĂ

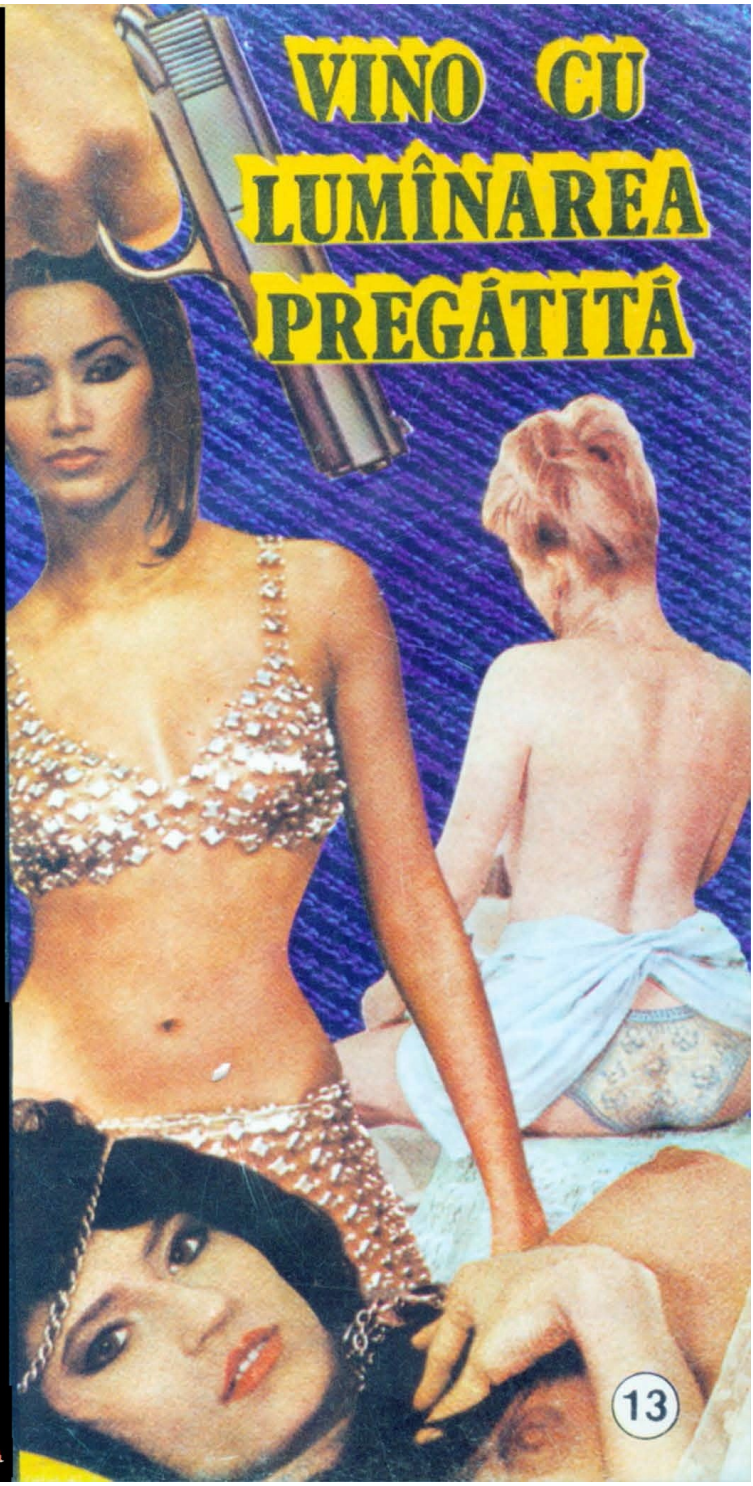

13

Editura FORUM

San-Antonio
Viens avec ton cierge
Fleuve Noire (Spécial-Police, No. 95), oct., 1978

© 1978 by San-Antonio,
Fleuve Noire (Spécial-Police, No. 95)
(ptr. ediţia originală)

© Editura Forum, 1993
(ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ISBN: 973-9065-43-0

Versiune ebook: [1.0] hunyade

San-Antonio

VINO CU LUMÂNAREA PREGĂTITĂ

Traducere: Dumitru Purnichescu

Colecţia San-Antonio, nr. 13
Editura Forum, 1993

CAPITOLUL ÎNTÂI

În care este în mod serios vorba de sănătatea cuiva

Erau patru.

Dintre cei care nu știu ce-i gluma. Dintre cei frământați de griji. Dintre cei care duceau în cârcă o parte din univers înainte să se înhame la ce a mai rămas. Niște tipi care își duceau traiul departe de toate căci toate depindeau de ei. Credeai că sunt în afara timpului, abia organici. Aveau ochi care nu vedeau decât viitorul. Mutre de intoxicați cu plumb. Erau înțoliți anonim, și toți, în nuanțe de antracit. Cei patru purtau cămașă albă și cravată fără pic de culoare mai vie. Voi trece sub tăcere naționalitățile lor. N-ai decât să le bănuiești. Și apoi, la ce bun? Erau niște uriași, din punctul de vedere al rolului internațional pe care îl jucau. Lucru ciudat, nu-ți puneai întrebarea, uitându-te la ei, dacă erau sau nu inteligenți. Erau în afara oricăror criterii. Poate că nu puseseră niciodată pe limbă pateu de ficat de gâscă stropit cu vin de Château-d'Yquem, nici nu contemplaseră un apus de soare la munte, nici nu mirosiseră o floare fără să o rupă. Erau niște oameni inexpugnabili, veniți pe lume să o întocmească.

Când am intrat în sala de conferințe, Bătrânul și cu mine, după ce un secretar albicios și nițel cocoșat ne-a anunțat, am avut impresia că mă înfățișez unei Înalte Curți. Oamenii aceștia secretau nepăsarea melancolică a

celor atotputernici. Nu erau întrutotul gravi, ci mai degrabă grosolani, ușor grosolani.

Mă așteptam la strângeri de mână, nu au fost. Mâinile celor patru serveau la cu totul altceva decât la a întâmpina. Se păstrau pentru gesturi pe care noi nu le puteam cunoaște.

Bătrânul se arătă slugarnic, ipocrit, asemeni bunului de Funès în rolul unor lingăi mieroși. Mă prezentă după ce s-a prezentat, însă cei patru bădărani nu mă luară în seamă nefăcând mai mult caz de mine decât de o gaură dintr-o bucată de șvaițer.

Nu a urmat nici o clipă de tăcere, căci timpul este o marfă din cale afară de prețioasă din care fiecare clipă înseamnă o valoare în cifre. Unul dintre cei patru luă cuvântul în engleză ca și cum era de la sine înțeles că noi știam folosi limba asta de rahat.

Se adresă Babacului, pe un ton repezit.

— Ni s-au dat asigurări că omul dumneavoastră este eficace, zise arătându-mă cu o mișcare din bărbie.

— Foarte eficace, întări șeful.

— E vorba de o misiune nu numai primejdioasă, dar care îți cere să știi multă psihologie.

— San-Antonio știe mai multă psihologie decât un psihiatru, garantă Venerabilul.

— Sper, zise celălalt, și nu mi-am dat seama dacă gândul îi era sau nu peiorativ față de corpul medical, căci nu-și nuanța vorbele. Îi cădeau, gata scrise, de pe buze.

— Va trebui mai ales ca omul dumneavoastră să facă dovada unui deosebit spirit de inițiativă.

Bătrânul zâmbi și zise:

— Puteți avea încredere în el.

Cât despre „omul lui”, acestuia începuse să i se facă lehamite de cei patru urâcioși, de înfumurarea și disprețul lor.

Nu mi-a plăcut niciodată să fiu luat drept vită de povară. M-am îndreptat spre nasol cu gura căscată și buzele răsfrânte asemeni fiarei din Gévaudan[1] când zărea vreo oaie răzlețită. I-am arătat falca ce l-ar fi dat gata pe Samson. S-a zgâit, fără să-i cadă fisa, o licărire de uimire și, de aici, de interes, i s-a aprins în ochii spălați cu detergent.

— Ce-i? a șoptit.

— Nu-mi lipsește nici un dinte, i-am zis. Cu excepția unui premolar știrbit într-un sâmbure de banană, toți sunt *made in Maman.* Oamenii sunt precum caii: când are dinții sănătoși, animalul e în stare bună. În loc să puneți o mie și una de întrebări despre ce sunt în stare, spuneți mai bine ce așteptați de la mine iar eu am să vă spun dacă ceea ce doriți este sau nu de competența mea.

Tipul a încruntat din sprâncene după care și-a rotit periscopul spre tovarășii. Ceilalți trei își țineau pliscurile strânse ca un scoțian baierele pungii. Iar Bătrânul arăta mai nenorocit ca un gagiu care și-a ciocnit prima mașină.

Terlocutorul meu a lăsat să treacă un timp mort și a tușit în mâna strânsă pâlnie. Trebuie că nu-i avea la inimă pe cei isteți și tot ce putea admite de la un subordonat de teapa mea era să i se răspundă „Yes, sir" cu bărbia ridicată și degetele pe cusătura nădragilor. Și-a înghițit dezaprobarea și s-a dus spre un ecran de sticlă așezat pe o consolă. Cu o mișcare repezită, a apăsat pe un buton. Ecranul s-a luminat și s-a ivit o hartă de giografie (vorba lui Béru).

— Cunoașteți țara aceasta? m-a întrebat.

Drept, cine mă lua, Nestorul ăsta scopit? Drept un țărănoi care-și ia certificatul de patru clase?

— Seamănă așa de tare cu Republica San Bravo că ea trebuie să fie, am răspuns. Capitala Bravissimo.

---

[1] Gévaudan - comitat francez în pădurile căruia a apărut, prin 1765. vestita *fiară din Gévaudan,* probabil un lup de o mărime neobișnuită.

În loc să aprobaționeze, examinatorul a apăsat iarăși pe butonăraie. În locul hărții a apărut poza unui tip cu mutră de tâlhar, îmbrăcat într-o uniformă albă încărcată cu decorații.

— Îl cunoașteți pe omul acesta?

— Dacă nu este Tiago Chiraco, dictatorul din San Bravo, atunci este fratele lui geamăn.

A încuviințat.

Toți ceilalți se holbau la portretul omului care făcea să tremure patru milioane de san bravieni. O muie tare neplăcută, ce-i drept. Dintr-odată cei patru gagii mi s-au părut frumoși ca niște îngeri de pe vitralii din secolul al XV-lea. E uimitor cum oamenii care nu întotdeauna au vârsta propriilor artere au negreșit moaca propriei mârșăvii.

Adu-ți puțin în fața ochilor mutra lui Tiago Chiraco, frățioare. Mai ales când vreun afurisit de sughiț nu-ți dă pace.

Îți amintești fața colțuroasă, nasul ascuțit ca lama unui pumnal, părul negru coborându-i jos, foarte jos pe frunte, până la patru centimetri deasupra sprâncenelor; buzele subțiri, așezate între parantezele a două cute pline de cruzime? Îți amintești, tu ăsta de aici, golindu-ți sacul cu tâmpenii, glasul lui tunător dar tăios din care ne parveneau frânturi de pe la televizor? Îți amintești făptura lui înaltă? Labele de călău care fâlfâiau pe lângă el ca doi corbi în jurul unui hoit? Avea pielea tuciurie, fața spână și o căutătură teribil de fixă pe care, din când în când, o împopoțona cu niște ochelari cu ramă de baga, mai mult pentru a-și păstra cumpătul tot scoțându-i și punându-i decât pentru a-și corecta privirea de șoim. Era copilul teribil al Lumii a treia. Un tiran extravagant ale cărui schimbări de alianță derutau lumea diplomaților. Se dădea ca sigur faptul că se ducea câteodată, noaptea, să lichideze

cu revolverul lui câțiva deținuți politici despre care se pretindea, a doua zi, că au încercat să evadeze. Era nebun după femei și își făcea de cap cu o droaie. Deseori îmbrățișările se sfârșeau rău căci era sadic, individul, și i se întâmpla să-și piardă mințile când instinctele josnice puneau stăpânire pe el.

Mutra lui scăldată în lumină strălucea ca un vitraliu în soare pe sticla diapozitorului.

Unul din cei patru rahatologi se strâmbă de silă în direcția ecranului.

Cel care îmi vorbea reluă:

— Domnia secăturii ăsteia a ținut destul. Suntem în mai, trebuie ca dictatorul ăsta să fie mort sau destituit înainte de 28.

M-a luat gura pe dinainte:

— De ce pe 28?

Întrebarea își avea rostul ei căci, înainte să răspundă, tipul își consultă cumetrii din privire. Clipiră în semn de încuviințare. Atunci rebrânșă harta cu San Bravo și îmi arătă un punct de pe coasta Nord-Vest.

— Pentru că povestea cu Cuba reîncepe în această țară. Rampe lansatoare de rachete trebuie să fie instalate în acest sector de către o mare putere străină începând cu 28 mai, și noi nu vrem așa ceva!

— Mi se pare că bunul Kennedy rezolvase soiul ăsta de povești într-un mod limpede și hotărât? am șoptit.

— Asta acum mai bine de cincisprezece ani, ripostă pederastmanul. De atunci lucrurile s-au schimbat. Fiecare perioadă are nevoie de metode potrivite.

— Nu se poate pune la cale o revoluție?

Păru iritat din cale afară, căci îmi depășeam prerogativele. Nu fusesem convocat pentru a mi se cere părerea, ci pentru a mi se da instrucțiuni.

— O revoluție are nevoie de opoziția unei mari părți a

populației, răspunse în cele din urmă. Or, poporul sanbravian este aproape în întregime fanatizat de micul său Hitler. Atâta vreme cât Chiraco este în viață, nu ne putem bizui pe nici un ajutor din partea lui. Orice încercare întreprinsă în acest sens a eșuat jalnic.

— Prea bine, spuneți-mi atunci, rogu-vă, ce trebuie să fac eu în dilema asta.

— Să o rezolvi, ripostă cu asprime scatologul (căci îmi lăsa tot mai mult impresia unui mâncător de tot soiul de rahat).

— După câte ați spus, nu-i decât un mijloc de a izbuti.

— Într-adevăr.

De data asta am făcut ca Petru I al Rusiei: mi-am ieșit din pepeni.

— Hei, domnule X-trei-stele, ați greșit distribuția: eu sunt polițist, nu ucigaș cu simbrie, nu curge din aceeași lumânare[1].

— Nu vă zice nimeni să-l asasinați pe Tiago Chiraco.

— Atunci?

— E vorba doar să-l duceți la fața locului pe cel care se va ocupa de treaba asta.

— Să-l duc la fața locului? Vă închipuiți cumva că am fost coleg de școală cu Chiraco? Eu însumi în ce calitate voi fi primit?

Până atunci, Babacul tăcuse mâlc.

Băgând de seamă că cei patru misterioși poponari nu se înghesuiau să-mi explice ce și cum, o făcu el cu hotărâre.

— Dragă prietene, îți dai prea bine seama că dacă acești onorabili gentlemani ni se adresează nouă, cu toate că dispun de un potențial de efective colosal...

Le-a îndulcit onorabililor cu băgare de seamă hapul,

[1] Prin această expresie curioasă, San-Antonio face aluzie la adagiul următor: „să nu băgăm în aceeași oală blenoragia și prima comuniune, nu curge din aceeași lumânare”. Nota spălătorului.

căutându-și cuvintele, cu inflexiuni jilave, cu priviri atinse de har. E al naibii de priceput în tărășenii d-astea. E un Rudolf Valentino al periatului. Un Mozart al flautului fermecat. La sfârșit, după ce și-a împărțit drăgălășeniile celor din jur, ca pe vremuri de Ziua Domnului, a dat drumul la lămuriri:

— După cum știi, Chiraco se dă în vânt după pipițe și nu-i deloc mofturos când le alege... Avea drept furnizor un soi de aventurier francez numit Soulică, un personaj cum nu se poate mai dubios, cu un cazier judiciar doldora. Vreme de patru ani a făcut naveta între Paris și Bravissimo însoțind de fiecare dată o brigadă de femele. De la fecioarele abia începute până la Mesalinele cele mai dezmățate. Dibuiește slujnicuțe și târfe, studente în lipsă de aventuri și curviștine de subprefectură. Ce mai, a știut să i se facă nelipsit lui Tiago Chiraco.

— Iată omul ideal pentru a introduce pe cineva acolo, am obiectat.

— Desigur, încuviință Bătrânul, numai că Soulică a murit.

— Când?

— Ieri.

— Din ce pricină?

Primul meu interlocutor zice cu blândețe:

— Pentru că a refuzat să ne ajute.

Nici nu-ți poți închipui ce efect stârnește o declarație de acest gen când pică la țanc în discuție.

Babacul, bâlbâindu-se ca un fecioraș care oferă primul buchet de violete unei prietene a mamei, lămuri:

— Din clipa în care un tâmpit ca Soulică era la curent cu faptele, și întrucât a refuzat să ni se alăture...

— N-are rost să-mi spuneți mai mult, domnule director, știu ce-i viața.

Cel mai bătrân dintre zărghiți a căscat nițel, ca să arate

că-l plictiseam de moarte cu palavrele noastre franțuzești. Pierduseră o grămadă de timp, artiștii ăștia asociați. Abia se mai țineau pe picioare, nu mai aveau răbdare. Curiozitățile neașteptate, sugestiile și obrăzniciile mele îi călcau pe nervi.

— Trebuie ca un francez să-i ia locul acestui Soulică dându-se drept asociatul său, hotărî pârțodromul. Veți pleca mâine la Bravissimo cu un contingent de fete. Printre ele se va găsi cea care va trebui să treacă la fapte.

M-am întors spre Hodorog. Se arăta oarecum stânjenit sub masca deferenței, pezevenghiul.

— Da, da, șopăcăia tremolo bătrânul Circar.

San-Antonio codoș!

Nu se mai văzuse așa ceva.

CAPITOLUL DOI

În care o să vezi

Fie că este de dreapta sau de stânga, fie că se situează în emisfera de nord sau în emisfera de sud, dictatura se bazează oricum pe cultul uniformei.

Din hotelul *La Revolución du Salut* (nume pe care l-a dat dictatorul puterii sale) contemplu o defilare. Tare mai miroase a șarlatanie cu militarii de operetă înțoliți în verzuliu, cu podoabe galbene, brandenburguri albastre, galoane roșii sau aurii, fireturi multicolore. Pene, epoleți, tobe, burumbum, tot circul, flamuri fluturând, steaguri, fanioane, săbii scoase, baioneta la țeavă, înainte marș.

Pas cadențat! Artilerie grea. Nu cine știe ce... *Biutiful.* Cârduri de inși fără să ostenească trec prin fața palatului și aclamă. Trăiască! Trăiască! Veșnic trăiască, tiranii... Trăiască! Așa li se strigă. Trăiască! Heil! Da, să trăiască în putere, mult de tot, veșnic... Nemuritori să fie în slavă, idioții ăștia. Să le dea Domnul harul să-și bată joc de popoare, să le jupoaie, să le scopească. Să trăiască! Să trăiască!

E soare ca la Austerlitz. Fetele sunt frumoase în haine de stambă țipător colorate. Bărbații sunt în cămașă. Toți țin umbrele în mână, căci trâmbe de apă se abat din când în când peste locurile astea nițel tropicale. Ploaia vine din senin. N-ai când să te dezmeticești. La început câteva picături mari cât găinațul de porumbel îți mângâie muia și

nici n-apuci să numeri până la zece că potopul a și venit. Ține zece minute. Străzile devin râuri. Soarele se ivește iar uscând totul cât ai clipi.

Aș vrea să văd ce s-ar alege pe o ploaie așa de strașnică din frumoasa defilare taratata. Să-i văd pe militarii fercheși, neputând defila în ordine, bălăbănindu-și mănușile albe. Și helicoanele pline cu apă, îți dai seama? Atunci mă rog cerului. Mă rog de sfântul Médard, de sfântul Barnabé, de toți specialiștii în ploaie. Dar aici sfinții din rai nu pricep decât spaniola. Rugămintea mea rămâne fără rezultat. Defilarea se îndepărtează pe Avenida de la *Revolutión du Salut.* Bye bye!

Mă întorc în cameră. Închid repede fereastra să nu iasă aerul climatizat. Beau o cutie de suc de grepfruit. Când tocmai am golit paharul, sună telefonul. Sunt anunțat de la recepție că Excelența Sa Pedro Pantouflar, însărcinatul cu presa al lui Tiago Chiraco, cere permisiunea să vină să mă vadă. Zic că-s de acord, că sunt gata să-l primesc.

Mă duc să-l aștept pe culoar. Se ivește, încadrat de doi vânători care seamănă cu muzicanții de la defilare.

Este un individ umflat, zdravăn, nădușit, cu niște favoriți uriași, frizați, cu ochii cei mai pofticioși ce se pot găsi în găvane, cu o gură groasă ca doi crenvurști suprapuși și care face spume la colțuri. Poartă un costum alb mișto, cu dungi negre, cămașă neagră, cravată galbenă cu un nod cât pumnul.

Câteva panglici colorate îi împodobesc reverul. Are mâinile grele de ghiuluri și zâmbește cu dinți tot de aur. Pantofii din piele de crocodil scârțâie ca un parchet vechi.

Vine spre mine, se uită chiorâș, îmi dă brânci ca să intre în cameră. Se duce de se așează într-un fotoliu, își dă într-o parte poalele hainei scoțând astfel la iveală un pistol în stare să țină locul la nevoie unui lansator de rachete defect.

— De ce n-a venit Soulică? mă întreabă aspru.

După care, scuipă pe covor un pachet de chewing-gum rumegat și își pune un picior pe brațul fotoliului.

Îi trimit un zâmbet prietenesc.

— N-a venit pentru că a murit, Excelență; a avut un accident de mașină acum trei zile, pe o autostradă, lângă Paris. Sunt asociatul său. În organizația noastră, eu mă ocupam cu recrutarea... șeptelului, iar el îl livra; câtva timp, va trebui să îndeplinesc amândouă funcțiile.

— Câte ai adus?

— Trei, Excelență.

— Doar atât?

— Calitatea primează asupra cantității, credeți-mă.

— Pot să le văd?

— Dacă binevoiți să mă urmați...

Și îl duc în camera alăturată.

Nu i-am mai împuiat capul asigurându-l că e marfă de soi. Dacă le-ai vedea pe cele trei gagici culese de „cei patru”, n-ai mai avea salivă luni de zile.

Ca siluetă, cu neputință să visezi ceva mai bun, doar de s-ar da peste cap întreaga speță. Sunt frumoase de-ți vine să urli, nu alta. Imaginea-i neisprăvită, îți dau dreptate, dar la repezeală nu găsesc una mai acătării.

Stai, că nu-i tot... Așa-i, fapt e că cele trei sunt blonde, dar niște blonde ri-gu-ros naturale. Și știu bine ce spun. Faptul că au și ochii albaștri, nu-i de colea. Buze hiperapetisante. Trec peste altele. Mereu ți-am tot descris frumoasele gagicuțe, poponeț și cămășuță, țâțișoare, șolduri arcuite, burtă suplă, și tot tacâmul. Blănița, fecioria delicată ultracomestibilă din care te-ai înfrupta la toate mesele. Sunt atâtea de spus despre o gagicuță mai ales dacă ești la fel de feminist ca mine. Atâtea de spus despre piele, culoare, miresme, moliciune catifelată, și despre toate celelalte, atât de multe. Dar ceea ce le conferă

acestor trei fete un farmec - o cât de deosebit - este faptul că sunt surori. Auzi bine ce-ți zic, artistule? Surori, *sisters!* Toate trei. Și asta nu-i tot: gemene. Ai priceput? Trei fătuci scoase pe bandă. Trase la indigo. Un vis demn de cele ale lui Casanova. Grația, drăgălășenia, lascivitatea, perfecțiunea în triplu exemplar, ca actele de la notariat. Aceeași zână de trei ori. Trei domnișoare înnebunitoare. Când le încaleci, parcă ai face dragoste într-un joc de oglinzi. Finețea finețurilor, totul suprem. Nebunie erotică. Emmanuelle învinsă. Decăzută la rangul de portăreasă bolnavă de podagră. Trei gagici sublimissime. Doar prenumele diferă. Altfel n-ai nici cel mai mic reper. Poți să le numeri firele de păr: numărul este același la toate trei. Poți să le compari și dimensiunile: nici măcar un milimetru diferență între cele trei grații. Și când zic grație, n-o spun în pripă. Le cheamă Aglae, Thalia, Euphrosina; părinții au potrivit bine lucrurile. Dar cum nu poți sta în calea progresului și cum numele acestea sunt greu de folosit, s-au schimbat în Glagia, Tata și Frofro; sunt cam lipsite de avânt dar simplifică lucrurile.

Când intrăm în camera lor, cele trei zeițe stau tolănite pe covor, pe burtă, formând oarecum sigla Mercedes. Una citește în Ghidul albastru al Vosgilor consacrat orașului San Bravo despre curiozitățile capitalei: rămășițe ale unor temple incașe, biserici baroce, muzeul pietrei și alte bucurii care fac averea casei Kodak.

Venirea noastră le amuțește. Întorc capul spre noi și ne zâmbesc.

Excelența sa Pedro Pantouflar rămâne fără glas. Ai zice că-i statuia lui Simon Bolivar din piața *Revolutión du Salut.* Apoi începe să respire din ce în ce mai tare, și ți se pare că locomotiva Pacific-Express intră în gară. I se văd fluturând perii din nări, în vreme ce cei din favoriți se zburlesc ca blana unui motan înfuriat.

— Ce ziceți, Excelență? întreb cu falsă modestie în glăscior.

— Pe Madona, zice, căci a citit și el din cărțuliile care circulau în America Centrală, unde ați găsit așa ceva?

Tocmai întrebarea asta mi-am pus-o apropo de cei „Patru” când m-am întâlnit cu acest somptuos trio.

— Ah, este o descoperire care valorează greutatea ei în chiracos[1], caut eu să scap.

Și tăcem. Cele trei surori Brontë îl vizionează pe noul venit. Șeful bătrânelor lui Tiago Chiraco le vizionează pe domnișoare. Tensiunea este ca pielea pe tobă. Auzi mușteleе zburând pe afară. Numai dacă bâzâitul n-o fi de la aparatul pentru aer condiționat?

Și acum, fără să vreau să te bag în răcori, va trebui să deschid o parantеză. Înainte să-mi iau zborul să vin în țara asta am stat de vorbă cu o fată care s-a bucurat de atențiile lui Chiraco în timpul unei călătorii a lui Soulică aici. Mi-a povestit de-a fir-a-păr cum se petrec lucrurile. Am aflat astfel că Pantouflar vine de fiecare dată să ia în primire noile efective. El hotărăște ordinea în care domnul și stăpânul lui se va înfrupta din cele abia venite. Și tipa cu pricina mi-a dezvăluit că împinge conștiința profesională până într-acolo încât le încearcă. Asta sub pecetea tainei căci Tiago Chiraco nu-i soiul de gagiu care să înfulece resturile de la masa colaboratorilor săi.

Îi dau un ghiont lui Pantouflar.

— Zăpăcificant, nu?

— Foc drăcesc! îmi răspunde.

Admir formula.

Atunci îmi apropii gura de foaia lui de varză plină de peri urâți și de oribile vine albăstrii.

— Regretatul meu asociat, Excelență, mi-a spus că îl veneraţi într-atât pe marele Chiraco încât le puneți la

[1] Nume dat noii monezi din San Bravo.

încercare înaintea lui pe persoanele care-i sunt propuse. Este o dovadă de conștiință profesională care vă face cinste. Să vă las să faceți cunoștință cu aceste încântătoare gemene?

Face o mișcare neașteptată. Își privește pantalonii. Și găsește aici dovada de netăgăduit că cea mai frumoasă cucerire a omului este calul.

— Ei bine... hm... mda... răspunde Pantouflar.

— N-aveți nici o grijă, Excelență. Sunt fete dintr-o familie bună și discreția este calitatea lor principală imediat după lubricitate. Se vor feri să spună marelui Chiraco până unde merge solicitudinea dumneavoastră, nevoind să vă pună într-o situație neplăcută față de el. Noi știm, ele și cu mine, că deseori excesul de zel îl indispune pe cel care trage foloase de pe urma lui. Firea omenească este atât de complicată...

Un zgomot ușor mă informează că fermoarul Eclair nu a pătruns încă în această țară, căci un nasture a sărit de la prohabul șefului de cabinet lovind o vază de cristal cu trandafiri belotă (la San Bravo nu se găsesc trandafiri baccarat).

Mă aplec ca să ridic trofeul.

— Cred că nu v-ar fi deloc îngăduit să-mi respingeți sugestia. Excelență, de altfel n-ați fi într-o postură decentă pentru a pleca. Dagobert, bunul nostru rege, al francezilor, își punea pantalonii de-a-ndoaselea, măcar așa nu avea prohabul desfăcut.

Și mă retrag.

CAPITOLUL TREI

În care îți fac o surpriză

Când Pantouflar apare din nou, arată cum ar arăta podul Brooklyn desfăcut șurub cu șurub. Abia îl mai țin balamalele iar privirea i s-a blegit mai rău decât favoriții. Îmbrăcându-se fără prea multă convingere și-a încheiat aiurea nasturii atât la nădragi cât și la haină, și-a băgat piciorul stâng în pantoful drept și invers, fapt care-l face să meargă ca Chaplin.

— Frumoasă trebușoară, nu-i așa, Excelență?

Își plimbă limba peste buzele deshidratate și îndrugă ceva care aduce cu „humphmeurg” care, cu toate că nu poate fi tradus în nici o limbă, rezumă de minune starea sufletească în care se află și slăbiciunea fizică.

— Sunt sigur că un *drink* v-ar prinde bine, Excelență. Pot să vă ofer puțin whisky?

Îmi face semn că pot și mă grăbesc să-i torn o porție ca pentru șefi.

— Credeți că preaslăvitul Chiraco va aprecia cum se cuvine harurile acestor fete?

— Sigur! suflă omul prăbușindu-se într-un fotoliu.

— Sunt dracul gol, declară Pantouflar după ce a tras o dușcă zdravănă. Drept să-ți spun, n-am mai pomenit așa ceva.

— Venind de la un om ca dumneavoastră, această apreciere este măgulitoare, gânguresc. Vă puteți da

seama, Excelență, că moartea înainte de vreme a asociatului meu nu știrbește cu nimic prestigiul firmei noastre.

Încuviințează (din cap de data aceasta) și zice:

— Președintele va fi încântat. Le iau îndată pe donșoare.

— Ei, nu așa de repede, Excelență. Fetele trebuie să se refacă întrucât un iubăreț ca dumneavoastră le-a pus la grea încercare. Apoi, țin să prezint omagiile mele președintelui pe care încă nu am avut fericirea să-l cunosc. Și vreau, cu acest prilej, să discut cu el noile tarife.

Omul cu barbete face un gest de plictiseală:

— Asta-i treaba mea. Ce-i cu noile prețuri?

— Știți cât de repede crește costul vieții, Excelență? Trecem printr-o perioadă de inflație. Carnea de vacă s-a scumpit rău de tot, tocmai de aceea cea de fătucă devine de neprețuit.

Ridică din umerii de hamal la pensie.

— Cât?

— Dublu, Excelență.

Nu pare șocat.

— Știți că Soulică îmi plătea un comision?

— Știu.

— De cincizeci la sută.

Îmi înghit saliva plin de admirație în fața unei atari lăcomii combinată cu atâta nerușinare.

— Îl veți avea.

— Foarte bine. Atunci, vino deseară la palat, imediat după salutul la drapel, cu șeptelul dumitale.

— La ce oră are loc salutul la drapel?

Mă strivește cu o căutătură fascistă.

— Păi, la șapte.

— Vom fi acolo, Excelență.

Chiar atunci ușa se deschide și ne pomenim cu o doamnă care nici măcar nu s-a ostenit să ciocăne.

— Scuză-mă, Antoine, nu știam că ai mosafiri, se sclifosește nou venita, *very* maiestuoasă într-o rochie de bumbac de culoarea mărului necopt.

Fac prezentările.

— Excelență, dați-mi voie să vă prezint pe doamna Berthe Bérurier, care este impresarul persoanelor pe care tocmai le-ați cunoscut. Berthe, Excelența sa domnul Pedro Pantouflar, șef de cabinet al președintelui Chiraco.

În plin delir, iat-o pe Berthy frângându-se într-o reverență Grand Siècle. Și când zic că se frânge, este realitate pură, căci rochia i se rupe pe fund.

Pantouflar îi aruncă o privire nehotărâtă balenei verzi și întreabă:

— Ce înțelegeți prin „impresar”?

— Știți, Excelență, dumneavoastră vă dați prea bine seama că în dragoste darurile naturale nu-s totul. Se cuvine să fie desăvârșite grație unei tehnici perfecte. Vă puteți închipui o echipă de fotbal fără antrenor? Doamna Bérurier este, într-un anume fel, antrenoarea celor trei minunate creaturi de alături. Ea le pune în valoare posibilitățile, ea le exploatează talentele pentru a le exprima chintesența. Ședința pe care v-au acordat-o nu a fost decât o cursă de încercare, o mică încălzire, dacă îmi îngăduiți. Vă puteți oare închipui *Simfonia a noua* de Beethoven, interpretată fără dirijor? Pentru președinte, doamna Bérurier va avea în grijă conducerea operațiilor. Când se află la pupitru, totul se schimbă, ajungem în lumi suprapământești. Căci această nobilă doamnă este neîntrecută în meserie. Ea înseamnă pentru dragoste ceea ce Louis Pasteur a însemnat pentru stereodrimie, ceea ce Fausto Coppi și Oscar Wilde au însemnat pentru pedală. Nimic din ceea ce ține de sex nu îi este străin. Poate readuce la viață membre adormite, poate înfierbânta persoane frigide. Și uite, Excelență, chiar dumneavoastră,

care în clipa de față arătați stors de vlagă din pricina dezlănțuirilor frumosului meu trio, dacă doamna Bérurier s-ar apleca asupra... cazului dumneavoastră, l-ar repune în vârful gloriei în doi timpi și nici măcar trei mișcări.

Pantouflar nu încetează să o fixeze pe cuvioasa Berthe cu o atenție încordată.

— Ah, da? zice în cele din urmă, fiind omul frazelor concise care nu se pretează la controverse.

— Da, afirm solemn.

Căpcăuna îi trimite un zâmbet de sex feminin în poziție ecvestră.

— Sunteți o Excelență bine alcătuită, îl asigură. Se vede de la o poștă că nu dă temperament duceți lipsă. Specialitatea mneavoastră, după câte văz, este mișcarea dân șale. Domnu' învârte sabia cu strășnicie, bag seamă. Cu mnealui faci dragoste pe rupte, dă mama focului. Te umflă, cu capu-n pernă, văz io. Bine sprijinit în coate și genunchi. Mă înșel oare, Excelență?

— Ce tot zice asta? întreabă Pantouflar care nu înțelege franțuzește.

Îi furnizez o traducere liniară. Esențialul.

— Că trebuie că sunteți un iubăreț pătimaș, Excelență.

Unui bărbat, oricare-ar fi, atâta îi trebuie: nimic nu-i face mai mare plăcere decât un compliment de acest calibru. Șeful latrinelor lui Chiraco zâmbește larg, masiv, cu aur în bot.

— Bașoldina dumitale nu-i frumoasă, dar are glagorie, confirmă.

Mulțumit se ridică.

— Pe deseară, la palat.

Și pleacă.

*

* *

Când umbli însoțit de trei gemene sublime de un asemenea calibru și de Berthe Bérurier sulemenită de mama focului, tot ce se poate spune este că nu treci nebăgat în seamă.

În restaurant, stârnim vâlvă. Mă simt stânjenit, căci semăn cu ceea ce sunt pentru o vreme, adică un codoș pus pe chiolhanuri, flancat de țiitoare și de șeptel.

Nu a fost nici o clipă vorba despre „misia" acestor domnișoare. Sunt însoțitorul lor, și cu asta basta. Treaba mea este să-mi înfățișez *squadra.* După care, va trebui să încerc să o aduc înapoi în țară. Nu știu absolut nimic - așa au hotărât „cei patru" - despre felul în care domnișoarele acestea vor trebui să procedeze pentru a face din Tiago Chiraco un erou național mort în plină glorie. Ideea de a face din Berthe mâna mea dreaptă mi-a fost suflată de bărbatul său, valorosul Bérurier. După ce i-am destăinuit misiunea pe care o am, mi-a zis: „Trebui să știi care-i treaba, gagiule. No să fii dă față când Hitlerul sudamerlan o să-și facă dă cap. Ca să-ți faci treaba cum trebe, ai nevoi de careva care să fie acolo și care să intervină cu doxă. Ia-o pe Berthe cu tine și pune-o să facă pe impresara".

Primul gând a fost să refuz această ciudată propunere. Dar, după ce am mai chibzuit...

Halim un asortiment de cărnuri fripte pe jar, înfipte în săbii. Sunt servite cu fasole oloagă roșie, aproape neagră, cu un gust delicios. Coana Berthe ia de vreo patru ori și gângurește că nu se va mai simți așa de singură sub plapumă, deseară, căci o să fie foc concentrat de artilerie între cearceafuri. De vină fiind osmoza, a luat ticurile soțului regal și-i împrumută cu nerușinare cele mai izbutite năzbâtii.

Asta a fost la restaurant.

Apoi, în unanimitate, am hotărât să ne ducem pe plajă.

Bravissimo este, poate că nu știi, beoțian, construit la capătul unui golf. Portul este depărtat de oraș, la vreo zece kilometri, căci coasta este nisipoasă. Închipuiește-ți o plajă stil Copacabana sau La Baule. Atât că aici culoarea nisipului este de nespus. Aproape ocru, cu paiete, scânteiază cât vezi cu ochii. Gata cu ditirambul că de nu, îmi vine așa o dambla de-ți zugrăvesc panorama de-a fir-a-păr și știu cu ce plictis te ia când mă îndepărtez de subiect. Prefer să-mi păstrez libertatea de mișcare pentru digresiuni, mai ales că descrierile nu mai sunt la modă, așa-i? Zola, merge un pic, dar soporifice ai și tu.

Aici, aproape că nu sunt turiști. Curios lucru, dar dictatura nu-i atrage mai deloc pe mânuitorii de kodakuri. Le e târșală gagiilor să nu fie vârâți la pârnaie căci nu se știe dacă mutrele lor plac sau dacă naționalitatea le e bine văzută de către regimurile totalitare.

Așadar, netă dominare sanbravianâ. Niște inși grosolani, dându-se în vânt după gogoși puțind a rânced, chelălăind, râzând tâmp cu gura până la urechi, de o nevinovăție lipsită de griji.

Țâncii umblă în curul gol, mamele lor poartă dimpotrivă costume de baie pe care Sfânta Fecioară și le-ar putea pune fără ca Monseniorul D'Ecône să încrunte din sprâncene. Morala este de când lumea vârful de lance al regimurilor totalitare. Când clădești o doctrină pe ireproșabilitatea moravurilor, ai de îndată grosul publicului de partea ta. Iar celorlalți nu prea le dă mâna să crâcnească. Du-te și spune că n-ai nimic împotrivă să fie văzută blănița doamnelor, că îți place să te pupi pe stradă, că o giugiuleală care umple ecranul are mai mult haz decât moaca Sophiei Loren, că curvișteinele sunt sarea vieții, că tinerii au dreptul să împrumute automobilele burjuilor și să facă vârtelnițe din lanțurile de bicicletă și că școlarii... Da, du-te și aruncă toate astea în fața zâmbăreață a noii ordini

și o să vezi de ce primire o să ai parte, umflatule! Nesăbuitule!

Cele trei grații mobilizează atenția și mai și ca la restaurant căci aici ai baftă să vezi o bună parte din trup. Berthy, care n-are costum de baie, poartă o fustiță de *tenniswoman* care-i lasă dezgolite până sus monstruoasele jamboane. S-a descheiat la bluză ca să-și elibereze din strânsoare țâțoaiele pe care le oferă lăcomiei lui Phebus.

După ce mă bălăcesc zdravăn, mă întind lângă șeptel ca să mă bronzez. Una dintre artiste a făcut rost de un tranzistor și ascultă muzică clasică.

Zgomotul regulat al mării mă face să moțăi. Berthy citește cu glas tare (și fără nici un rost, căci nimeni n-o ascultă) o bandă desenată erotică în care este vorba de un jeg de gorilă care o răpește pe soața unui explorator și o duce în mijlocul pădurii (la mijloc de codru des) ca să-i tragă o țeapă pe îndelete.

Închid ochii. Sub burtă, nisipul arzător se răcește treptat.

— Dacă îmi îngăduiți, zice o voce din apropiere, ar trebui să vă puneți ceva pe cap, *señor.* Insolațiile sunt frecvente aici și nu iartă.

Îmi salt căpățâna deja cuprinsă de somn și, la doi metri de mine, gimbesc un tip. Destul de nostim, n-am ce zice. E înfofolit și stă turcește. Își curăță unghiile de la picioare cu unghiile de la mâini. Poartă un șort albastru, spălăcit, care nu-i poate cuprinde burdihanul, un maiou cu dungi și pe cap o șapcă de pânză cu cozorocul lung. E tuciuriu la față, dar nasul borcănat i-a rămas roșu, și poartă o mustață tip ghidon de bicicletă de curse la capătul căreia atârnă resturi de mâncare.

Îi mulțumesc pentru solicitudine. La urma urmei, are dreptate, Mahomed[1] lovește nu se joacă și nu-i bine să-i

[1] Mahomed - în argou. Soarele (n. t.).

expui prea mult bostanul.

— Pot să vă ofer o șapcă la fel cu a mea, *señor?* continuă amabilul tovarăș.

Cotrobăie în ditamai sacoșa de plajă de lângă el.

— Iau întotdeauna două căci se întâmplă să se stârnească vântul și mi-o smulge pe a mea.

Scoate o șapcă tăcută ghemotoc, o desface, o scutură și mi-o azvârle cu îndemânare.

— Mulțumesc, spun. Sunteți foarte amabil.

— Nu-i nimic, *señor,* spune copitatul jupuindu-și mai abitir pielițele moarte.

Îmi pun șapca pe cap rugându-mă cerului să nu arăt prea tâmp și îmi schimb poziția întorcând-mă pe spate.

Pentru o clipă, trag obloanele.

Apoi le ridic. Și îmi dau seama că cineva a scris ceva cu pixul pe partea interioară a cozorocului.

O smulg de pe cap ca să văd ce scrie. Și citesc cele ce urmează, în franceză: *„Întoarce-te repede în Franța cu fete cu tot, comisare, înainte să nu fie prea târziu”.*

Melancolic, pun la loc șapca pe capul genial pe care-l știi.

Îndatoritorul meu vecin își vede mai departe de curățatul labelor din spate. În jur, vibranta euforie de pe plajă: lâncezeală și bucuria copiilor. Nisip, mare, soare. Tranzistorul transmite nu știu ce de nu știu cine, interpretat la orgă. Când adie, vântul aduce miros de ulei încins și cataplasmă, de iod și de scoici învechite. Berthe a adormit, cu *Comic* pe bot. Sforăie și aerul expirat șuieră pe hârtie. Din când în când, în somnu-i fără griji, lasă să-i scape câte un pârț suav, urmare a boabelor de fasole roșie. Tihnă, îți zic. Pace nesfârșită, oceanică și organică. Nepăsare a trupurilor care se lasă pradă slavei arzătoare a universului.

Mă târăsc oleacă până lângă cel care mi-a împrumutat

șapca cu mesaj.

— Cine sunteți, *amigo*[1] îl întreb cu multă civilitate, nefiind în uniformă.

Cel interpelat scapă, printr-un bobârnac dibaci, de o bucată de unghie neagră în formă de lună pe care a tăiat-o de la degetul mic de la picior.

— Numele meu este Alonzo Alonzi, *señor,* răspunde netulburat omul.

— Sunteți cumva poștaș?

— Deloc, *señor,* sunt spălător de vase la berăria *Revolución du Salut.*

— V-a trimis cineva aici?

— Nimeni, *señor.* Astăzi am zi liberă.

— Vi s-a cerut oricum să-mi dați șapca asta de pânză?

Zâmbește.

— Sunteți șiret, *señor,* așa-i, mi s-a cerut să vă ofer șapca asta.

— De către cine?

— De către un străin, *señor.*

— Când?

— Acum câteva clipe, când am ajuns pe plajă.

— Și cum arăta, străinul ăsta?

— Ca un intelectual din Europa, *señor.*

— De ce intelectual?

— Pentru că avea ochelari, pielea gălbejită rău și o bărbuță blondă.

— Bătrân?

— Cine e bătrân și cine nu, *señor?* Omul despre care e vorba să tot fi avut cincizeci de ani.

— Înalt, voinic, mic, slab?

---

[1] Dacă-ți înfig, din când în când, un cuvânt spaniol, nu o fac decât pentru a crea climatul hispanizant. Firește, el nu corespunde în realitate la nimic precis întrucât vorbesc în spaniolă și îți traduc în franceză.

— La mijloc. Poate niţel adus de spate. Purta un costum gri de pânză şi o cămaşă galbenă.

— Şi a intrat în vorbă cu dumneavoastră?

— Fără fasoane, da, *señor.* M-a întrebat dacă vreau să câştig o sută de chiracos fără să mişc un deget. L-am întrebat ce trebuie să fac iar el mi-a spus că se află pe plajă trei încântătoare surori blonde însoţite de un tânăr arătos şi că eu n-am altceva de făcut decât să-i dau băiatului şapca aceasta. Nu mi s-a părut că o să supere pe cineva, nu-i aşa, *señor?*

— Şi v-a dat o sută de chiracos?

Interlocutorul meu caută în buzunărelul de pe burtă al şortului şi scoate o bancnotă verzulie şi galbenă, împăturită.

— Iată-i, *señor.* Nădăjduiesc că nu v-am supărat cu nimic dându-vă şapca aceasta. Am pipăit-o înainte ca să fiu sigur că nu ascunde nimic primejdios. Dacă totuşi vă consideraţi cât de cât lezat, sunt gata să vă însoţesc la poliţie pentru a depune mărturie şi a înapoia aceşti bani prea uşor câştigaţi. Sunt un băiat cinstit, *señor.* Sfânta mea mamă mă învăţa mereu că drumul drept duce în rai.

Mă uit atent la el, pare sincer. Tipul are ceva din moliciunea unui celibatar. Mi-l închipui într-o locuinţă mititică, sărăcăcioasă, dar curăţică. Leafa trebuie că o dă pe haleală. Duminica se duce să vadă un meci de fotbal iar sâmbăta seara se masturbează un pic, ca să spună că a făcut-o lată. Ştiu o droaie ca el; în Franţa, în alte părţi, cam peste tot. Oamenii nu se împart după naţionalitate ci pe categorii omeneşti şi sociale.

— Nu, poţi păstra banii, *amigo,* ia-i câştigat cinstit.

— Mulţumesc, răsuflă uşurat vecinul meu băgând biştarii la loc în buzunar. Sunteţi şi dumneavoastră străin, *señor,* nu-i aşa? Italian cumva?

— Nu, francez.

Dă din cap.

— Nu face nimic, *señor,* sunteți oricum simpatic.

*
* *

Pe la cinci, ne întoarcem la hotel ca să ne îmbrăcăm cu ce avem mai frumos. Am încercat să vorbesc la telefon cu Parisul ca să-l pun la curent pe Bătrân cu cele ce se întâmplă, dar mi s-a răspuns că trebuie să aștept patru zile, așa că am anulat neconvorbirea.

Perplex, beau o bere rece în hogeacul meu.

Iată că lucrurile se complică în mod straniu. Cineva, în oraș, este la curent cu misiunea noastră. Și acest cineva nu vrea să fie îndeplinită. Și mi-o aduce la cunoștință în două rânduri nu lipsite de umor dar care nu sunt mai puțin amenințătoare.

Tipul ăsta cu bărbuță (după spusele lui *señor* Alonzi) chiar trage nădejde că o să-mi iau catrafusele însoțit de duduile mele? Cum va reacționa când își va da seama că mă doare-n cot de ordinul lui? O să mă bage la zdup? Îl va preveni pe Chiraco?

Posomorât, îmi termin berea care-mi lasă un gust de excremente cu toate că-i rece. Frigul ajută să treacă gusturile neplăcute.

Șeptelul vine să-mi spună că-i gata. De-ai vedea un spectacol ca ăsta, nenișorule! Cele trei surori blonde în trei rochii identice, din mătase naturală neagră, fără mâneci. Ciorapi negri; ai priceput cum vine treaba, bobocule? Pe gât, același șirag de perle.

Berthe, tambur major planturos, s-a îmbrăcat în ținută aproape militară: haină și pantaloni albaștri, cu un soi de epoleți aurii. Când își pune pantaloni, Grăsana seamănă cu femeile care, pe marginea drumului, vând reviste de sport

cu prilejul Turului Franței. Fundul ei elefantin seamănă cu un tunel astupat. Dar ceea ce are această femeie surprinzătoare mai deosebit, rarisim, cum nu s-a mai văzut, sunt cerceii.

M-am întrebat mereu de unde-i scoate, Balena. Din ce Uniprix de mahala blestemată, de la ce negustor aiurit de mărunțișuri din vreo subprefectură din Ciad. Colecția ei este dintre cele mai rare. Unică în lume, o spun sus și tare. Când nu va mai fi, va trebui ca Marie-Marie să lase moștenire această comoară a secolului XX vreunui muzeu de ciudățenii.

Cei pe care și-i atârnă astăzi valoroasa mea colaboratoare reprezintă două rămurele de cireș, având fiecare o frunză și trei cireșe care se bălăngăne. Reproducerea este veridică. De un hiper realism să dai cu genunchii de podele. Bag mâna în foc că o să aibă de furcă cu vrăbiile de pe aici, coana Bérurier. Or să vrea să ciugulească minunatele fructe, vrăbioii san-bravieni!

Îmi surprinde privirea de comatos și șoptește:

— E bine așa?

— Mda! pufnesc pe nas.

— M-am îmbrăcat sobru, zice; când te duci la un președinte, nu trebe să faci totul să-i sari în ochi; nu-i așa, Antoine? Distincția întâi și-ntâi! O fi și d-alea dă să cred obligate să-și scoată de la naftalină toaletili dă cirimonie. Mi-aș fi putut pune și io rochia dă lame cu pietre prețioase și decolteu dă te ia cu amețeală sau taiorul de catifea violetă cu hermină pă margini; ei bine nu, dragule, m-am răzgândit taman acu, la urmă.

— Ai făcut bine, zic împăciuitor străduindu-mă să cad în fund de admirație văzându-i uniforma de soldat din vechea gardă.

Și, după ce încuviințez, plecăm spre palatul impero-prezidențial.

San Bravo este cam așa: mai întâi un oraș modern alcătuit din vreo duzină de zgârie nori de concepție *very* americană. Mai încolo, în jurul acestui centru nou, o puzderie de cocioabe. Dacă o iei pe Avenue *Revolución du Salut* și mergi până la capăt, urci neapărat pe o colină plantată cu pini umbrelă și în vârful acestui promontoriu vezi înălțându-se palatul, o construcție mare, albă, în stilul baroc spaniol, înconjurată de un grilaj înalt, negru, cu fleșe aurite. Esplanada este înțesată de militari. Din zece în zece metri se ridică un fel de fort mai mic care adăpostește o mitralieră pentru cazul în care bunului popor sanbravian i-ar trece prin minte să-și venereze mai puțin președintele.

Te scutesc de santinelele înarmate cu pistoale mitralieră care, când te apropii, se holbează la tine cu niște ochi mari, rotunzi, și mai duri decât țeava lătrătoarei. Și-ți vorbesc doar cu titlu informativ despre ofițerii cu mutră de Frankestein constipat care umblă de colo până colo lovindu-și cu cravașa cizmele strălucitoare.

De cum apar, la volanul Buickului meu de închiriat, un stol de uniforme ne înconjoară. Un adjutant simpatic ca un tigru turbat deschide portiera și se apucă să-mi chelălăie ceva cu neputință de înțeles, căci zbiară prea tare.

— Vă rog, domnule general, îi zic adjutantului, nu pricep decât spaniola vorbită; la Berlitz nu se învață încă spaniola zbierată.

Mugește un formidabil hîc și tace, atât de tare îl șucăresc. Mă grăbesc să profit ca să-l pocnesc cu lovitura mea secretă:

— Președintele Chiraco ne așteaptă, pe aceste doamne și pe mine, iar dacă, din pricina dumitale, nu ajungem la timp la întâlnire, fii sigur că te va pune să cureți latrinele cazarmei cu o perie de dinți și cu un burete pentru timbre; mă rog, așa văd eu lucrurile.

Botul de hipervacă încearcă de mai multe ori să-și

înghită saliva; izbutește a treisprezecea oară și începe să chiorăie:

— Vă așteaptă președintele?

— Chiar așa.

— Aveți o convocare?

— Chemați-l de la postul de gardă pe Excelența Sa Pedro Pantouflar și spuneți-i că domnul cu cele trei surori este aici.

Înainte să fi putut face ceva, un general de brimadă[1] vine în grabă, îi dă o cizmă în cur de parcă ar transforma un eseu la rugbi, mă salută militărește, după obiceiul sanbravian, adică cu dunga mâinii drepte perpendiculară pe nas și cu mâna stângă făcută scoică înaintea prohabului.

— General Franco Dillo, se anunță, vă prezint respectuos respectele mele cele mai respectuoase, *señor,* prea ilustru. Binevoiți să mă urmați?

Și începe să meargă în fața mașinii legănându-se ca un rățoi până la peron. În timp ce trecem militarii salută care mai de care; ceea ce este cum nu se poate mai emoționant și te face să pricepi de ce atâția oameni țin morțiș să devină președinte al Republicii în loc să recolteze rășină.

Ni se deschid porțile. Se dreptpoziționează. Generalul Franco Dillo ne invită să urcăm treptele după ce ne-a întrebat dacă am prefera să fim duși pe sus, dar tu știi cum e când umbli pe picioarele tale?

Când intri în holul uriaș, te șochează un portret ecvestru al președintelui, pictat în ulei de măslină neîncepută și care se întinde pe tot peretele din centru. De o parte și de alta atârnă, două drapele gigantice ale Republicii San Bravo iar flori reprezentând culorile naționale (un bulgăre roșu pe fond verde cu dunga bucilor la mijloc și smocuri de

[1] Joc de cuvinte: *brigade* = brigadă; *brimade* = renghi, păcăleală (N. t.).

păr în jur, îmi iau îngăduința să-ți reîmprospătez memoria) sunt depuse cu pioșenie la poalele capodoperei.

Generalul înainte-mergător își vede de drum în pas de rață și ciubotele lui fac un tărăboi de mai mare dragul pe dalele de alabastru.

Se oprește în fața unei uși duble împodobită cu ciubuce. Ciocăne și strigă cât îl țin bojocii cam așa: „Aiiiooooooo hu!”

Se trage imediat zăvorul ușii. Se ivește un supergeneral care ne cercetează cu luare aminte și ne trage un salut milităresc fără cusur.

Intrăm apoi într-o anticameră în care îți sar automat în ochi trei lucruri. Primul este că în fața intrării se găsește o altă poartă dublă având de o parte și de alta doi străjeri mai respingători decât tot ce am văzut până acum, al doilea că aici se află un birou ca de ministru (sau mai bine zis un birou sinistru) pe care a fost înșurubat trepiedul unei mitraliere dotată cu mitralior; în sfârșit, al treilea este o dublă rampă cu celule electrice care îi detectează pe purtătorii de arme.

Al doilea general ridică receptorul unui telefon, salută militărește aparatul și spune că „persoanele au sosit”. Ascultă, se curbează în două, apoi în trei, ca un metru de tâmplar și răspunde că „Prea bine, slăvite președinte”.

După care ne însoțește la a doua ușă.

Se aude un zbârnâit, ușa se dă în lături.

— Dumnezeu să-l ocrotească pe slăvitul președinte! zbiară supergeneralul ducându-și stânga la șliț și dreapta în prelungirea mutrei de tembel.

Intrăm, eu mai întâi, căci la San Bravo buna cuviință cere să cinstești pe bărbat înaintea femeii.

Iată-ne ajunși.

Frumos de tot! Impresionant! Unic!

Masa de lucru a lui Tiago Chiraco măsoară trei metri

lungime pe un metru și jumătate lățime și a fost tăiată dintr-un bloc de porfir. Dușumeaua, ca și pereții, este acoperită cu plăci din aur. Deasupra biroului, o coroană consternată de diamante este asaltată de o duzină de spoturi.

La dreapta mesei: drapelul san bravian înfipt ca un pom de Crăciun.

Este *very* Cannes, îți repet; iată-mă, voiam să zic *very* Nice.

Chiraco, într-o uniformă barată de marele cordon *Silvouplay* ordinul *number one* din San Bravo, stă într-un fotoliu mai măreț decât tronul lui Shah Durand.

Nu mai există nici un scaun în cabinetul său de lucru, el fiind singurul care are dreptul să se așeze în prezența sa.

Când intrăm, un asiatic venerabil, ghemuit sub masă, tocmai îi face pedichiura. Totodată, întrucât are creierul multiform și ubicuu, ia hotărâri naționale trăgând dintr-o țigară de foi groasă cât puța lui Bérurier. Un ministru îi enunță problema și această ființă aleasă, al cărei geniu nu mai are nevoie de laude, hotărăște în clipa următoare.

— Echipa noastră de fotbal a pierdut meciul amical cu Bolivia, slăvite președinte, anunță bâțâindu-se ministrul.

— Împușcați portarul! hotărăște Chiraco.

Trage un fum din havană și aruncă fumul în nasul lui Fu-man-Chu care îi lustruiește unghiile. Nici nu s-a sinchisit că am intrat. De aceea rămânem, doamnele și cu mine, vreau să zic: eu și doamnele, înșirați ca niște știi ce? Chiar așa, ca niște popice, și n-ai de ce să te plângi pentru atâta lucru.

— Nu se mai găsesc de-ale gurii în provincia Brazero, slăvite președinte.

— Să fie mâncați bătrânii!

— O epidemie de holeră face prăpăd în orașul Santanfer.

— Trageți în cei care vor să plece!

— Directorul Operei cere credite.
— Schimbați directorul!
— Țăranii din Miaivăstcuru nu pot plăti noile impozite.
— Luați-le pământurile.
— Docherii din portul Ladanlbaba n-au de lucru.
— V-am mai spus să-i împușcați!
— Trupa refuză, slăvite președinte.
— Împușcați trupa! Asta-i tot pentru astăzi?

Tot, slăvite președinte, ocrotitor al poporului. Ah, încă ceva: Monseniorul Oianfund întreabă la ce oră trebuie să țină mâine slujba la catedrală, de San Ghinetti?

— Când vrea, mâine voi fi reprezentat de statuia pentru ceremonii, cea cu uniforma de mare mâncător de languste.

Deodată, slăvitul președinte tresare. Își pune palma mâinii drepte pe ureche, ca unul care suferă de otită.

— Stai, bucă de șobolan nenorocit! îi strigă ministrului care se retrăgea după ce se ploconise în trei rânduri. Dacă stau să mă gândesc bine o să mă duc la slujbă. Liturghia la ora unsprezece. Toată lumea în ținută de gală! Cei absenți vor fi împușcați!

— Împlinească-se voia ta, slăvite președinte, protector al artelor, al sfintei Biserici, trimis al lui Dumnezeu, providență a statului.

Ministrul *exit.*

Tiago Chiraco se apleacă spre pedichiuristul chinez cu mutră de asiatic.

— Gata, Ți-Se-Rupe?

— Da, domnule președinte.

Tiago îi trage un șut în muie și chinezoiul pleacă târându-se.

Bunul președinte catadicsește în sfârșit să bage de seamă că am venit în vizuina lui.

Ne cercetează îndelung, apoi un zâmbet la fel de îmbietor ca o ladă de gunoi în perioada de grevă a

gunoierilor îi întunecă fața posomorâtă.

— Vorbește careva spaniola? întreabă în spaniolă.

Ceva îmi spune să-mi țin gura. Ne mulțumim să ne ploconim de câteva ori, cuprinși de nedumerire.

Reia, în engleză:

— Vorbește careva englezește?

— Io, domnule președinte! răspund cu o smerenie care ar face ca cea a unui cerșetor lepros să fie luată drept obrăznicie.

— Apropiați-vă!

Mă supun.

De aproape, Tiago Chiraco este și mai sinistru. Are pe figură ceva de reptilă cheloniană. Capul îi aduce cu cel al unei broaște țestoase de mare.

— Pantouflar mi-a zis că Soulică a murit?

— Un accident nefericit de circulație, domnule președinte. Eu sunt asociatul lui și voi continua să vă fiu de folos după puterile mele.

Arată spre cele patru doamne în poziție de drepți.

— Asta îmi aduceți?

— Persoane cu totul ieșite din comun, domnule președinte, după cum vă puteți da seama. Niște gemene încântătoare și pricepute pe care antrenoarea lor, aici de față, le pregătește pentru cele mai izbutite isprăvi amoroase.

— Bine, vom vedea.

Apasă pe un buton. Se ivește supergeneralul din anticameră.

— Deschide-mi ușa aia! zice Chiraco arătând spre capătul salonului.

Cum, o ușă! Nu se deosebește nimic. Dar supergeneralul salută militărește și se duce să apese pe un buton de comandă. Într-adevăr, un panou culisează scoțând la iveală o cămăruță fără ferestre în care se află ditamai patul

circular, mai bine zis o sofa joasă și rotundă, cu un diametru de cel puțin cinci metri. Perne peste tot. O lumină discretă.

Chiraco, care este desculț, se îndreaptă spre acest budoar și se trântește pe un maldăr de perne.

Ne face semn să-l urmăm, nătângul.

Asta și facem.

— Ei bine, aștept, zice.

CAPITOLUL PATRU

În care îți pregătesc o altă surpriză

Bun, așteaptă.

Lucru curios, cele trei grații care se descurcă trăsnet în viața de toate zilele, par intimidate de personalitatea despotului.

E acolo, Tiago Chiraco, lăfăindu-se între perne cu brațele sub cap, cu ochelarii cu uriașă ramă de baga ridicați pe frunte, în ochi ghicindu-i-se gânduri murdare și planuri necurate, cu paranteze pline de răutate, sechestrându-i gura ca o dungă; stă acolo, curios și primejdios, atent și nepăsător, o nepăsare care nu-i decât lăcașul defensivei lui. Îl simți clocind machiaverlâcuri care-l vor înveseli.

— Ce stați, domnișoarelor? se rățoiește coana Bérurier, care își ia în serios rolul pasionant de țață; să ne ocupăm de acest domn adorabil. Așa cum îl văd, fără măcar să-i pipăi lumânarea, bag mâna în foc că o are babană, pușlamaua. Ascultați ce vă zic, puicuțelor, pui prinsoare că are una dă fo douăj dă centimetri și mai bine. Nu una prea mare, n-aș zice, da vână dă taur colea, adusă ca arcul.

Brusc, pe Chiraco, care stătea nemișcat, ca un potentat pe cale să fie făcut potent, îl apucă un soi de zgâlțâială, la fel cu cea de adineauri, când vorbea despre liturghie cu ministrul.

— *You, go out!* îmi zice aspru arătându-mi ușa.

Pricep că prezența mea îi încurcă socotelile. Nu oricui îi place să i se ridice lumânarea pe scena cazinoului din Paris.

Așa că mă retrag în birou lăsându-l pe mâinile experte ale acestor franțuzoaice de toată isprava. Ușa culisează la loc.

Al dracului tip. E ceva ciudat în comportarea lui, desigur în afara prestației politice. E un tiran în salturi. Pare hotărât, tăios. După care are o perioadă de relativă reținere care ia sfârșit cu o zgâlțâială de-ți vine să crezi că nitam nisam îl fulgeră un curent electric prin tot corpul și din aceste pulsiuni decurg hotărâri neașteptate. Uluit să mă aflu brusc singur. Rămân o clipă nemișcat. În camera aceasta uriașă, stranie, te înăbuși căci nu are ferestre. Bănuiești că este o fortăreață de lux. De nebiruit, la adăpost de zguduielile revoluției.

Mă duc spre masa druidică pe care stau teancuri de dosare cu stema statului San Bravo. Pe mine mă cunoști ca și cum te-aș fi făcut eu, nu? N-are nici un rost să-ți amintesc proverbiala curiozitate a lui Antonio ieșit la vânat. Ca o blenoragie cronică mă scurg spre teancul de dosare. Ridic acoperitoarea primului. Înăuntru găsesc o traducere spaniolă a lui *Asterix la bretoni.* Trec la documentul următor. Este vorba de cartea de telefon din San Bravo și împrejurimi. Al treilea este catalogul *Manubravo.* Aș vrea să le verific și pe celelalte dar un personaj se ivește pe neașteptate în cameră, venit nu se știe de unde. Toate ieșirile sunt închise și totuși este aici, diabolic, în negru îmbrăcat, foarte palid, cu nasul ascuțit.

O creatură tânără și pirpirie, ca o scândură, cu brațe lungi la capătul cărora se mișcă niște păianjeni alburii, mâinile.

Poartă un costum negru, strâns pe corp, cămașă albă, cravată neagră. Părul uleios e mai mult decât negru:

albastru închis de tot. Căutătura îi e otrăvită, dar voalată de o stranie moleșeală. Are buze groase lipsite de culoare, aproape cenușii, grețoase la vedere. Le ține întredeschise să se vadă dinții mari, cu pete galbene. O singură notă necuviincioasă în ținuta lui de înmormântare: poartă la butonieră un boboc de trandafir roșu despre care îți dai imediat seama că este artificial.

— Ce căutați? mă întreabă în engleză.

Are o voce cu inflexiuni cleioase.

— Ceva de citit, răspund; domnul președinte m-a rugat să-l aștept aici și întrucât cred că va trebui să aștept cam mult...

— Biroul acesta nu este sală de așteptare, răspunde omulețul negru.

— Cred și eu, dar nu mi s-a propus alt loc.

— Sunteți asociatul lui Soulică?

— De unde știți?

— Sunt secretarul particular al președintelui.

— Foarte bine, încântat să vă cunosc...

Trece un timp. Nu se clintește. Continui:

— Da, sunt asociatul lui Soulică.

— Soulică nu ne-a vorbit niciodată despre dumneavoastră.

— Soulică nu era vorbăreț, ceea ce este de preferat când ai îndeletniciri ca ale noastre.

Continuă să mă privească drept în față, fără să fie dinadins necuviincios, dar ca un bărbat care nu încearcă să placă și pe care-l doare în cot de ce gândesc alții despre el...

— Îl cunoașteți de mult pe Soulică? întreabă.

— De ani de zile.

— De unde se pricopsise cu cicatricea aceea îngrozitoare de sub bărbie?

Abia aici Antonio al tău se arată a fi de-a dreptul divin,

dragule. În nici o jumătate de secundă face raționamentul de mai jos: de ce îți pune băiatul ăsta o astfel de întrebare? Ce importanță putea avea pentru el dacă Soulică avea sau nu o cicatrice?

Mă aud, sau mai bine zis îmi aud al doilea eu răspunzând liniștit:

— Cred că vă înșelați asupra persoanei, Soulică n-avea nici o cicatrice sub bărbie.

Mi se pare că descopăr o ușoară destindere în privirea intensă a omulețului.

— Poftiți și așteptați în anticameră, îmi zice, vi se vor oferi băuturi și reviste.

Uf: am câștigat. Dacă n-aș fi avut nasul fin și reflexe zăpăcificante, papă-lapte ăsta m-ar fi prins în cursă ca pe un iepure.

Apasă pe butonul care comandă deschiderea ușii și mă escortează în anticamera cu santinele și birou-mitralior. Supergeneralul de serviciu înlemnește în drepți când mă zărește.

— Ai grijă ca *señor* să nu ducă lipsă de nimic! poruncește secretarul foarte particular.

Și se retrage în biroul prezidențial fără altă formă de rămas bun.

— Care este numele acestui distins tânăr? îl întreb pe general, în engleză mai întâi, dar nu vorbește englezește, și într-o spaniolă chinuită mai apoi ca să-l fac să creadă că doar bâlbâi două vorbe, rămânând astfel credincios tacticii mele.

Ofițerul superior în mod superior coboară vocea ca să-mi răspundă, cu spaima întipărită pe față, ca o hoașcă bătrână când pomenește de Satana:

— Este Paolo Macabro, secretarul particular al slăvitului președinte.

Mi-s de părere că slăvit nu trebuie să fie, Macabro. În

orice caz, își poartă numele cu cinste[1], căci este într-adevăr macabru.

Mi se servește tequila parfumat cu rădăcină de domino. Am dreptul la un fotoliu adus în mod special. Mi se oferă o revistă satirică din statele unite care îl înfățișează pe președintele consiliului israelit pișându-se pe harta Egiptului, având drept legendă:

„Păcat că am prostată”.

Tocmai mă pregătesc să o iau la cunoștință, revista, când ușa grea a biroului se deschide și se ivește președintele. Are coama zburlită, culoarea feței schimbată și ochelarii răsturnați.

— Dumneata! strigă țintuindu-mă cu arătătorul favorit.

Mă ridic ca un singur om.

— Domnule președinte?

— Fă-te-ncoa!

Mă supun, ușor neliniștit de starea de nervi a tiranului. Pe un tip ca el, care are putere discreționară, nu-ți dă mâna să-l vezi tunând și fulgerând. Orice se poate întâmpla, mai ales ce e mai rău.

Când sunt din nou în biroul lui, izbucnește:

— Ia-ți târfele de aici, și repede, ai înțeles?

— Doamne Dumnezeule, strig, vreți să spuneți, preacinstite și cât se poate de slăvit președinte, că aceste minunate creaturi nu vă satisfac?

— Îmi freacă ardeiul una mai abitir ca alta. N-am poftă să fac dragoste cu fenomene de bâlci. Eu sunt o ființă echilibrată, domnule. Un suflet sănătos într-un corp cumpătat, aceasta este deviza mea, ar trebui să o știi!

— Dar, domnule președinte...

— Ajunge, sunt sătul de târfele dumitale și de tertipurile lor nenorocite așa-zis lubrice. Sunt o sfidare adusă dragostei: o insultă, domnule. Dacă ar fi fost din San Bravo

[1] Ca toate personajele din romanele mele, de altfel.

aș fi dat cu vitriol pe ele și le-aș fi pus să se culce cu măgari; au mare baftă că sunt străine.

Cât ai zice ciocolată, mă gândesc că misiunea noastră a murit în ou. Cei patru s-au înșelat într-un hal fără hal. Trăgeau nădejde să-l scoată din minți pe Chiraco cu șeptelul ăsta de zile mari și, până la urmă, n-au făcut decât să-l scoată din pepeni. La urma urmei, n-am nici o vină. Am făcut ce mi s-a cerut, și cu asta basta. Nu-mi mai rămâne decât să-mi strâng undițele și să mă întorc la mama.

Mă uit cum își varsă focul dictatorul. Ușa care dă în alcov a rămas deschisă și le zăresc pe dragele mele franciscane punându-și pe ele lenjeria cu niște mutre bosumflate.

Mai apare cineva, chemat probabil de Tiago Chiraco. Este grăsunul Pantouflar, zâmbăreț, cu barbetele mai frizate ca de obicei, cu un rânjet de o lașitate încântătoare în colțul crenvurștilor.

Se ploconește adânc în fața stăpânului.

Le-a văzut pe gagici la pielea goală și, crezând că președintele a fost în al nouălea cer, așteaptă vreo nouă decorație, ba chiar niște hatâruri îndelung râvnite.

— Pantouflar, atacă Chiraco pe un ton înspăimântător de îndulcit, le-ai văzut pe femeile astea, de dimineață, nu-i așa?

— Așa-i, fabulos președinte, și mi-am dat pe loc seama că înălțimea Voastră va fi copleșită.

Tiago zâmbește, cam cum ar zâmbi un șarpe cu clopoței.

Apoi urlă:

— De trei ori tâmpit, gogoman, țucal, șobolan crăpat, coptură, mucozitate, negație, pântecăraie neagră, plod înverzit, pișat de broscoi, tampax învechit, șancru ambulant, creier găunos, înfulecă-puroi, comunist, gaură-n cur de maimuță, opozant, bălegar de lama, căcăstoare, pateu de mortăciune, stângist, ulei rânced, socialist,

cerșetor, hoit umblător, blenoragie, străin, scârnăvie, radical de stânga, pârț, scursoare, păduche, putreziciune, supozitor, anarhist, otreapă, împuțitură, jeg, ratat, lapte acrit, scrabă, zid de hazna, viperă, centrist, scuipat, tâlhar, eroare, muncitor, jidan, scroafă, marxist, gunoi, zeamă de cretin, stârv, rahat rusesc, curist, fudulie scofâlcită, duhoarea smârcului!!!

adevărată, dragul meu. Am o misiune teribilă; fără câteva clipe de destindere trupească, n-aș putea-o duce la bun sfârșit, căci hățurile puterii atârnă greu. Dumnezeu mi-a încredințat o misiune, trebuie să o îndeplinesc.

Din alcovul fermecat, Berthe, în slip de culoarea somonului și sutien de dantelă, îmi face un mic semn pișicher cu mâna, în genul Oliver Hardy pus pe șotii.

Hotărât lucru, trăim într-o lume de capcane, de contradicții și de bătaie de batjocură.

— Amin!

CAPITOLUL CINCI

În care încerc să mă reorganizez[1]

Glagia, Tata și Frofro tac mâlc.

Conduc rumegându-mi necazurile. Una din cele trei, nu știu care, stă lângă mine, în partea din față a mașinii. Când încerci să deosebești gemenii, de multe ori îți pierzi vremea în zadar, și argoul pe deasupra, iar când e vorba de trei gemene leit leite, apoi să te ții, frățioare! Ar trebui, ca la Port-Salut, să le scrii numele pe frunte.

Circulația este fluidă la Bravissimo. Mașini americane strălucind de crom, ale îmbuibaților, stâlpii regimului. Apoi bicicletele și bicicletele cu motor ale plebei. De aceea conduceam nepăsător, cu cotul pe geam, cu privirea dusă, neatent la ce se întâmplă în jur.

Avenue (în spaniolă: *avenida*) *Revolución du Salut* este străjuită de un rând dublu de palmieri cu trunchiuri elefantine. Pe trotuare, o droaie de negustori cu tarabe de toate culorile, care vând orice, dar nu scump.

Crepusculul se pregătește într-o mare apoteoză violet purpurie. În țările astea, îți pică pe mutră cât ai zice mai nimic și este destul de deconcertant să treci aproape instantaneu de la o lumină orbitoare la penumbră, din care pricină felinarele se aprind în centrul capitalei înainte ca soarele să-și ia tălpășița.

---

[1] Dar nu-i ușor.

— Ne întoarcem la hotel? întreabă posomorâtă vecina.

Ridic din umeri.

— Doar dacă nu vă arde de o plimbare pe țărmul mării.

Cele trei târfe (sau grații, cum vreți) strigă de să-ți crape gâtița că da, că da. N-au chef să se sihăstrească în pseudo-palace, vesel ca o casă de odihnă pentru cadrele ieșite din uz.

Așa că, ajuns în Piața *Revolutión du Salut,* o iau la dreapta spre litoral și mă pomenesc pe un bulevard larg, cu cincisprezece benzi, străjuite de lampadare uriașe. Este minunată autostrada aceasta, doar că are cusurul să fie mai mult largă decât lungă. Și că de îndată, înainte să fi avut răgazul să treci într-a patra, îi urmează un drum nenorocit plin cu pietre, cu gropi împotriva osiilor și câini vagabonzi, ba chiar și păsări etice și patetice hoinărind de foame.

Încetinesc. Avem tangaj. Dar aerul miroase frumos a eucalipt și a șofran. Apoi, repede de tot, vezi marea, și atunci jos pălăria! Pe ea, orice ai spune, orice ai face, poluare și toate celelalte, n-o poți opri să te vrăjească de-a lungul golfurilor limpezi. Mahomed, care se clătește la orizont, o preface în aruncătoare de torțe aprinse.

Mă opresc în vârful unei eminențe cenușii ca să admir purpura cardinală. Sunt așa, niște priveliști care, la o șerpuire a panoramei, te fac să uiți de căcănăriile existențialiste.

Cele trei pipițe ies din caleașcă să admire în voie, să-și îmbuibe nările, căci tare frumos mai pute în raiul ăsta.

Le ajung din urmă și iată-ne înșiruiți, toți patru, cu fața spre ocean, plini de smerenie în fața mărețului spectacol. Îmi zic că Tiago Chiraco nu-i decât o căcărează de oaie, bolnavă de friguri, în comparație cu așa ceva. Și că în zadar va pune să-i fie mitraliați la nimereală compatrioții, se va lăsa statuificat, pictat, poleit, tămâiat, stors, venerat,

ridicat în slăvi, da, degeaba o va face, dobitocul, va crăpa și nu va mai rămâne din slava lui decât o duhoare puturoasă, în vreme ce soarele și marea o vor duce bine mai departe, ai naibii, în nesfârșitul cosmic.

— Ei, bunicuțelor, șoptesc pe negândite, iată-ne băgați până-n gât într-un rântaș care miroase urât a ars, așa-i?

Își scuturară căpșoarele alea băftoase, ce n-aș da să fiu în locul lor.

O clipă de liniște, după care soarele se răstoarnă în mare și ziua ni se stinge pe mutre. Și parcă întregul univers e cuprins de înfiorare, o adiere răcoroasă trece pe nesimțite ca un rămas bun. Și este emoționant ca un rămas bun fără cuvinte; un rămas bun al privirii care se stinge și care spune tot înainte să piară, tot ceea ce a spus vreodată în viața ei de privire vie, tot chinul de a fi fost și pe acela și mai sfâșietor de a nu mai fi de-a pururi și de a părăsi ceea ce abia de ai avut vreme să iubești anapoda.

Toate acestea.

Iar eu, ca de fiecare dată când o emoție îmi gâdilă inima și fuduliile, nedespărțitele astea, am un gând pentru ceea ce cred că are valoare în lumea asta: Félicie, turnul Eiffel, Marie-Marie, și melancoliile de bețiv în cârciumi tăcute.

Și pentru melcii umpluți sfârâind în tigaie; și pentru curvișținele de treabă de pe la noi, sugătoare pricepute, binevoitoare ca niște mame.

Suntem nimica toată. Și nu facem decât să trecem, să trecem și să ne petrecem.

— Știți ce, fetelor…

Clipa cea mare a sosit. Trebuie să schimbăm macazul, să jucăm cu cărțile pe față, să știm ce meșterim d’acu-nainte, cum zice Béru. Cum să ne punem pe picioare după această lovitură a soartei. Să vedem de nu există cumva un alt mijloc de a mijloci.

— Știți ce, fetelor, treaba a mers prost, trebuie să

întoarcem foaia.

Mă privesc în clar obscur, și fețele lor, în mod halucinant leite, rămân de nepătruns.

— Până acum, frumoaselor, am fost discreția întruchipată, mulțumindu-mă să îmi fac treaba și lăsându-vă să v-o faceți pe a voastră; numai că s-a ivit o stricăciune care are nevoie de reparații urgente, nu-i așa? Or, ca să pot corecta traiectoria rachetei, trebuie neapărat să știu în ce fel aveați de gând să procedați.

Re-pauză.

Par uimite, frumoasele lighioane.

— Hai, scumpelor, să nu ne ascundem după deget, ar fi pierdere de vreme. Antonio este pentru voi ca un frate mai mare, lui îi puteți spune totul.

Una întreabă:

— La ce să procedăm? La a face dragoste cu tembelul dumitale?

Iar eu, Santonio, al dracului de pișicher, îmi zic deodată după cum urmează:

„La urma urmei sunt surori, nu neapărat complice. Și dacă n-ar fi decât una din trei însărcinate cu treaba necurată?”

— Prea bine, strâng hățurile, vine fiecare pe rând să stăm de vorbă.

— Păi de ce? se miră în cor.

— Executarea! zic și intru în mașină.

Și cele trei cehoviene mici se supun fără a părea că s-au prins de ce fac așa. Una după alta, urcă în mașină.

Fiecare rostește același cuvânt:

— Ei?

Mandea răspunde cu aceeași frază.

— Tu trebuia să faci treaba, păpușico?

Știu bine că, de la Lemmy Caution, nu-i mai zici păpușico unei gagici. E așa de demodat încât i-ar stoarce

lacrimi și bunicii lui Alice Sapricht; dar eu sunt un tip plin de reminiscențe.

Cele trei surori exclamă pe același ton, amestec de curiozitate nerăbdare și grosolănie:

— Despre ce treabă tot vorbești, drăcia dracului!

Cu toate trei încerc, pe rând, să insist:

— Nu faci bine că vrei să mă duci cu prețul, puicuțo.

— Dar nu te duc deloc cu prețul, ce te apucă? Unde vrei să ajungi?

— Bine, bine, s-o lăsăm baltă.

După ce termin de șiruri interviuri fulger, rămân la volanul roabei, mare zevzec căzut pe bec. E ceva la mijloc, văd bine. Gagicile astea mă bagă în bucluc. Au ordin să nu spună nimic, orice s-ar întâmpla. Așa că își vor pune lacăt la gură. Și în vremea asta grăsana de Berthe se dă în vânt să-i facă cheful lui Tiago pe cheltuiala Republicii Franceze Una și Indivizibilă. Drept să-ți spun, mă aflu într-o situație dintre cele mai neghioabe.

Mă dau jos lângă șeptel. Mușțarul e gata să-mi sară. Mi-ar place să le plesnesc peste bot pe grațiile astea disprețuite. Le zic, plin de răutate:

— După cum vedeți, frumusețea este un lucru relativ căci Chiraco a preferat-o pe bașoldină. La ce vă folosesc nurii voștri, nimfelor, dacă unul dintre mai-marii Lumii a Treia îi preferă pe cei ai unei căpcăune osânzoase?

Rănite știi unde? În amorul propriu! Ridică din umeri, înțepate. Cea care seamănă cel mai mult cu celelalte două murmură:

— La început părea mai îndrăzneț, scârba asta. Începuse să-mi sugă țâțele ca un vițel care suge lapte de la maică-sa.

— Pe mine mă lua în clești, zise cea care e leită cu cea dintâi.

— Iar eu, la cerere, îi frecam ardeiul, dezvăluie cea de a treia pe care am putea-o lua drept surorile ei.

Prima reia:

— Tipul e capiu. M-a mușcat deodată ca o brută după care m-a scuipat pe piept.

— Iar pe mine m-a zgâriat cu unghiile, întărește a doua.

— Pe mine m-a pocnit cu genunchiul în falcă! se vaetă a treia. L-a apucat așa, nitam-nisam. Și imediat s-a ridicat strigând că suntem vândute diavolului și că trebuie să ne punem la iuțeală țoalele și să ne luăm valea!

Acum a căzut noaptea ca valorile franceze la Bursa din Paris în perioada preelectorală. Nu se mai văd decât luminile din Bravissimo, la dreapta. Un crâmpei de lună încearcă să străpungă norii ca să-și oglindească mutrișoara în ocean, dar se apropie furtuna, o furtună care repejor o să ne pice pe cap.

Curios personaj, Chiraco ăsta. Izbutesc cu greu să înțeleg de unde îi vin așa deodată schimbările de direcție. Într-o clipită, respinge instanța în curs ca să o condamne și să se orienteze către ceva cu totul diferit.

— Hai, gata, ne cărăm, domnișoarelor, căci vor cădea găleți: țara asta este o cabină cu dușuri.

Ne urcăm în mașină și n-aș fi în stare să-ți precizez dacă de data aceasta muierușca de lângă mine este aceeași de mai înainte.

După cum am pronosticat, ploaia începe să cadă. Diluviu, să nu ne temem de cuvânt. Așa de deasă, de intensă, încât nu are rost să conduci sub asemenea trombe. Ridicăm toate geamurile și așteptăm să treacă. În doi timpi și trei mișcări - nici măcar atât: în doi timpi și o mișcare - geamurile șiroiesc. Parcă ne-am găsi într-un clopot pentru scufundări și am sta la adâncimi vertiginoase. Tovarășele mele cotcodăcesc de teamă cum că este sfârșitul lumii. Caroseria mașinii este o tobă în care se bate din răsputeri. Șiroirea apei este atât de violentă încât vehiculul se clatină, din când în când, sub izbituri

necruțătoare. Asta durează câteva minute după care, fâââsss, totul se oprește aproape instantaneu. Și este iarăși liniște. Nu se mai aude decât scurgerea apei pe drum. Sucesc cheia de contact temându-mă ca aprinderea să nu fie înecată, dar nu, tinichelele astea americane sunt oricum rezistente. Demarez. Ce se întâmplă, măiculiță? Roțile abia se învârt și fac un zgomot drăcesc de crătiți goale legate de bara de protecție.

— Ce-i? întreabă șoricuțele.

— Tare mă tem că a plesnit un cauciuc.

Cobor să văd. Era optimist, Antonio; nu unul, ci două cauciucuri sunt nasolite. Cele din spate. Întrucât la drept vorbind nu am decât o roată de schimb, va trebui să ne luăm picioarele la spinare ca să ne întoarcem.

Le dau domnișoarelor vestea cea bună precizând că nu suntem departe de oraș și că e vorba de o jumătate de oră de umblătură.

Bombăne ca niște căpiate, puturoasele.

Trăim vremuri când omul refuză să se folosească de picioare. Vrea să facă schi, să joace tenis, golf, dar să meargă doar pentru a înainta, să-și folosească țurloaiele ca mijloc de locomoție, asta îl bagă în sperieți. Nu-și dă seama cât de repede ajungi aiurea punând un picior în fața celuilalt.

Făcând haz de ceea ce știi, alcătuiesc o formație de *girl-scouts.* Și tocmai când voiam să plec cu patrula mea bag de seamă care-i tărășenia. Nu suntem singuri. În umbră, stând pe bolovani uzi, se află trei inși, cu pușcoaie între picioare. Sunt goi până la brâu, îmbrăcați doar cu șorțuri ude, iar pielea lor bronzată se deosebește greu în beznă.

Am nevoie de câteva clipe până să le pot deosebi fațadele. Aș minți zicând că sunt patibulare. Ba chiar au ceva nostim pe muie.

— Hello, *señor* și *señoritas!* zice unul dintre cei trei

pehlivani.

— Ce va să zică asta? îl întreb.

Puștoaicele s-au înghesuit în mine, speriate cum nu poți să-ți închipui. Abia izbutesc să mai respir.

— Suntem niște bieți partizani, mă liniștește interlocutorul meu.

— Partizani ai cui, partizani ai ce?

— Ai altceva, *señor.* Noi luptăm împotriva tiranului care duce San Bravo de râpă.

— Să vă mai spun, domnilor, că suntem niște străini prea puțin interesați de politica acestei țări?

— Sunteți neapărat interesați, căci călcați pe pământul ei, dumneavoastră și aceste frumoase doamne, *señor.*

— Nu cumva dumneavoastră sunteți cei care, profitând de furtună, mi-ați găurit cauciucurile mașinii?

— Chiar noi, *señor.* Și o să vă găurim și pielea dacă refuzați să ne urmați.

Spus cu amabilitate, dar hotărât, și te prinzi la iuțeală că nu trebuie să bagi în aceeași oală acest avertisment cu ultimul banc cu Marius și Olive[1] dat fiind că asta n-ar rămâne deloc fără urmări.

— Să vă urmăm unde? întreb cu un zâmbet leit cu al său, încât ar putea fi luate, și unul și celălalt, intervenind și fenomenul de osmoză, drept gemene.

— Nu prea departe, *señor.*

— Și ce să facem?

— Numai bine, asigură *guerillero* care are un anumit simț al umorului, fiți fără grijă, nu mergem departe.

Începem să mergem în caravană, însoțiți de acești

[1] În legătură cu „Marius și Olive” oare de ce poveștile belgiene au luat locul poveștilor marsilieze? Și întrucât sunt la acest capitol, lasă-mă să-ți precizez un lucru. Numim „povești belgiene” niște povești flamande. Belgienii valoni nu sunt din fericire mai tâmpiți ca tine, ba chiar, vezi, mă întreb... Un autor iubitor de dreptate depune în josul acestei pagini această rectificare.

domni. Curios lucru, mă simt aproape la largul meu; sunt oameni care își impun felul lor de a vedea lucrurile, și care nu-ți fac nici un rău dacă nu le încurci treburile. Haioși, pe bune.

Pe drum (de catâri), îl întreb pe vorbitor (care trebuie să fie șef de vreme ce vorbește) ce așteaptă de la viitor, el și *peonii* lui.

— Libertate, *señor*, răspunde. Desigur, sunt mașinațiuni comuniste, în față, dar noi avem un alt ideal. Înainte de venirea lui Chiraco la San Bravo era raiul pe pământ. Năzuiesc să fie din nou. Ni s-a zis „luptătorii din ploaie” căci tactica noastră constă în a lovi pe vreme de furtună, care oprește totul. Ați avut dovada.

— Excelentă tehnică, prietene, nu mă pot împiedica să încuviințez ca om de acțiune care știe să aprecieze faptele deosebite ale celorlalți oameni de acțiune.

Mergem o bună jumătate de oră de cel puțin treizeci de minute pe o potecă cu pietre. Locul acesta din San Bravo este de origine vulcanică și rocile au culoarea cenușie a elefantului. Picioarele încălțate cu pantofi de piele alunecă pe ele ca pe coji de banană, ceea ce ne încetinește considerabil deplasarea. Răsună un bubuit îndepărtat care te duce cu gândul la tunet. Pe măsură ce înaintăm sporește, se precizează, devine vuiet. În cele din urmă ajungem pe malul accidentat al unui torent adânc, cu ape nămoloase, care se prăvale dispărând în prăpăstii stâncoase din care țâșnește apoi mânios ca să se rostogolească spre gâtuituri întunecate în care îl auzim mugind. Este frumos, impresionant. Zgomotul mai ales îți foarfecă nervii. Nimic mai eficace decât zgomotul. Nimic mai distrugător pentru om. Bagă-i în timpane decibeli cu nemiluita și l-ai dat gata. Lovit de boală, cu membrele fleșcăite. De ce crezi că și-au echipat nemții Stukasurile cu sirene infernale care să vină în picaj peste coloanele

noastre, ai, părințele? Pentru că se prinseseră la efectul dislocator al zgomotului.

Ajungând pe marginea acestui cărăuș de apă nămoloasă, cele trei surori Târfescu își pun lăbuțele pe urechiuși, în așa hal le huruie infernul ăsta în timpane. Scot mimici îngrozitoare de constipate fără leac. Atunci șeful detașamentului ne îndrumă spre o cădere de apă ca și cum ne-ar invita să facem un duș la o presiune de cincisprezece kile. Credem că-și va vârî devla sub apă, dar nu, ocolește șuvoiul și se strecoară între apă și peretele stâncos. *Guerilleros* ne silesc să-l urmăm. Când trecem suntem stropiți zdravăn de șiroaie năvalnice. Este o Niagară în mic, cataractele de pe Zambezi. Ajungem în fața unei deschideri pătrate. Pătrundem într-o peșteră. În jur de două sute de metri pătrați. Tot ce trebuie ca să trăiești în condiții acceptabile: frigider cu baterii, canapele, paturi, bibliotecă, mese, scaune, fotbal de masă, iaurtieră cu pedală, cântar pentru copii, saună, joc cu săgeți a cărui țintă îl reprezintă pe Tiago Chiraco (fiecare ochi face o sută de puncte) cinema porno, păpuși gonflabile, casă de pensii pentru cadre, stand de tir și până una alta mă opresc aici prea atras de ceea ce este expus înăuntru și cu fundul țâțâind de frică încât niciodată nu mi se va mai putea lua temperatura. Căci, nefiind ultimul dintre tembeli, nici măcar antepenultimul, îmi zic că dacă am fost aduși aici nu se tem de un denunț posterior din partea noastră. Un bârlog de o asemenea calitate, pentru niște gagii hăituiți, este unt pe pâine. Nu vor risca să-și dea foc la valiză punându-ne iarăși în circulație. Or, cum nu le trece prin cap să ne asigure culcuș și haleală pentru cei o sută zece ani care în mod logic ne mai rămân de trăit, înseamnă că au de gând să ne curețe.

După ce intrăm în peștera minunilor, băieții ăștia de treabă ne încercuiesc după ce ne-au așezat roată în jurul

mesei centrale.

Iar șeful împinge o ușă imitație de stâncă pentru a ascunde intrarea. Trebuie să fii isteț al dracului ca să dibui o astfel de ascunzătoare, ascultă-mă pe mine.

Dă drumul la lumină și o plafonieră gigantică împrăștie peste noi o strălucire de bloc operatoriu.

— Fetele vorbesc spaniola? mă întreabă șeful.

— Nu.

— Atunci spuneți-le să-și pună bijuteriile pe masă fără să facă mofturi; și golește-ți și dumneata buzunarele.

— Operațiunea prăduire? rânjesc.

— Noi nu putem ridica impozite ca să trăim, *señor,* pledează interlocutorul meu, un zdrahon frumos cu ochii de jăratec și dinți de lup, cu o barbă colier care aduce cu astrahanul: după ce vom fi luat puterea, nu vom mai avea nevoie să jefuim astfel lumea.

Râde sincer, în cascade (din pricina căderii de apă, probabil). Le împărtășesc surorilor Bouquinquant pretențiile lui; sunt prea speriate ca să se împotrivească și își scoate care mai de care brățările, colierele, inelele și cerceii. În ce mă privește, pun Piagetul meu extraplat pe masă, ca și teancul de chiracos. Șeful manglește totul și-l pune într-o cutie de fier. Pentru a fi cu conștiința împăcată ne pipăie ca să se încredințeze că n-am trișat.

— E bine, aprobă. Veți împărți cu noi o masă sărăcăcioasă.

Se înveselește și adaugă:

— Ați plătit-o destul de scump!

După cum vezi, buna dispoziție face casă bună cu revoluționarii san bravieni.

Haiul cu tipii ăștia e că, la fel ca cele trei staruri, se aseamănă. Se întâmplă mereu la franctirori, ia notă. Ți-l dau pe Castro spre pildă, ai fi zis că toți războinicii ăștia au devla lui. Mimetism. Îți vine să crezi că luptele secrete

uniformizează fețele.

Unul dintre acești domni amabili își pune un fel de cazacă de in pe torsul lucitor și își scoate șortul ud. Cazaca îi ajunge ceva mai jos de buric; dar nu se rușinează. Tovarășii îi țin hangul. Și iată-i pe vajnicii mei luptători cu donșoara puțulică bălăbănindu-se, balanga-balanga; niște tipi bine clădiți: sculă zdravănă de franctiror, comestibilă și pe care o bănuiești gata de atac de cum ai ridicat piedica.

Unul dă drumul la radio. Tovarășii se ocupă de ronțăială. Nu-i chiar așa frugală. Rece, dar consistent: salată de ciuști, pulpă de *gaudillo,* merte fierte, brânză de țap, fructe din grădină, cafea.

Deodată crainicul întrerupe programul de muzică de cămară. Abia își trage sufletul, e surescitat, mai mai să leșine. Declară cum că s-a aflat de moartea lui Pedro Pantouflar, șeful de cabinet atașat de presă și de ambasade. O criză probabil cardiacă, ținând cont de promptitudinea ei, l-a doborât tocmai când se pregătea să se așeze la masă. Urmează meritele acestui om de bine, erou al Revoluției, tovarăș nespus de leal al divinului Chiraco pe care l-a slujit cu un devotament încercat, cu o stăruință neslăbită și trudă până peste cap. Pantouflar lasă în urmă o biată mamă copleșită de durere, o văduvă în stare bună și trei băieți frumoși plus șase fete. Aflând veștile supreme, slăvitul președinte ar fi hotărât să-i decerneze cu titlu postum ordinul Găurii Oculte și al Bananei, cea mai înaltă recompensă creată de noul regim. Funeraliile vor avea loc mâine dimineață în catedrala din Bravissimo de față fiind Corpurile constipate, un detașament al gărzii și defunctul drapat într-un drapel, ceea ce este o nimica toată.

Guerilleros sar în sus de bucurie. Declară că o veste așa de bună trebuie udată. Tequila curge în valuri. Dar gagiul

mandea, fiu unic și preferat între toți al lui Félicie, distilează gânduri calitate extra. Își zice, tovarășul Santantonio, că criza cardiacă ar fi putut avea loc în urma furiei lui Chiraco. Acesta din urmă își va fi potolit setea de răzbunare, cum se zicea în foiletoanele de altă dată. Cine știe dacă nu și-a revolverizat șeful de cabinet sau dacă nu i-o fi smuls vena jugulară cu unghiile ca să-i treacă năbădăile?

Chiolhanul o ține așa până târziu în noapte, în peștera franctirorilor. După ce au leorpăit de zor, domnii aceștia hotărăsc să-și facă poftele cu tovarășele mele. Le împărtășesc fetelor această dorință plină de cucernicie. Nu are nimic care să poată speria niște persoane de teapa lor. Ba chiar îi găsesc arătoși pe acești tâlhari cu mușchii încordați și piele lucitoare, cu scule promițătoare, cu dinți de lup, și dai și dăi, și dăi și dăi...

Începe atunci o strașnică partidă. Un adevărat dezmăț. Îmi zic că aș putea profita ca să încerc ceva, numai că șeful companiei nu-i de ieri de azi pe lume (e cazul s-o spun) așa că un om înarmat stă mereu de veghe urmărindu-mă în timp ce tovarășii săi trag pe rupte. Trebuie să precizez, pentru a cauționa adevărul spuselor mele, că tipii ăștia fac treabă nu glumă. Nu că le arde de înfloriturі. Suptul ca-n Moldova, toamna, vinul, încălecatul de-an picioarelea, căzăcește, trapul ca la Viena, nu-i interesează nici cât. De când cu venirea lui Cristofor Columb, treaba se face temeinic, bătrânește, în Americi. Sănătos și zdravăn, cu nasul în pernă, cu, din când în când, o mișcare de înotător de craul pentru a asigura oxigenarea gagiului. Nimic de zis, ce-i al lor e al lor, au arcuri la cur băieții ăștia. Drace! Iepuri, ce mai. Dus-întors de o mie de ori pe secundă! Dacă ar folosi un vibromasor, nu și-ar da seama de diferență, missurile, după cum se zice la France Inter. „Umbrele” astea, de le-ai vedea grăbind sprintul, ai rămâne mascat.

Tot plutonul umăr lângă umăr, pe o palmă de loc, trăgând nebunește care să treacă primul linia de sosire. Totul fără o vorbă. Cursă contra cronometru de mare clasă. N-auzi decât zgomotul sacadat al respirației și geamătul înnebunit al somierei pusă la scuturat.

Se rostogolesc într-un *rush* suprem, destul de frumoși în efort, trebuie să recunosc; bărbații care trudesc din greu, fie că sunt tăietori de lemne, rugbiști sau regulatori de muște, impresionează. Există o măreție în depășirea puterilor corpului. Pe moment, Anquetil a fost mai exaltant decât Pascal. Și Cassius Clay decât mine. Pe noi ăștilalți, pe Pascal, pe mine, ne salvează posteritatea. Nu lăsăm un nume, lăsăm o operă. Un nume se uită, o operă continuă să trăiască și să se regenereze. Când vorbesc astfel, tu te prinzi desigur că exersez, căci la urma urmei Pascal nu-i atât de cunoscut, poate doar pentru a-i șucări pe puștii mei la bac.

Fapt e că cumetrii noștri se slobozesc mai toți odată, într-un lapsus de timp foarte redus, după cum zice Grăsanul.

Războinicul care era cu ochii pe mine se grăbește să se arunce pe bucățica ce i se lasă. Nici n-apucă bine surioara care a scăpat prima să se adune că el și începe o cursă de urmărire de-a dreptul aiuritoare.

O călărire smintită, asta face Pancho Villa! Era să uit, numele lui adevărat este Fuchebine-Sanchez. Fulgeră cu steriletul vărsător, pezevenghiul. Doamne Dumnezeule, ce demaraj nebunesc. Dar cum de poate, tipul? E plin de cutezanță, v-o spun eu. De fapt, ia te uită: frige! taman asta prevăzusem... În ritmul ăsta o să-i ia foc o fudulie. Ca la avioanele catapultate, când o aripă se freacă.

Ho, nebunule! Puștoaica (cea care seamănă cel mai mult cu cele două surori) începe să țipe că-i desfundă comoara Templierilor. Cu atât mai mult cu cât e cel mai bine

înzestrat și, pe deasupra, tot văzând isprăvile tovarășilor, s-a transformat într-o barieră!

Ce să facă, mititica, cu un taur așa de pătimaș. O străpunge buhaiul cu ditamai scula. O să-i facă o fofoloancă cât peștera, ca mai apoi toți iubiții să se piardă în ea. Păsărica ei nu-i peștera lui Ali Baba, ce naiba! E capitalul ei, fondul ei comercial, la urma urmei. Delapidările nu sunt garantate de casa de asigurări Lloyd. Cine o s-o mai vrea! Nu vă îngrămădiți la răspuns, bandă de tembeli!

În sfârșit, atâta se trudește încât ajunge la capăt înainte de dezastru.

După care, toată lumea merge la culcare și doarme ca-n somnul celor drepți.

De-ai ști ce ne așteaptă la deșteptare!

Ba nu, înainte să ne deșteptăm, să trecem la alt capitol, merită!

CAPITOLUL ȘASE

În care nu toată lumea se mai trezește

De ce oare vuietul căderii de apă, în fața ușii, mă duce cu gândul la o moară din copilărie? E firesc, ce zici? Aha, bine! Da, la urma urmei, dacă apa îți amintește de un lucru pus în mișcare de apă, asta curge de la sine! Sunt naiv câteodată. Am mirări de îngeraș. Ba chiar, de multe ori, parcă sunt tembel. Mai mereu. Sunt cel mai inteligent dintre toți tembelii în preajma cărora mi-a fost dat să stau, dar fac totuși parte din breasla papucarilor. Sunt un tâmpit care va fi izbutit de minune să semene îndoială. Prin repetare, asta te obosește. Strădania aduce după ea uzura. Te zbați ca să creezi niște aparențe, te lupți cu propria fire, cu cele din care ești alcătuit, cu materia; te înțolești, îți bagi nasul în subjonctive, înveți lucruri pe care le restitui cu îndemânare și bunăcredință; ceilalți cred că te-ai ajuns. Își zic „E grozav, tipul. Ce clasă, ce inteligență, și ce cultură!” Dar dacă s-ar osteni să scormonească, ar descoperi că ești ce? Am să ți-o spun eu: nimic! tocătură de tembelism. Harababură, ce mai! Zero și infinitul alergându-se prin căpățâna cugetătoare a lui Antonio.

Bun, întorcându-ne la oile noastre, cândva, moara, în faptul serii, pe un cer plin de tristețe și de melancolie. Roata morii pe care o pierd în toți zorii, plină de noroi și de mușchi și care nu se mai învârtea, și nu se va mai învârti niciodată și niciodată. Și ce-i mai sinistru decât o roată

care nu se învârte, ce e mai contrar geniului omenesc? Focul, piatra tăiată, roata... Și dacă roata nu se mai învârte, e nasol, nu? Ia notă, mie îmi plăcea să stea nemișcată în starea de ruină în care se afla, lângă moara transformată în casă de odihnă. Erau nuferi jur împrejur, așezați pe petalele lor verzi. Bule mari ieșeau să se spargă deasupra apei, printre plantele acvatice. Dar văd că-ți povestesc, și-ți tot povestesc lucruri de care te doare în cot, sărman de tine. Amintirile sunt bune pentru cel care le are, nu pentru cei care le ascultă. Pe ale tale, amintirile, ți le dau în dar. Și-mi dau seama că și cu ale mele, e tot aia. Și totuși, de la o anumită vârstă au mare nevoie să cotrobăie prin ele, temporanii mei. Iată-i pe toți apucându-se să-și nareze copilăria, iubirile, tipii pe care i-au cunoscut, întâmplările eroice la care au luat parte. Suntem tembeli, pe cinstea mea, de nespus. Nu mai este revocabilă, o tâmpenie așa de mare! Nu scapi de ea cât vei trăi. Vine o clipă când nu mai faci față. Treci de partea dușmanului. Te întorci în tâmpenia ta ca să-ți regăsești liniștea. Te învoiești să-ți pui urâta cazacă de tâmpit, ca pe o pijama. Oboseala răpune totul.

Gata cu chestia asta.

Bun, ne trezim.

Nu eu *the first:* una dintre cele trei surori, nu voi ști niciodată care.

Se smulge cu greu din vălurile subțiri ale viselor de păianjen de latrină. Și unde nu țipă o dată, da ce țipăt, nenișorule, că ne sângerează canalele auditive!

Mai rău ca-n filmele de groază. Dacă ar fi să-l transcriu mi-ar trebui pe puțin trei pagini numai cu „i”-uri; zău așa.

Țâșnesc.

— Ce? Ce-i! Unde?

Fata e sublim de goală, cu țâțișoarele bine întinse, cu bucile modelate cu mâna. Arată cu cele două arătătoare

puncte precise din peșteră; acolo unde soilesc domnii franctirori. I-ar trebui patru mâini, drăgălașei, ca să arate totul deodată. Căci sunt patru cadavre de văzut. Cele ale prietenilor noștri tâlhari. Da, au decedat, luptătorii din ploaie. Morți toți deodată, cu gura căscată, cu ochii ieșiți din orbite, cu mâinile crispate pe piept. Niște măști înfiorătoare, bagabontule. Să ne facem la iuțeală semnul crucii, să ne rugăm celui atotputernic care ne stă deasupra tărtăcuței.

Abia atunci m-am prins la tot. Una din cele trei frumuseți (ba chiar toate trei) a (sau au) administrat celor patru *guerilleros* un praf de să se aleagă pulberea. Iar aceștia au mierlit-o soilind, după ce au chefuit cum se cuvine. Și curvele astea ale dracului se prefac de minune că sunt uluite, speriate. Mă roagă să plecăm. Își pun cu grabă febrilă chiloții și țâțofixurile. Smiorcăie, oftează, sughit, se tânguie și alte verbe migălite.

Iar eu, fără să-mi pierd bostanul, recuperez bijuteriile, bișt arii, tot ce ne furaseră soldățoii. Dau ușa la o parte. Căderea de apă cade tot mai nestăvilit, *because* ploile care peste noapte au fost la manevre.

Ne cărăm în șir indian (aici se mai găsesc câțiva cheyeni de rasă, azteci angajați pe ici pe colo și numeroși incași făcând volte la volanul vreunui Mustang).

Soarele se cațără la orizont. Pădurea e plină de ciripitul păsărilor. O luăm la picior până la drumul unde ne-am lăsat în ajun tomobilul. E tot acolo, desigur, dar în ce hal, cum ar fi zis prietenul meu Carol Quintul, cel mare și cu barbă. E fantoma unei mașini. Nu mai are roți, nici volan, nici husă, nici motor, nimic altceva decât șasiul și caroseria. Niște pirahna mâncători de Buickuri au dezgolit-o până la oase, în timpul nopții, mai rău decât dacă am fi lăsat-o pe autostrada din Nord. Notează că având caltaboșii crăpați, nu o mai puteam folosi!

Ne vedem de drum pe jos spre Bravissimo. Cu inima grea, cu picioarele moi. Eu n-am avut niciodată vocație de cercetaș. Marșuri forțate, mulțumesc, nu! Donșoarele bodogănesc. Zic că de cum ajung la oraș vor neapărat să se ducă la spital, să fie examinate de sus până jos de un doctor, să li se facă analize la sânge, la pipi, la toate celelalte, căci temnicerii noștri au murit mai mult ca singur de o epidemie nespus de pernicioasă. Și care se ia mai ceva ca blenoragia. Mofturile lor încep să mă zgândăre la fudulii.

— Scutiți-mă, mucoaselor! strig. Tartarinii noștri n-au murit de friguri, nici de tifos, cineva le-a condimentat ciorba cu otravă, dacă vă prindeți la ce vreau să zic.

— Cineva! Păi cine? strigă toantele.

Ca să vezi ce tupeu au! Prinde tot mai mult rădăcini în mine ideea că numai una e la curent cu totul și face pe niznaiul ca să nu dea de bănuit surorilor.

Întrucât nu răspund la întrebare, și pe drept cuvânt, strigă:

— Dumneata? Dumneata i-ai otrăvit pe tâlhari!

— Eu! Ferească sfântul!

— Dacă oamenii ăia au murit otrăviți, asta numai dumneata ai putut-o face, că doar nu crezi că am făcut-o noi?

Ba dimpotrivă, eu tocmai asta cred. Îmi ascund nehotărârea după un râs mai mult sau mai puțin bine venit. La urma urmei numai rezultatul contează. Făcându-le tipilor de petrecanie, cea care le-a administrat o băutură magică ne-a salvat viața. Patru vieți în schimbul altor patru, este o socoteală care ține. Desigur morala nu-i teafără, dar simpaticele noastre persoane sunt. Și asta este esențial.

Înainte să ajungem la mahalale, sforăitul unui motor se aude din urmă. Primul de când am plecat din peșteră. Ne

aliniem pe marginea drumului și ridicăm toți odată degetul mare. O furgonetă Mercedes, albă și nouă, se ivește într-un nor de praf. Cuminte, oprește lângă noi. Un tip de prin partea locului se află la volan. Poartă ochelari mari de soare cu oglindă. Și nu-i nimic mai neplăcut decât să-ți vezi mutra când încerci să o dibui pe a celuilalt.

— Ne puteți duce și pe noi până la centrul orașului, *señor?* îl întreb cu multă urbanitate și cu un zâmbet cât cel de pe afișele care îți zic să-ți plasezi mangoții la banca „La Jidanu" unde te vei bucura de toate avantajele: credit, dobândă, supt la orice oră, curățatul mașinii de pomană și tragere lunară de bonuri de la casă, toate astea...

Gagiul care gândește datorită ochelarilor îmi răspunde fără să stea pe gânduri.

— Cu plăcere, urcați în spate!

Îi mulțumesc acestui camionagiu îndatoritor și mă grăbesc să deschid ușile din spate ale vehiculului. Caleașca e goală, dacă nu punem la socoteală cele două sau trei lăzi de lemn pe care ne punem fundurile. Mașina pleacă.

Iar eu îți spun că tipul nu-și răsfață cutia cu viteze. Felul în care bagă într-a-ntâia până la o sută, mai să ia foc motorul, spune mult ca linia Transiberianului despre talentele lui de pilot. Și nu ia în seamă panourile indicatoare de viteză, drăguțul. Trece ca o bombă, frânează mortal, virează scurt, accelerează iarăși. Nu trece mult și ni se face greață, îmbarcați cum suntem în fantasia Marelui Opt. Toantele mele strigă care mai de care încercând să se agațe de mine, de mine care nu mă agăț decât de demnitatea mea de mascul. Noroc că centrul din Bravissiomo nu-i departe.

Nu-i departe? Păi...

Se scurg cinci minute în ritmul acesta infernal.

Apoi zece, apoi un sfert de ceas.

Mi-s de părere că șoferul nu a înțeles nimic din

rugămintea mea și că merge dincolo de capitală. Singurul drum care duce în altă parte ajunge în port, care se află la o groază de kilometri (pe puțin). Oțărât, încep să bat toba în geamul care ne desparte de acest Fangio[1] san bravian. Drăcia dracului! Aleargă mai departe, cu pedala accelerației la podea, nemernicul.

Ajung clătinându-mă la ușa furgonetei și apuc clanța. Fatalitate, e blocată! Degeaba mă chinui, înjur, afurisesc, împing, ciocănesc, liturghez[2], n-am cum deschide.

— Ajutor! Ajutor! chelălâie pișăcioasele mele, îngrozite.

— Haide, haide, fiți cuminți, scumpelor! le zic aspru, cu demnitatea unui comandant de Boeing care din patru motoare are trei în flăcări și care se poartă ca și când aerul condiționat ar fi prost reglat; puțină demnitate, ce dracu!

De bine de rău își revin.

— Dar ce se întâmplă? întreabă cea din mijloc.

— Bombonico, nu se poate să nu fi auzit vorbindu-se de Charybda, monstrul fabulos care păzea intrarea. În strâmtoarea Messina. Avea neplăcutul obicei să înghită navele care se iveau. Atunci, bieții marinari, ca să nu fie înfulecați ca niște stridii, schimbau direcția; obosiți, dădeau peste Scylla, un alt monstru, cu șase capete, care-i hăpăia în șase dumicate! Am tras o pățanie ca cea a mateloților despre care vă vorbesc; scăpând de Charybda, am nimerit peste Scylla. Dacă formula vă place, păstrați-o în amintirea mea, frumoaselor, căci tocmai am născocit-o.

Nu mă ascultă.

Plâng.

---

[1] Fangio, Juan Manuel - pilot de curse argentinian, de cinci ori campion al lumii (n. t.)

[2] L-am întrebat pe San-Antonio despre semnificația neologismului a liturghiza, folosit, după părerea noastră, cam anarhic în acest paragraf. Ne-a răspuns că trebuie să ne ducem de unde am ieșit. I-am urmat sfatul și avem motive să ne felicităm.

E ciudat că lacrimile te fac surd. Și totuși așa este. Vehiculul utilitar își vede de drum ca o ghiulea. Noi ne vedem de hățânat. Mi-ar trebui ceva ușor contondent pe margini ca să sparg unul din cele două geamuri mate (ca să fie clar) montate în fiecare panou. Încerc cu ciubota, numai că avem de-a face cu sticlă incasabilă.

Fie: așteptăm.

Se va întâmpla ceva în cele din urmă? În mod fatal va trebui să ne oprim. O mașină cu motor are nevoie de carburant și trebuie să facă plinul. Chiar de ne-am îndrepta spre Țara de Foc, și tot am mai poposi pe ici pe colo.

Le explic asta. Încep să intre în panică, frumoasele mele curvulițe poleite. Și hohotesc precum niște fetițe.

— Ce țară, behăie, o s-o ținem minte cât vom trăi!

Să le audă Dumnezeu!

*
* *

A trecut o oră, și cum prevăzusem, furgoneta se oprește. După zgomote, îmi dau seama că ne găsim într-un port, din pricina sirenelor, a gâfâitului vapoarelor, a scrâșnetului macaralelor.

— Ajutați-mă, fetelor, o să le cântăm una ca pe la noi ca să dăm alarma.

Și, dând pildă, încep să lovesc în tablă cu picioarele și pumnii urlând să-mi sparg bojocii. Încântătoarele mele însoțitoare fac și ele tot ce pot.

Nu pentru mult timp. După câteva minute membrele ni se înțepenesc, devin grele, tot atât de grele cât creierii.

Cădem pe podea.

Mi se pare că recunosc un miros de chimicale...

Și aud totodată un fel de șuierat.

Văzut, priceput: suntem gazați ca să ne cuminți.
Mercedesul ăsta e într-adevăr bine pus la punct.

CAPITOLUL ȘAPTE

În care îmi fac noi relații

Vals...

La bal, la bal, cântă bunul Francis.

Nu sunt adormit. Nu, a fost doar un moment de lâncezeală, foarte plăcut, nespus de odihnitor. Și acum totul dansează. Și mă gândesc la locuri din viața mea unde se țopăia. Nu-mi place să dansez într-o sală făcută înadins pentru asta. Găsesc că-i o tâmpenie. Lugubră. Tipi care se apleacă deasupra gagicilor în așteptare:

— Vreți să-mi acordați tangoul acesta, domnișoară?

Cel mai bine ar fi să întrebi pe șleau:

— Vreți să-mi acordați curul dumneavoastră? Am un mădular lung de optsprezece centimetri pe patru diametru.

Ar fi mai franco, logic. Haios.

Da de unde, le trebuie prefăcătorie: jerk, slow, bâțâială, freacă-buricul, sudoare, muzică-n cap, muzică-n cur!

Pentru mine, a dansa, înseamnă o seară, într-o cameră, femeia pe care o iubești, pe care ai avut-o regește și recunoștința te învăluie din toate părțile. Și iată că la radio se cântă ceva de-ți rupe inima. Atunci o iei în brațe, ușurel, în penumbră, și începi să dansezi pe loc, căci nu merită să călătorești în cele patru colțuri ale camerei. E destul să o strângi așa goală, lângă tine, tot gol. O ușoară agitație, abia, nu e nevoie, dansul este ceva interior, în capul tău, în inima ta, încolăcit în adâncul fuduliilor. Atunci, închizi

ochii. O miroși ca pe o floare din grădină, dimineața, înainte să se fi depus pe ea chimicalele din orașul învecinat. Dansezi beția de a o iubi și de a te desfăta cu ea. Primești muzica între voi doi, în intimitatea voastră, pentru că este frumoasă, muzica. Și se potrivește cu orice, mai ales cu dragostea.

Pentru mine, a dansa, asta înseamnă. Drept, nemișcați, cu nasul într-un umăr de femeie, cu mâinile pe un trup de femeie, care ți s-a dat deja, care ți se va mai da. A dansa, în condițiile despre care îți vorbesc, înseamnă să ții timpul în loc, cât ține o melodie. Să blochezi limbile ceasului vieții. Să nu te mai gândești la nimic. Am capul plin de melodii. Melodii cu înlănțuiri vrăjite. Partenerele mi s-au șters din minte, dar nu și muzica. De fapt, ele nu au fost decât muzica muzicii. Restul eram eu, și rămân.

Valsul...

La bal, la bal...

Poate în filmele lui René Clair, ale lui Carné. Dar ce poate fi mai sinistru? Am să-ți spun: tot ce poate fi mai jalnic în lumea asta este să vezi două bătrâne dansând împreună la sfârșitul unei petreceri. Două văduvoaie care nu mai inspiră nimic, nici măcar compătimire, nici măcar politețe. Care întârzie cu încăpățânare încât te întrebi de ce. Și de ce plăcere se pot bucura stând așa, în fața celorlalți, încărcate de ani, de varice și de singurătate? La dracu! Ție îți place viața? Mă întreb, în unele zile, cu ce m-ar putea ademeni. Poate cu cele două bătrâne care dansează, la urma urmei. Da, probabil... Să ai îndrăzneala să le încaleci. Să te scufunzi în scoicile lor văduve, decrepite. Trebuie că merită. Dar îți repet: lipsește curajul. N-avem deloc timp, nu izbutim niciodată să facem ce spunem. Avem firimituri de idei și ne abținem să le înfăptuim. Existența timorează. Te respinge zi de zi și în cele din urmă mori ouat.

Vals, vals...

Tovarășele mele se rostogolesc una peste alta, alta peste mine. Podeaua camionetei miroase a cafea, a făină. Care va să zică vehiculul nu servește doar drept capcană pentru tembeli.

Ruliul, tangajul, astea sunt semnate ocean.

Bun, furgoneta a fost cocoțată pe puntea unui vas și navigăm. După cum înaintează, vaporul în chestiune nu poate fi prea mare. Percep opintelile mașinilor. Pun prinsoare o partidă de simplu contra uneia de dublu că ne aflăm la bordul unei bătrâne coșmelii plutitoare.

Cine ne duce unde? Departe de țărm ca să ne înece.

Îmi pun mâinile încrucișate căpătâi.

Bine că toantele sunt *out.* Asta îmi îngăduie să-mi screm mintea nesupărat de nimeni. Îmi place, din când în când, să fac bilanțul. Pe un vapor e indicat, nu?

Trec în revistă ultimele douăzeci și patru de ore. Mesajul din șapcă, pe plajă. Ședința la palat. Triumful lui Berthe, promovată egerie[1] a președintelui Chiraco. Plimbarea, furtuna, tovarășii din ploaie. Peștera. Vestea morții lui Pantouflar. Cei patru *guerilleros* morți. Furgoneta.

E ceva forfotă, ce zici? Nu ca în *„Cei trei mușchetari”,* dar nici eu nu sunt Dumas, nu? Eva de dar nu se caută la Adam. Și, în plus, ai trei sute de pagini de literatură adevărată, păcat că romanele mele nu au niciodată mai mult de două sute patruzeci! La dracu, cu marota lor de a se zgârci la hârtie, cei de la Fleuve nu-mi lasă nici o șansă. În sfârșit, sunt totuși găzduit în manuale. Am de pe acum o grămadă, fără glumă. Sunt în cele adevărate, cele mari: Larousse, Bordas, Casterman, Hatier, și în altele, la fel de moțate. Nu te poți păcăli: fac totuși parte din para-literatură. Prefer să aparțin para-literaturii decât literaturii

[1] Egeria - 1. nimfă care da sfaturi lui Numa Pompiliu; 2. fig. femeie inspiratoare, mai ales în materie politică.

de-o para, nu curge din aceeași lumânare.

Și, ce mai, vi s-a întâmplat tot circul din San Bravo.

Și o să ni se mai întâmple, după cum zici, căci nu suntem nici măcar la jumătatea cărții!

O să mai navigăm mult așa?

N-ai idee?

Nici eu.

Numai că pentru tine asta n-are importanță, nu tu ești autorul.

Mă gimbesc la bunicuțele mele, așa de frumoase, de minunate cu poalele fustelor ridicate. Al dracului de ispititoare. E de-a dreptul țăcănit, Tiago, să o prefere pe grasa Bertha acestor ființe de elită. Mă gândesc așa, că ar avea și mandea dreptul la o ședință de supergală. De cum se va ivi prilejul, îmi ofer o noapte de Valpurgis demnă de Ludovic XV, v-o jur! Dar pentru moment nu te poți atinge de scumpeturile astea.

Mă întorc pe partea cealaltă căci încep să am spatele știi în ce? În dureri!

Bun, mă pun pe burtă.

Bună idee, o să pricepi de ce nu peste multă vreme, poate chiar înaintea mea.

Cu bărbia pe mâini, mă uit la podeaua vehiculului căci pentru moment constituie unicul meu orizont.

Bag repede de seamă că este alcătuită din plăci de oțel care sunt înșurubate cap la cap pe niște longeroane.

Și, foarte firesc, eminentul Santonio își zice că dacă ar izbuti să o deșurubeze pe una, ei? Te-ai prins? Nu-i nevoie să-ți fac un de sân.

Știi prea bine, căci toți știu de acum, că am la mine, tot timpul, două obiecte de primă necesitate: un șperaclu, pe de o parte, această sculă modernă, cadou de la un răufăcător căruia îi eram simpatic, și care îți îngăduie să descui orice broască; apoi, pe de altă parte, de câtăva

vreme, un briceag elvețian, superb, roșu cu crucea albă atât de îndurătoare și dătătoare de încredere. Are mai multe lame. Ține seama că nu este vorba de modelul gigant, cel cu o sută de lame care ține locul unei uzine mecanice. Este unul intermediar: o limbă mare și una mică, foarfeci, un destupător de sticle care se face șurubelniță, un tirbușon, o sulă. Esențialul!

Destupătorul. Șurubelnița. La treabă! În fiecare placă sunt douăzeci și șase de șuruburi. Idioțenia cu șuruburile este că unele sunt ascultătoare iar altele îndărătnice. Cele ascultătoare cedează cuminți la o apăsare hotărâtă. Ele „vin” fără să se împotrivească, ca niște îngerași, și ți-e mai mare dragul să le vezi urcând spre tine, drepte, cu trup strălucitor, asemeni unor dansatoare minuscule care și-au uitat fustițele. Cele îndărătnice te duc cu gândul la înrăiții din viață. La cei cu gușă la creier, nemulțumiți, cârtitori, care întind capcane, care zic „nu” înainte să le fi pus vreo întrebare, care visează să facă roțile pătrate și să prefacă soarele în rahat. Din douăzeci și șase de șuruburi îți dai seama că nimeresc douăzeci la sută care sunt nemulțumite. Le las în plata domnului când încep să se poarte ca niște snoabe și-mi văd de treabă cu cele cuminți.

Lucrez într-un unghi din spatele vehiculului ca să nu fiu împiedicat, după aceea, de obstacolul de netrecut care este podul din spate. După un sfert de oră, douăzeci și unu de șuruburi sunt scoase. Mai rămân cele neînduplecate.

Sunt împrăștiate pe cele patru părți ale plăcii, împiedicându-mă să o ridic de o margine. Atunci, genialul Antonio, cel care ține locul falusururilor artificiale și soților plecați în călătorie, hotărăște că la boli grave leacuri tari. Profitând de faptul că cele trei drăguțe doamne sunt încă inconștiente, face pipi pe un șurub. Rețeta mi-a fost comunicată la vremea ei de către un anume Alexandre-Benoit Bérurier, care trăia în secolul XX la Paris, Paris

care, în acele vremuri îndepărtate, era un oraș francez. Într-o zi, pe când ne luptam cu șuruburile unui venerabil zăvor, și ca atare ruginit, zisul Bérurier îmi dezvălui că urina umple șuruburile de emoție (și pune cuvântul șurub la masculin, obiectul părându-i viril. Zicea „un vis”, tocmai el, care avea atâtea!). Până la urmă, strădaniile mele, adăugate micțiunii (de încredere), îl dau gata pe încăpățânat. Și apoi pe încă unul. Două părți ale plăcii sunt așadar eliberate, rămânând neabătut pe poziție trei șuruburi; mă urmărești? Nu-i prea greu? Vrei să o iau de la capăt? Nu? Înțelegi cu adevărat sau te prefaci? Bun! Ajutându-mă cu o așchie dintr-o ladă, izbutesc să...

Oh, gata cu explicațiile astea fără nici o noimă. Ți-ai dat seama, încă de la început, că până la urmă izbutesc să ridic placa asta. Atunci ce rost are să mă amuz umflând lucrarea? Am să-ți spun ceva. În meseria noastră, partea proastă este că suntem siliți să ne folosim de trucuri, mama ei de treabă. Este o deformație: să vorbești ca să nu spui nimic.

Fac ce fac și ridic placa. Să vezi ce mutră fac când bag de seamă că osia roților din spate trece chiar de-a curmezișul deschizăturii și că...

Ce mai, o iau de la capăt! Pricepi și de data asta că, cu sau fără osie, o să fac în așa fel încât să ies din furgonul ăsta. Nu-i ușor deloc, crede-mă, dar până la urmă, tot târându-mă și neluând în seamă starea hainelor, izbutesc să mă strecor pe puntea vasului care ne cară. Tanghează mult de tot, ba mai degrabă de tot mult. Rămân un moment nemișcat, încercând să mă orientez. Perspectiva razantă nu-mi îngăduie decât să apreciez mărimea vaporului. După cum prevăzusem, este vorba de o coșmelie plutitoare. Scârțâie din toate încheieturile iar lemnul este ros de cari. Puntea n-are decât vreo șase metri lățime. Am fost încărcați către proră, desigur. Vaporul nu-i conceput

pentru transportul mașinilor căci am fost arimați cu odgoane fixate cum a dat Dumnezeu, în toate sensurile. Roțile furgonului au fost blocate cu bucăți de scândură bătute de mântuială în puncte. Aștept puțin, apoi mă târăsc spre partea din față a vehiculului. Sunt desigur prevăzător și rămân pe la jumătate, dar nu-mi fac iluzii despre nesiguranța poziției mele. E destul ca un vaporean să se uite de mai aproape și o să fiu descoperit. E limpede, aș avea nevoie de noapte. O noapte frumoasă, fără lună. Sunt neprevăzător, ca făuritor de intrigi, bag de seamă: aș fi putut muta acțiunea, aș fi putut-o situa mai spre seară, mai spre crepusculul prielnic. Dar nici gând, eu țâșnesc odată cu zorii. În plin soare. Va trebui să mă descurc cu ce am la îndemână, e cazul să o spun!

Zgomot de glasuri. Din pricina motorului și a vuietului valurilor cei care-și vorbesc sunt nevoiți să urle. Orice ar fi trebuie să-mi scot micul periscop personal afară din ascunzătoare. Chiar atunci îmi vine o idee.

Mă târăsc spre deschizătură. Șerpuiesc din nou, îmi bag bustul de statuie pe gaură. Una dintre surori tocmai și-a venit în fire și se uită la viața regăsită cu o privire nehotărâtă.

— Hei, Matilda! zic la nimereală, căci trebuie din când în când să te hotărăști să-i dai un prenume unei fete, dă-mi ziarul de pe pereții lăzii goale.

Face ce-i zic.

— Și mai ales, tu și cu surorile tale, nu mișcați înainte să vă fac semn.

Domnișoara încuviințează.

Atunci, din fițuica pe a cărei primă pagină poate fi admirat Tiago Chiraco inaugurând salonul de băuturi izma dracului în holul pentru expoziții din Bravissimo, fac un fel de glob. Fac două găuri în dreptul ochilor, pun ziarul în față și-mi ițesc mutra sub bara de protecție a

Mercedesului.

Nu-mi trebuie mult ca să ochesc fața locului.

Pe la jumătatea vaporului, ceva mai în față, se află postul de pilotare, cu geamuri. Înăuntru sunt doi tipi: omul de la cârmă și un alt gagiu, zgribulit într-un impermeabil, cu o șapcă urâtă și mare pe cap cum nu se mai vede decât la actualități când este vorba despre expoziția internațională din 1900. Cele două personaje privesc spre larg, drept în față, așadar stau cu spatele la mine. Alți trei tipi stau de vorbă pe punte: șoferul cu ochelari-oglindă, atât de serviabil față de stopiști (în căutarea cărora se afla) și încă doi mateloți oacheși, zdrențăroși, jegoși și care fumează mucuri de trabuc scuipând după fiecare fum.

Un al patrulea se arată între timp ducând ditamai coșul plin cu de-ale gurii. Ora mesei a sosit. Ceilalți se ridică și se îndreaptă spre prora ca să bage la jgheab întrucât aici vor fi feriți de soare de umbra postului de pilotare. Dacă aș avea o armă, poate aș încerca ceva. Dar nu am decât un briceag și ei sunt șase. Mă gândesc bine. Situația e delicată, dar nu disperată. De fapt, o bună bucată de timp nu ne vom teme decât de cei doi tipi care stau cu spatele la noi și care, lucru demn de luat în seamă, nu ne vor putea auzi.

Cu ochii mei de linx investighez împrejurimile. Și iată că înjghebez un plan care, dacă a urmat întocmai, ne va dărui momente plăcute. Deocamdată refuz să-ți spun mai multe ca nu cumva, mai apoi, să te duci să bați toba peste tot că ideea a fost a ta. Căci, vezi tu, și să mă ierți, nu din pricina scrupulelor nu poți tu sforăi! În ziua când se împărțea rușinea, tu te zăvorâseși în latrină, ce să cred altceva, căci n-ai nici de leac.

Mulțumit de această primă cercetare, și de concluziile pe care le trag, mă întorc la chepeng. Călugărițele mele s-au trezit cu toatele. Le dezvălui ce-i cu clipa de față și cum

mi-o închipui pe următoarea. Par hotărâte să-mi urmeze întocmai poruncile. Sunt sobru în îndemnuri.

— Dacă ne iese socoteala, scăpăm, dacă nu ne-o luăm în dos.

Cu toate că au primit până acum nenumărați vizitatori în această parte admirabilă a ființei lor, se arată partizane neînduplecate ale primei ipoteze. Așa că ne apucăm de treabă.

La început, le ajut să iasă. Nu-i greu câtuși de puțin căci domnii de la postul de pilotare, datorită poziției ridicate, nu pot vedea ce se meșterește sub mașină.

Când, după nenumărate eforturi ne aflăm toți patru pe burtă pe punte, clipa crucială a sosit. Cei care sunt cât de cât religioși să facă semnul crucii în trei exemplare și să depună originalul la serviciul arhivelor.

Sub postul de pilotare se află ușa de la cambuză. Toți patru avem de străbătut, la vedere, distanța de vreo trei metri care desparte furgoneta de numita ușă, fără să fim zăriți de cei doi oameni de cart. Pentru moment, își continuă pălăvrăgeala uitându-se înainte, numai că nu-i trebuie prea mult timp unui individ să întoarcă devla. Desigur, omul se mișcă mai încet decât cameleonul sau pasărea colibri, totuși, chiar dacă are artrită cervicală, un unghi de nouăzeci de grade (fie și Fahrenheit) nu-i ia mai mult de o câtime de secundă.

Mă bizui pe flecăreala celor doi tipi ca să fiu sigur că vor rămâne în poziția de acum. Le explic fetelor ce aștept de la ele. Sunt gata. Operațiunea lansare, ca niște parașute: go! go! go! Și iată-le adăpostite de ruf. S-a petrecut surprinzător de ușor. Îmi mai rămâne să sper că prânzitorii din față să nu fi uitat sarea sau să nu mai aibă nevoie de un kil de vin roșu ca supliment.

Briceagul meu elvețian, viteazul ăsta, acest nelipsit ajutor atât de prețios, intră iarăși în funcție. Nenea Agenor

mi-a dezvăluit frumusețea briceagului elvețian. Avea o colecție nemaipomenită, nenea, pe care mi-o arăta cu mândrie de câte ori îl vizitam, bătrânii și cu mine. Cu o singură lamă, cu două, cu trei și așa mai departe până la vătaful bricegelor, de negăsit în comerț, servind de portdrapel, lung de optzeci de centimetri și având o sută de lame dintre care unele de nedescris, cu care ai fi putut practica o laparotomie, demonta o locomotivă sau construi un al doilea turn Eiffel. Îl cumpărase din Talcioc, căci era cel mai vestit talciochist din arondismentul douăzeci. Un turbat. Universul lui era piața Biron și cealaltă, al cărei nume l-am uitat și care se află la două străzi de prima. Acolo își petrecea Week-end-urile, pezevenghiul; prăduind tot ce-i cădea în mână, nimicuri care nu mai fuseseră niciodată comercializate până la el și pe care izbutea totuși să le vândă după ce le făcuse vreo modificare de doi bani sau le mai adăugase ceva. Când te duceai la unchiu riscai să uiți ceva: impermeabilul, umbrela, bricheta, orice. De cum făcusei stânga-împrejur, sălta obiectul, îl băga în dulapul lui vrăjit de lângă closet și după aceea se grăbea să-l vândă în Talcioc. Degeaba te întorceai după el, te plângeai că-l uitaseși pe comodă sau în cuierul pentru umbrele din vestibul, făcea pe miratul, își rotunjea ochii făinoși de cucuvaie care se pomenește cu un bec aprins în moacă. O ținea morțiș că el nu văzuse nimic, nu găsise nimic: îți dai seama, draga mea, Félicie, că dacă ți-ai fi lăsat valijoara la mine, ți-aș fi telefonat până acum!” Avea glasul și ținuta liniștite iar nevinovăția lui l-ar fi mișcat până și pe un jandarm corsican. Aștepta să-ți iei valea. Fără milă. Nu, nu cred că o făcea din lăcomie, avea mobiluri mai ascunse, simțea nevoia să apară în piața Biron, cu un pachet sub braț, pe care să-l desfacă în fața revânzătorilor, sau, când aducea mai multe nimicuri, vindea el însuși, pe un colț de carpetă mâncată de molii, la

capătul drumului. Ba i s-a întâmplat odată să-și vândă până și vechitura de carpetă. Așa era el, cu părul cânepiu împărțit în două de cărarea de la mijloc, ceea ce-i forma un fel de aripioare pe bostan. Avea o proteză dentară de necrezut, cumpărată la Talcioc, am povestit asta cum mai mulți lustri în *Standinge,* și pe care și-o meșterise singur pentru a și-o ajusta pe gingii. Asta era: viciul, Talciocul, aventura lui. Când apăreai în apartamentul lui, te cerceta în amănunt de la început, de sus până jos, socotind ce ai putea uita. Îți lăsai haina în cuier? Imediat dispărea ca să-și agațe pardesiul peste ea, cu speranța că vei pleca fără să te mai gândești la propria haină. Era un caz.

Vrei să știi de ce îți povestesc despre nenea Agenor în această clipă atât de crucială, de delicată? Amintirile sunt pirul sufletului. Degeaba le smulgi, cresc din nou și nu le poți opri.

În ce privește acțiunea mă foloseam iarăși de briceagul meu elvețian. Știi la ce? Ca să deșurubez spraițurile odgoanelor care țin mașina pe punte. Întrucât cablurile sunt noi, e o joacă de copil. Le desfac la iuțeală și automobilul redevine mobil. Atunci țâșnesc la rândul meu spre ruf ca să mă alătur drăguțelor dudui.

— Ce-ai făcut? mă întreabă.

— O diversiune, răspund, o să vedeți.

Nu trebuia așteptat prea mult. Împreună, tangajul și ruliul nu întârzie să elibereze furgoneta dintre piedici. Mașina, deși avea frâna de mână pusă, începe să alunece când înainte, când înapoi, să hurduce de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta. Deodată, un val ceva mai mare decât precedentele face să alunece vehiculul până la bastingaj care trosnește ca: o coajă de nucă, o bucată de lemn uscat, o macaroană nefiartă, un călcâi de atlet, dinții unui laș, niște castagnete, contul din bancă al unui producător de filme, degetele unui școlar, o ușă

trântită de curent, un steag la o defilare, un cioc, o afacere preafrumoasă, un muribund (păstrezi formula care îți place cel mai mult și le bifezi pe celelalte). Brusc, furgoneta se află în echilibru instabil, cu două roți din urmă în gol. Mișcarea de sus în jos a vaporului nu o lasă să se răstoarne, dar nici nu o aduce înapoi. Biata Mercedes seamănă cu un animal mare, alb, care se agață dar care până la urmă va cădea. În această clipă cei doi tipi de la postul de pilotare își dau seama de dezastru. Pilotul trage sirena ca să alarmeze echipajul.

Se pregătesc de luptă. Răsar în pas alergător. Ai zice că soarta îi ia la mișto distrându-se pe socoteala lor căci, deîndată ce oamenii s-au adunat și trebăluiesc încercând să mențină furgonul pe punte, vaporul zburdă și, pleosc, bună seara tuturor, Mercedesul dispare.

Urmează o învălmășeală de nedescris. Vaporul virează dinspre bord. Tipii aleargă după niște cange căci Mercedesul trebuie că plutește și vor să-l apuce înainte să se ducă la fund. Un ditamai zdrahonul, chior ca în filmele cu pirați, vine spre cambuză. Poruncesc fetelor să se dea la o parte. Omul coboară scările. Pe ultima treaptă îi pocnesc un croșeu de drept în felinarul valid. Crede că a căzut noaptea și cade și el. Îl dau gata cu un călcâi în ceafă. Unul mai puțin! Să-l leg și să-i pun căluș e o treabă ușoară căci pe vapor ai la îndemână mai multă frânghie decât are ca rezervă călăul din Londra.

Acolo, la prora, e tămbălău mare. Toți se frământă, vociferează, înalță cângi, fac ce-i taie capul. Toți zbiară ordine, nimeni nu le execută. Tipul cu impermeabil, care stătea lângă pilot, strigă mai tare decât toți. Din ascunzătoare îl pot vedea așa cum tu poți vedea fotografia domnului Jean-François Revel în *Express.* E un gagiu cam adus de spate, având o jumătate de veac de ani, cu ochelari și bărbuță blondă. Cel care, fără doar și poate, l-a

însărcinat pe individul de pe plajă să-mi dea mesajul care-mi poruncea să mă car. Interesant, nu?

De-ai vedea cum mai tropăie. Cârâie într-o limbă pe care nu o înțeleg și pe care mi-e greu să o localizez în gălăgia din jur.

Ceilalți se agită. Unul își leagă un odgon în jurul bustului și e gata să se arunce în apă în vreme ce doi de-ai lui țin de celălalt capăt al frânghiei.

Atunci îmi zic, foarte pe scurt, ceea ce urmează: sunt șapte oameni la bord. Unul fiind neutralizat, nu mai rămân decât șase. Din cei șase, trei sunt ocupați cu manevrele de pescuire, iar unul cu cele ale vaporului. Nu mai rămân direct disponibili decât tipul cu bărbuță și șoferul furgonului. Și mai au și atenția mobilizată de cele ce se întâmplă. Este deci momentul să încerc ceva. Un singur inconvenient: pilotul care se uită în urmă și care nu va întârzia să mă zărească, de cum voi ieși din ascunzătoare. Atâta doar că de grupul din spate îl desparte un rând de geamuri și, în plus, spre proră e tărăboi în toată legea. Pe de altă parte, nu poate părăsi cârma. Fac la iuțeală inventarul cambuzei, căutând o armă. Tot ce găsesc este un satâr cu lama groasă ca un biftec.

— O să vedeți cât de răi sunt oamenii, le zic fetelor.

Și joc marea, superba scenă din Fort Alamo.

Fără să iau seama la nimic, cu satârul în mână, mă reped spre grupul care nici măcar nu mă aude venind. Cât ai clipi ajung lângă cei doi tipi încordați care îl țin pe tovarășul lor. Lovindu-i cu umărul îi arunc în oală și sunt cât pe ce să mă duc după ei în ciorbă. Într-o firimitură de secundă apuc să văd furgonul din care numai cabina din față se mai află deasupra valurilor, restul fiind inundat prin gaura pe unde am ieșit.

Îmi revin *in extremis* ca să fac față celorlalți. Apariția, mea parcă-i năucește. Trebuie spus că s-au întâmplat, în

locuri binecunoscute, minuni mai ușor de explicat decât cea a neașteptatei mele prezențe.

— Mâinile sus, altfel vă crăp mansarda, strig învârtind satârul; să crăp mansarda contemporanilor, asta-i specialitatea mea.

Chiar în această clipă, un glonț se înfige în punte la trei centimetri de piciorul meu stâng. Este zăpăcitul de pilot care face acte de eroism cu toptanul. Îl apuc la repezeală pe șofer de umeri și mi-l pun în dreptul devlei. Chiar atunci lentila dreaptă a ochelarilor îi sare în țăndări căci un al doilea glonț i-a străbătut țeasta ieșindu-i prin ochi. I-am simțit, de altfel, dâra arzătoare pe obraz.[1]

Scutul mi-a folosit doar cât ai trage un foc și îmi cade pe brațe. Îi dau drumul și-l apuc pe cel cu bărbuță. Despre ăsta ai zice că-i un actor amator olandez în rolul lui Troțki.

— Fă-i semn nenorocitului ăluia de sus să înceteze să tragă, altfel te va curăța pe tine, îi strig în engleză.

Atât a așteptat și, cu brațele ca niște aripi de moară de vânt (olandeză, păi cum!), îi poruncește mitraliorului să pună capăt masacrului. Dar celălalt nătărău nu-i de aceeași părere. Tocmai și-a dat seama cât e de sublim în *„Podul peste râul Kwai”* și iată-l rămânând mai departe în poziția de trăgător ca în foiletoanele pline de *g-men,* cu cotul stâng ridicat pentru sprijin, cu capul aplecat, cu un ochi închis, cu țeava puștii îndreptată spre noi. Situația riscă să se eternizeze. Dacă înaintez spre ruf, perspectiva de sus în jos îi va îngădui să mă curețe. Și doar n-o să rămân aici până la Sfântul Așteaptă, care cade în decembrie.

Atunci îl caut pe bărbos prin buzunare, și ghicești ce. Perfect: are o armă în buzunarul impermeabilului. Un

[1] Tare frumos spus, ne-am putea crede într-un adevărat roman de acțiune; drept care San-Antonio nu trebuie să dispere. [Jean-Francois Revel I].

pistol automat care scuipă des. Când îl folosește, pirpiriu cum e, trebuie că reculul îl face să cadă pe buci!

Cel de sus nu a avut timp să se prindă la figură.

Îl iau la ochi la nimereală, din instinct, fără să țintesc. Pistolul era pe foc automat și un cuib de viespi se împrăștie într-un roi ucigător.

Sus, omul abia a mai mișcat, capul i s-a lăsat pe brațul îndoit și arma i-a căzut pe punte.

— S-ar părea că lucrurile s-au limpezit, nu-i așa? îi zic bărbosului dându-i o rotulă în posterior.

Se poticnește, cade în genunchi și rămâne așa, pe punte, ca un alergător de o sută de metri în block-starturi, cu mâinile abia sprijinindu-se în vârful degetelor ca niște labe de rachete lunare.

Arunc o privire spre mare. Furgonul s-a scufundat, cu tot ce era în el. Cei trei mateloți se bălăcesc disperați. Suflet milostiv, le arunc o barcă de salvare mucegăită agățată de bastingaj iar ei o primesc cu bucurie mare. Le strig cuconițelor că nu mai e nici o primejdie, iar ele se încumetă să iasă. După care le dau instrucțiuni că trebuie să găsească o frânghie lungă pe care s-o arunce marinarilor după ce au legat-o de o babă.

Sunt momente când nu trebuie să te temi să le lași pe fete să facă și de astea. Bine, bine, dar atunci să pună mâna la treabă nu tot la prohab.

Văzând că fac ce le-am zis, mă întorc spre omul cu barba blondă.

— Între noi doi acum, Van Gogh. A sosit momentul să interpretezi *„Spovedania unui copil al secolului”*[1].

[1] Roman de Alfred de Musset (n. t.).

CAPITOLUL OPT

În care o să fac imposibilul ca să mă apropii de capitolul nouă

Și ne așezăm la taclale.

Puțin, dar bine.

Să-ți povestesc discuția noastră ar dura puțin de tot, ba încă și mai puțin.

— Știți cine sunt? întreb.

— Da, răspunde interlocutorul meu.

— În schimb, eu aș vrea să știu cine sunteți.

— N-are rost.

Oho! dar asta nu-mi place! Oho! ba chiar deloc! Oho! dar asta-mi obosește sistemul, vreau să zic cel adevărat, cel nervos! Oho! dar treaba începe prost! Oho! ce de necazuri o să aibă din pricina asta! Oho! ce neînfricat e în răspunsuri, ochelaristul ăsta bărbos-albicios! După ce răpești niște oameni, după ce-i sui cu de-a sila pe un vas hodorogit cu o destinație necunoscută și un destin și mai necunoscut, după ce le dai cu soporifice și tovarășii trag în ei cu pistolul, apoi îți măsori cuvintele, nenicule.

— Vă jucați cu focul! îl asigur.

— Sunt ignifugat, mă asigură personajul cu un zâmbet crispat.

Scot o brichetă din buzunar, scapăr, apropii flacăra de barba blondă. Face „fâșș” și bărbuța arde ca niște paie. Cu claia de păr cu tot. Repede, se dezincendiază cu

impermeabilul. De i-ai vedea moaca după ce-și ridică haina de pe vatră. Ai auzit vorbindu-se de faimoasele capete micșorate de indienii văz roș (după cum zice Béru când e vorba de Jivaros). Ei, chiar așa e! Mare cât pumnul. Jalnic, caduc, imbecil, captrist. Încât stai și te întrebi cum o să facă să pară adevărat cu o asemenea tărtăcuță.

— Vă face să râdeți? mă întreabă fără pic de emoție.

— Ba deloc. Țineam doar să vă dovedesc că vă amăgiți când vă pretindeți ignifugat.

— Nostim de tot!

Ei nu, ăsta mă mai ia și drept un tembel, soiul ăsta de chestie fără nici o noimă!

— Sunt gata să vă trec prin foc și pară ca să vă dezleg limba, îl previn.

Ridică din umeri.

— Iar eu sunt gata să sufăr fără să crâcnesc, dragă comisare.

Dacă vrei să afli umila mea părere, trebuie că tipul ăsta a trecut printr-un antrenament psihologic drăcesc care l-a adus în stare să îndure orice fără să se dea bătut. Sunt convins că-i poți vârî un vătrai înroșit în rector sau că-i poți smulge dinții cu cleștele fără să scoți de la el nici o vorbuliță. Un moral de bronz, pricepi? Există tipi de ăștia: înzestrați cu o fabuloasă putere de a îndura cele mai îngrozitoare chinuri. Niște super-stoici, niște inși care se comportă ca și cum carnea lor nu ar exista.

Atunci, decât să devin caraghios chinuindu-l de pomană, mă mulțumesc să-l leg ca pe un cârnat și să-l las într-un colț.

Nu-mi mai rămâne decât să fac puțină curățenie: să arunc în apă pe pilotul trăsnit și pe șoferul cu ochiul scos. Iar mai apoi să dau o mână de ajutor marinarilor pescuiți să ajungă pe punte.

Când cei trei îmi stau în față șiroind de apă și clănțănind

din măsele, cu toate că-i cald, le țin o cuvântare sobră dar plină de fermitate.

— Domnilor, sunt noul comandant al lui X trei stele (căci încă nu știu numele acestei vechituri hodorogite). Îmi datorați respect. Vreau să fiu ascultat orbește și fără crâcnire. Dacă intrați în joc, vă voi răsplăti dăruindu-vă o ședință de amor cum n-ați mai pomenit, datorită cooperării acestor fete drăguțe, aici de față. Dacă veți cârti, vă bag un plumb în scăfârlie; să cugete fiecare la spusele mele și să vadă ce are de câștigat. Înainte să începem pilotarea, să-mi spuneți unde trebuia să mergem la început.

Sunt de treabă, băieții ăștia. Nu fac mofturi pentru un chiraco.

— Trebuia să ne alăturăm iahtului președintelui în largul capului Griso-Nazo, zic cu toții.

Când aud una ca asta, iepurașule, mi se taie mâinile și picioarele cu zece centimetri fiecare.

Să ne alăturăm iahtului prezidențial!

Păi de ce? Păi din ce pricină?

Atunci chiar că nu mai pricep: nici latina, nici engleza, nici germana, nici italiana, nici spaniola și nici măcar argoul!

— Ce să faceți acolo? îi întreb.

Ridică din umeri.

— Nu știm. Așa era ordinul.

— Și mai e mult până la capul Griso-Nazo?

— Un ceas de navigat, îmi răspunde un măgădău care pare mai isteț decât ceilalți și trebuie că are gradul de prim, al doilea, al treilea și al patrulea șef.

Îmi ofer luxul să cuget în văzul acestor domni.

— Cine este în stare să ia comanda acestui contra-torpilor, ca secund?

— Io! zice matahala.

Poartă, într-adevăr, un ceas de nichel la mână, ceea ce

te-ar face să crezi că știe să spună cât e ceasul și, deci, este un individ cultivat.

— Capul spre cap Griso-Nazo! ordon. Nu voi tolera nici o slăbiciune.

Acestea fiind declarate, mă las în voia valurilor albastre supraveghind comportarea echipajului.

*
* *

Râsete! Zbenguieli.

Ai zice că fetele se lasă gâdilate!

O iau spre cambuză și ce-mi văd ochii? Un spectacol care, oricâte aș fi văzut pe lumea asta, mă face să cred că nu am ajuns la capătul năucelilor. Închipuiești, artistule, că cele trei dudui, liniștite de întorsătura evenimentelor și pentru a-și defula nevricalele, au născocit un joc pe care îl recomand călduros doamnei baroane pentru chermezele sale de binefacere.

L-au întins pe primul marinar, cel pe care l-am legat fedeleș și l-am uitat, mă confesez, l-au întins pe spate, care va să zică, chiar în mijlocul cambuzei, i-au dezvelit plopul tremurător, l-au măgulit cum se cuvine ca să fie în formă de zile mari și se joacă acum, pușlamalele astea mici, călărindu-l pe rând. Când folosesc verbul a se juca o fac, crede-mă, cu bună știință. E vorba într-adevăr de un joc, destul de nevinovat de fapt, ale cărui reguli ți le transmit.

Fiecare fată face de zece ori du-te vino pe mădularul tipului. După care lasă locul alteia care face și ea de zece ori du-te vino. Intră și a treia la rândul ei în horă. Câștigă cea care va izbuti să facă ardeiul mai tare și mai roș. Interesul e sporit de faptul că fiecare surioară folosește tehnica proprie. Una călărește cu ardoare căzăcească, alta, dimpotrivă, lucrează în stil catifelat languros și, în sfârșit,

a treia face tremolo. Cât despre matelot, se poate spune că are catargul la înălțime. Așa zbenguieli neînfrânate de-ale fetelor pe verga lui cea mare nici în visurile cele mai erotice după abuz de techila[1] nu și-a putut închipui. Când le va povesti mai târziu nepoților, îl vor lua drept ramolit. Geme încetișor. Nebunia întregii tărășenii stă în răstimpul scurt al fiecărei intervenții. Zece mișcări e o nimica toată. Abia ai timp să începi ceva. Iar el, tocmai când e gata să-și dea obolul, domnișoara descalecă lăsându-l în pragul sfârșelii. Până la urmă, schimbările repetate de parteneră și de partitură îl năucesc. Atunci puștoaicele încep să trișeze un pic. Cea care îl ambalează în pripă mai face câteva figuri suplimentare, în paguba celorlalte care țin socoteala. Cea voluptoasă tot încetinește mișcarea până depășește durata limită acordată, și asta dă naștere la cârteli. Tot așa, a treia, cea care a ales sacada, face niște figuri din unghiuri atât de îndrăznețe încât e cât p-aci să-i frângă nefericitului tulpina. Apoi, după alte cinci minute, împrejurările duc la meci nul. Marinarul se slobozește în timp mort, între două partenere. Împroșcă tavanul cambuzei, tembelul. Evident, cea care a intrat ultima în arenă (cea voluptoasă) revendică victoria. Dar surioarele se împotrivesc, cum că jocul e joc și că cea care a câștigat trebuia să ia lozul în comoara ei, și cu asta basta. Și să nu mai vină acum să sâcâie lumea. Vor mai juca o partidă mai târziu, e lucru promis.

Iar eu îl eliberez pe fericitul beneficiar al acestui ciudat concurs și îl invit să se alăture tovarășilor săi.

*

* *

[1] Corect TEQUILA CHÍ-LA/ s. f. alcool obținut prin fermentarea sucului de agave, fabricat în Mexic.

Huiduma, care ține prost cârma, îmi arată în depărtare o masă de pământ ocru.

— Capul Griso-Nazo, *señor!*

Iau binoclul de pe hartă și mă apuc să scrutez largul în lungime. Oceanul e gol. Nu se vede nici un iaht la orizont așa cum nu se vede nici urmă de bacșiș pe o masă dintr-o cârciumă scoțiană.

— Nimeni! mormăi.

— Încă nu a sosit, zice matahala. Ar trebui să ne apropiem de coastă, *señor* comandant, și să aruncăm ancora pentru a-l aștepta.

Sfatul îmi pare valabil.

Așa că îl urmez.

Peste puțin, bătrânul vapor se leagănă ușor pe hulă.

Ziua-i pe ducă.

CAPITOLUL RACHETA NOUĂ

În care am o revelație

— Pământ! Pământ! urla omul de veghe al lui Columb zărind zgârie norii americani.

Marinarul meu de veghe strigă: „Vapor apă! Vapor apă!” Se lasă noaptea. Soarele își aruncă țeasta roșiatică în apă și universul marin devine sângeros.

Toți se uită în direcția arătată și, într-adevăr, vedem ivindu-se frumosul iaht alb cu pavilion san bravian. Se apropie repejor: dă-ți seama, un Rivello Chichman cu turbină de la șantierele navale din Marly-le-Roi, ar fi și păcat!

Asistăm la aruncarea ancorei, moment emoționant de fiecare dată, la câteva sute de metri de noi. Este înălțat un pavilion înfățișând un cap de sulă pe fond azuriu. Răsună soneria unei trompete, *because* președintele își schimbă costumul: face într-adevăr troc între uniforma de mare amiral admirabil al flotei și o ținută de yachtman: bermude înflorate, tricou alb, pălărie ușoară de panama, marele cordon al sfântului Brave, patronul patriei (cel care i-a ocrotit pe spaniolii debarcați la San Bravo de invazia indiană).

În sfârșit, fiind îndeplinite toate aceste operații diferite și, pentru a spune totul, multiple, și un detașament al marinei naționale prezentând onorul după ce a înghițit o

mare cantitate de ipeca[1] (când ești tâmpit, așa rămâi), vedem o vedetă rapidă desprinzându-se de iaht (care se numește *El Sublimissimo Presidente)* și îndreptându-se cu toată viteza spre noi. Un ofițer de marină (se droghează pe șest) stă drept la prora cu mâna pe prăjina steagului care fâlfâie de vântul serii. Îl bate drept în moaca pe care încă nu i-o deosebesc prea bine, cu tot binoclul, dar pe care o să am prilejul să o privesc cum te văd și mă vezi, nu peste prea mult timp.

Sincer vorbind, și de ce nu? Ne știm de prea multă vreme ca să nu ne mai ascundem decât esențialul, ce-ar mai fi să ne mai jucăm și de-a v-ați ascunselea cu lucrurile de prisos! Sincer vorbind și fără ocolișuri, reiau, sunt nespus de intrigat.

Al dracului mișmaș, nu-i așa?

Bărbosul ne răpește și ne îmbarcă pe un vapor vechi ca să ne ducă departe în larg pentru a-l aștepta pe președintele Chiraco. Or, președintele ne-a avut în mână, în palatul lui, de unde ne-a dat afară ca pe niște nespălați. E o purtare care pare aberantă, ți-o spun pe șleau. Și, cu toată primejdia subiacentă, vreau să aflu cât mai multe.

Nu ne venim în fire, după cum spunea Domnul Nostru Isus Cristos. Tiago Chiraco ne putea face orice: îmbastilia, jupui de vii, enuclea, scopi (în ce mă privește), snopi în bătaie, face să dispărem, băga în temnițe subterane, expulza, sodomiza, pune să citim pe Robe-Grillet, pune să mâncăm căcat; putea dispune de persoanele noastre după cum i se scula (și îi e mai mare moartă decât sculată).

Și atunci, la ce bun să ne mai întâlnim pe mare? Ah! de-ar vrea bărbosul să ciripească... dar, din păcate, dispune de bogăția nemăsurată a tăcerii. Viitorul este al celor ce vorbesc, iar prezentul al celor care tac. A fost bafta mea să

[1] Ipeca - denumire a unor plante ale căror rădăcini au proprietăți vomitive (n. t.).

dau peste un crap și nu peste o carpetă!

Bun, iată vedeta.

Imaculată în noaptea care vine făcând să freamăte oceanul. Ofițerul, înțolit și el în alb, uitându-se chiorâș-chiondorâș, viclenește din pupile și zâmbet, pezevenghiul.

Îl întâmpin, foarte sobru, chiar distins, fără să exagerez, într-o poziție de drepți plină de prudență.

Mă salută militărește, în felul marinarilor san bravieni, adică apucându-și fuduliile cu mâna dreaptă și băgându-și arătătorul stâng în rect datorită unei crăpături dibaci făcută în turul pantalonilor (slipul nu există în marina san braviană, a fost înlocuit cu chiloții Vaporaș, cu găuri).

Nu pare surprins că cel care-l întâmpină sunt eu.

— Vin să-mi livrați cele trei fete, Excelență, mă anunță.

Îmi stăpânesc: o strâmbătură, un strigăt de uimire, o tresărire, o chiorăială, o răzvrătire a inimii istovite.

— Sunt ici (les Moulineaux) domnule subcomandant, zic.

— Atunci, să vină, îmi răspunde pe, cum se zice? Nu, nu fără ocolișuri ci pe șleau!

Și, înainte să fi avut timp să fac ceva pentru a le anunța pe fete, adaugă:

— Unde este bărbatul care le escortează? Aici?

Acuma, tu mă știi, în împrejurări grele sunt mereu la înălțime. Oricare altul, mai puțin înarmat împotriva năvalei stuporii, ar răspunde: „Eu sunt, părinte”, dacă întrebarea mi-o pune un popă, sau „eu sunt, domnule agent”, dacă era vorba de un agent, în sfârșit, ești prea îndrăgostit de Arhimede ca să nu fi înțeles principiul! Dar fuga-fuguța îmi vine în cap ideea că solul ăsta cu moacă de bandit împuțit, cu sifilis căcălău pe minte, mă ia drept cine nu sunt; că, în plus, după felul în care a rostit întrebarea, nu nutrește nici pic de simpatie pentru „omul care le escortează”, așa că mă grăbesc să răspund îndulcind intonația, căutătura și zâmbetul:

— A trebuit să-l neutralizăm, superb-comandant- frumos-ca-o-sulă.

— Arătați-mi-l!

Cuminte, i-l-îi-îl, ducându-l în cambuză unde bărbosul de mai înainte zace în legături.

Ce fac acum e periculos, căci s-ar putea ca ofițerul de făină (este îmbrăcat în alb) să-l cunoască pe tip cu toate că mutra lui lipsită de păr și convenabil înnegrită sau înroșită este greu de identificat.

— *Ecce homo,* fac nepăsător, ca și când i-aș arăta un morman de rufe murdare, ca epoca în care trăim, îți dai prea bine seama; să-ți vină să crezi, când deschizi televizorul, că ultima grijă a ființelor omenești este să aibă rufăria „mai albă" fără să o fiarbă sau să scuipe peste ea, fiind miraculos înălbită de enzime.

Trimisul lui Chiraco dă aprobator din cap. Și apoi, o să-ți spun, dar păstrează-ți calmul, nu intra în panică: scoate un pușcoci de la cingătoare și, încet, așa cum un funcționar de la poștă obliterează timbrele unei recomandate, îi trage patru plumbi în carcasă, două în piept, alte două în pântece.

Și tipul își înalță sufletul cât poate de sus. Și tremură cu înverșunare socotind pesemne că mateloții de la bord vor veni să povestească mica mea răzvrătire. Ca măsură de siguranță, țin strâns în mână patul pistolului, gata să-l găuresc pe ofițer.

În ce-l privește, le vizionează pe cele trei dudui înverzite de teamă.

— Spuneți-le să se îmbarce, latră. Slăvitul președinte are oroare să aștepte, este deja surexcitat și a trebuit să-i facem două clisme până să ajungem.

Să însemne asta că pe Chiraco, revenindu-și după primul gest de repulsie, l-o fi apucat pofta de domnișoarele mele? Și că vrea neapărat să se culce cu ele?

— O să vă îmbarcați, le spun însoțitoarelor mele, și mai ales nu vorbiți de mine, el crede că pe mandea l-a curățat.

Cotcodăcesc, zânele.

— Și nouă, ce-o să ne facă? se smiorcăie.

Așa-s oamenii, îi știi doar? Grija pentru pielea lor, asta-i! Preocupați mereu de biata lor persoană în loc să se gândească la a mea. Eu, eu! De câte ori n-am auzit croncănitul ăsta. Ah! pielea lor, nu-i așa, înseamnă ceva! Ba chiar cineva! Nu ar schimba-o pentru tot aurul din *World,* pehlivanii.

— Pe voi, zic, frumusețea vă apără. Ați intrat în grații; președintele se va îngriji de soarta voastră, a făgăduit, a jurat. Și acum, luați-vă zborul, păsărelelor, de nu găuritorul ăsta își pune un alt încărcător la aruncătorul de drajeuri și face să vă treacă pofta de păstaia roșie.

Cumințite datorită acestui avertisment, se împacă cu soarta și se duc spre vedetă unde marinari de pe iaht le ajută să coboare, clătindu-și retina.

— Vă cer iertare, domnule hiper-comandant, murmur, ce instrucțiuni primesc acum?

— Gata, vă puteți întoarce. Dacă magistralul președinte va avea nevoie de dumneavoastră, știe de unde să vă ia, nu-i așa?

— Firește. Îmi pot îngădui o altă întrebare, sublim comandant?

— Care?

— Președintele onorase cu favorurile lui grandissime și fabulos de sublime o doamnă franțuzoaică îmbelșugată la trup; mai este mulțumit de ea?

Celălalt pufnește în râs.

— Vreți să spuneți grăsana? Se află în temnița palatului, căci s-a săturat repede de ea! S-ar putea ca Alteța Sa Prezidențială să o pună să se împerecheze cu niște porci înainte să-i dea drumul, din elicopterul armatei, în piața

mare, căci monumentalul președinte nu disprețuiește gluma când se ivește prilejul.

Mă resalută milităreşte.

Vedeta se îndepărtează.

Mateloții „mei” nu s-au clintit. Și pricep brusc motivul pasivității lor: văzând că ofițerul mă salută, apoi că își descarcă revolverul în prizonier, au conchis că eram bine văzut sus și că mă bucuram de aprobarea tiranului. De acum înainte nimeni nu se mai poate atinge de mine.

Întoarcem nava spre larg.

Rezemat în coate de bastingaj, mă uit cum se învârte în apa neagră, în licărirea luminilor de poziție. Vedeta care le duce pe fete se întoarce de unde a plecat. Noaptea este spuzită de stele care fantasmagoresc pe firmament. Luna ar vrea și ea să ia parte la serbare, dar o acumulare de cumulus îi acoperă fața și nu se arată decât câte puțin, când evantaiul flocos se dă un pic la o parte.

„Și acum, San-Antonio, mă iau la rost, ce o să te faci?”

Oficial sunt mort. Nu pentru multă vreme căci, când vom pune piciorul pe pământ, marinarii vor vorbi. Sora Berthe este îmbastiliată. Cele trei șoricuțe sunt la lucru, singurul fapt cu adevărat pozitiv în toată trăsnaia asta. Căci la urma urmei pentru asta am venit aici, nu? Cea care este însărcinată cu „treaba” să-și vadă de treabă. Și atunci pământul san bravian va scăpa de acest Amin Dada[1] al său.

Cum dracul o să facă să-l lichideze pe dictator? În sfârșit, e treaba ei. Dacă izbutește poate scăpăm din belea? Doar că, pentru moment, va trebui să-mi pun pielea la adăpost căci aici lucrurile nu-s limpezi deloc.

— Ce ordonați, domnule comandant? mă întreabă măgădăul.

— Ne întoarcem la punctul de plecare, prietene.

---

[1] Idi Amin Dada (n. cca. 1925 – d. 16 august 2003) a fost al treilea Președinte al Ugandei, conducând țara între anii 1971–1979.

Hotărârea mea are imediat ecou. Oamenii se agită. Virăm de bord. Curând trecem prin fața iahtului prezidențial, iluminat. Trebuie că-i petrecere mare pe *„El Sublimissimo Presidente”*.

Ține-te bine, *señor presidente!*

Mă duc în cambuză să caut ceva de-ale gurii ca să-mi potolesc burta.

*
* *

Moțăiam *probably,* biruit de oboseală și de noapte, legănat de dansul vasului pe marea de cerneală.

Și iată că tresar căci cineva a dat ușa rufului de perete. Trag la iuțeală piedica archebuzei. În zadar, intențiile marinarului din cadrul ușii nu sunt belicoase. Dimpotrivă, se pare mai degrabă că el are nevoie de îmbărbătare.

— *Señor* comandant, schelălăie, epidemia!

Asta mă trezește de-a binelea.

— Cum asta, epidemie?

— Carburo e pe moarte, *señor* comandant, e verde, nu mai poate respira.

Carburo! Cine-o fi și Carburo ăsta?

Mă ridic și-l însoțesc pe matelot până la cabina de pilotaj. Namila este la cârmă iar în spatele lui, lungit pe jos, îl văd pe tipul pe care l-am făcut prizonier mai înainte, în cambuză, cel pe care cele trei fete l-au învățat jocul gingaș de-a frecatul lumânării. E țeapăn, galben ca ceara, sulfuros, face spume, are ochii sticloși. Deloc frumos la vedere. Ca să-ți spun totul, întru totul la fel, frățioare, cu partizanii pe care i-am găsit morți cu o dimineață mai devreme în peștera de la cascadă.

— Epidemie! Epidemie! Epidemie! psalmodiază Huiduma, de trei ori, precum cocoșul Sfântului Petru.

Mă aplec peste nefericitul care profită ca să-și dea știi ce? Sufletul. Încât mă întreb de altfel de la cine l-a șterpelit.

Suflarea de pe urmă, așa de firavă, o nimica toată, ei bine, o să-ți spun, nătărăule: înseamnă pentru mine, deodată, dușul rece al adevărului. Suflarea de la urmă, de la urmă de tot, așa de delicată și abia simțită, răsuflarea aceasta infimă îmi trâmbițează aria cea mare a adevărului.

În sfârșit, m-am prins. Am priceput tot. Ceva mai târziu față de orar, e drept, dar ce, și Einstein a avut rateuri. N-a fost chiar el, la început?

Cele trei gemene, surorile catastrofă, poartă moartea IN ele. Putorile o transmit cu sexele lor drăgălașe. Li s-a dat nu știu ce care le-a făcut să împrăștie mierlire rapidă. Îl ucid pe cel cu care se culcă și nici măcar nu știu. Așa că e mai bine să le fi pedicurist decât iubit! Și nu-i nici pic de îndoială că habar n-au de această înspăimântătoare particularitate. Iată de ce le venea așa ușor să facă pe nevinovatele, să pară că nu înțeleg nimic! Sunt creaturi odihnitoare, nevinovate, care propagă o boală fără leac când fac dragoste. Blănițele lor drăgălașe sunt mai de temut decât o linie de înaltă tensiune căzută la pământ; cu mult mai rele decât o epidemie adevărată de tifos sau ciumă bubonică. Și deodată îmi vine în minte remarca unuia dintre cei „Patru” în timpul ultimei întrevederi înainte de plecare:

— Firește, se înțelege de la sine că sunteți un gentelman și că nu vă veți atinge de aceste domnișoare!

Spus pe un ton tăios. Un ordin, ce mai! Ca dovadă, în ciuda apetitului sexual pe care mi-l știi, m-am abținut de la frivolități cu șeptelul meu. Domnul fie lăudat! Îți închipui că mă puteam culca cu ele, ca între prieteni, la hotel? O smotoceală în joacă, ca o siestă cu măscări! Ar fi fost cu putință, nu? Ba chiar firesc.

— Epidemie! zice iar Huiduma.

Îl liniștesc:

— Nu: criză cardiacă.

— Credeți, *señor* comandant? începe a nădăjdui.

— Da. Nu vă fie teamă.

În depărtare, drept în față: luminile portului... Roșii, verzi. Și apoi altele, mai banale, mai puțin strălucitoare.

Îmi consult ceasul neavând la dispoziție un doctor care să-mi spună ce oră e. Îmi arată două ore de dimineață. Fac la iuțeală un calcul din care reiese, ca urmare a experiențelor anterioare și presupunând că Chiraco și-a potolit repede frenezia sexuală, că nu-i mai rămân de trăit decât unul sau două ceasuri.

CAPITOLUL ZECE

În care mai am zile de trăit

Vapoarele, frumoasele vapoare care pleacă spre cele două Americi, cânta, cândva Germaine Montero. N-ai ascultat niciodată discuri cu Germaine Montero? Nu cunoști cântecele lui Mac Orlan? Miroseau plăcut a gudron, a mare, a furtună, a bere acrită, a curvă parfumată. Mirosea urât a cartofi prăjiți, și, ușor, a dragoste. Dragostea neîmplinită și pe fugă a oamenilor în trecere care se ascund în spatele cinismelor ca să nu fie ispitiți să se oprească o dată pentru totdeauna ca să intre în rândul lumii.

Iar eu, după ce am coborât de pe vapor (ca să vezi, nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă uit ce nume poartă) mă uit la panorama portului. Fie că e din nord sau din sud un port este pretutindeni același: macarale, șine, babale, stăvilare, vapoare care par împotmolite în apa ca păcura.

Este liniște peste tot la această oră intermitentă, echivocă, de netrăit. Nu sunt decât fantome din oțel închis la culoare. Și mirosuri nostalgice și tari. Iar eu, prin ele, adulmec miresmele trandafirilor noștri de la Saint-Cloud. Asta îmi amintește întoarcerile mele târzii când grădina tresaltă de bucurie în pâcla nopții și când lucrurile familiare se învăluie în taină. Ce n-aș da să trec acum pe sub umbrar, să deschid apoi ușa și să regăsesc parfumul de altădată al casei, și zgomotele mărunte ale locuinței

adormite: pendula, trosnetul mobilei vechi, și zgomotul ușor al comutatorului, în cameră la Félicie, care aprinde lumina ca să vadă cât e ceasul, scumpă bătrână atât de îndrăgită, de-a pururi binecuvântată.

Pentru moment, Saint-Cloud e pe o altă planetă.

Se află undeva în trecutul fulguit, în țara luminoasă a memoriei cu capitala Mama!

Bun, ce-o să învârt eu pe aici?

Aș fi putut porunci echipajului să se îndrepte spre un port străin ca să-mi pun pielea la adăpost. Dar este de neînchipuit să o las în plata Domnului pe Berthe ca și pe cele trei muieruști cu fofoloanca otrăvită. Acestea fiind spuse, îmi vine greu să spun ce pot face pentru ele, sărmanele: Berthe este în celulele palatului, cele trei surori la bordul iahtului lui Chiraco! Iar Chiraco, la ora când îți vorbesc, trebuie că intră în agonie! Singura mea nădejde este ca vestea morții sale să stârnească o tresărire populară și, ca urmare, să se instaureze o democrație. Ar însemna însă asta rezolvarea problemelor mele?

Nici un vehicul la orizont.

Trec de porțile grele de fier pe unde se ajunge în port și pe care nimeni nu le supraveghează. Portul este construit în semicerc, într-un golf mic. Un bulevard larg și sărăcăcios îl înconjoară, străjuit de partea cealaltă de case scunde. O clădire nouă se ridică deasupra celorlalte. În ea se află căpitănia, vama și celelalte autorități naționale. Un Panou indicator anunță că Bravissimo se află la cincisprezece kilometri depărtare. Oricum n-am de gând să fac drumul ăsta pe jos!

Cârciumile se țin lanț, dar sunt închise. Nu-i deloc hazliu sub dictatură, devii casnic, te culci odată cu găinile, te ia cu lictis-plictis, umbli cu băgare de seamă, în cârd ca cercetași. Anunțurile încep să caște, voințele să lâncezească, popoarele oprimate au impresia tâmpă că

sunt pe drumul cel bun. Așteaptă în ascuns ziua de mâine nădăjduind că va fi altfel. Atunci dorm, pricepi?

Sunt descumpănit de tot. Tot așa de perplex, îngrețoșat de sentimentul că nu-s bun de nimic, că sunt de prisos, vărsat în ceața cerșetorilor. Un cerșetor este un ins de prisos. S-a descalificat într-atât încât nu mai poate face nimic pentru el. Ultimul lucru pe care-l poate face este să fie pe post de sperietoare; ceilalți îl ajută ca să-și alunge spaima.

O melancolie nedeslușită îmi năpădește sufletul din adâncuri. Mă așez pe zidul de piatră care ține grilajul înalt.

„Hai, artistule, n-o să te lași să ajungi în coada plutonului! Ce înseamnă asta, ești doar nebiruitul Santantonio?”

Tocmai mă auto-ocăram astfel când răsună o șuierătură.

Tresar.

Apar două umbre ieșind dintr-un cort militar din port. Sunt vameși…

La ce bun s-o iau la sănătoasa? Mai bine să-i aștept și să-i înfrunt…

Cu atât mai mult cu cât, după cât se pare, în țara asta nu sunt socotit în afara legii. Doar un mort pentru instanțele supreme. Cei doi tipi se apropie cu pas grăbit, agitându-și pușcoacele. Au chipiul într-o parte și când răsuflă vezi cum mor fluturii de noapte, așa de insecticidă le este respirația după atâta tequila.

Unul din cei doi vameși (îl cheamă Rousso) mă întreabă într-o limbă care aduce totodată cu spaniola și cu lătratul ciobănescului german, cine sunt și ce mama dracului caut acolo, la o oră ca asta.

Îi răspund flegmatic că sunt un francez prieten personal și intim al președintelui Chiraco și că, debarcând, îmi dau seama că șoferul care trebuia să mă întâmpine mi-a tras clapa.

Examinează pașaportul pe care li-l prezint, sergentul (consideră că unul dintre ei este sergent, n-o să te coste nici o para în plus) îl bagă în buzunar și îmi zice să-i urmez.

Ne ducem la postul lor de gardă, un local cuviincios care pute a: picioare concentrate, pârțuri în circuit închis, holercă vărsată, cearceafuri jegoase, tampon vechi de cerneală, administrație subdezvoltată[1], iod și ulei de păr din bazar.

Cu excepția unui uriaș portret măgulitor al lui Tiago Chiraco pe fondul drapelului san bravian, totul aici este mizerabil, funest și nimicitor. Unui onanist convins i-ar fi cu neputință să se masturbeze cum se cade în acest loc deprimant, atât este de nepotrivit închipuirii, ba chiar concentrării. Alungă din minte orice perspectivă a plăcerii. Nu te mai gândești decât la Sartre sau la nimic (ceea ce-i același lucru, extremele atingându-se, scârboasele!)

La început cei doi domni mă caută pe de-a rândul. Supărătoare inițiativă! și pedepsit să fie Antonio care nu a avut prezența de spirit să se descotorosească de pistolul înfipt la cingătoare.

Din pricina asta încep iar să latre și în zbieretele lor nu mai rămân decât urme de spaniolă. Până la urmă hotărăsc să telefoneze sus, cu toate că-i o oră târzie. Și tu ce crezi că fac, că doar mă știi? Cât ai zice nu știu ce, un șut în fuduliile unuia și un baros cumplit în falca celuilalt ca să-i pun pe scandalagii de acord. Cad lați cât sunt de lungi fără să zică nici pâs. Trosc-pleosc. La pământ, e ordin! Primii la parchet vor fi primii serviți. Vreau să spun că-i dau gata meticulos cu vestitul meu șut în bot. Bravo Sana, mulțumim, vino să ne vezi când ai drum prin cartier.

Acum e vremea să mă car, situația fiind nasoală pentru

[1] O expresie ciudată a lui San Antonio căruia în mod obișnuit nu-i plac pleonasmele. (Notă achitată).

mandea, întrucât îmi știu identitatea. Pricepi?

Îl rog pe sfântul Brav să mă lumineze, măcar cu un beculeț. Și acum să-ți spun ceva de ținut minte: nu trebuie să pregeți să-i chemi pe sfinți; cu cât sunt mai puțin cunoscuți cu atât sunt mai măguliți și îți acordă mai multe favoruri. Căci sărmanii preafericiți sunt sătui până peste aureolă să-i tot vadă pe câte unii adresându-se de-a dreptul lui Dumnezeu. Drept cine îi iau indivizii ăștia de trec pe lângă ei ca și cum n-ar exista?. În ceea ce mă privește îmi dau seama că sfântul Brav, în cazul de față, mă silește să întorc capul spre fundul hogeacului ca să văd o bicicletă. Oh, nu este o Colnago de curse, zece viteze, din aliaj ușor. Este de fapt o bicicletă veche, ruginită, dar putând să-l mai ducă la plimbare pe mareșalul Dada cu cele șaisprezece soții înșirate pe cadru și pe portbagaj. Ca măsură de prezervativ îi leg pe cei doi vameși spate-n spate căci n-am cu ce să-i priponesc, după care îmi încalec noua măgăreață și pe-aci ți-e drumul!

Gonesc pedalând scârțâitor în noaptea răcoroasă. Și mă gândesc că au trecut câțiva anișori, unul mai frumos ca altul, de când n-am mai făcut cicloturism. De fapt, este un sport care merită osteneala. Cu cracii pantalonilor înfășurați în șosete, cu poalele hainei în vânt, pedalez cu nădejde ca unul care știe unde se duce și este grăbit să ajungă. De fapt mă duc la Bravissimo fără idei prelavabile (Béru *dixit).* Doar pentru că acolo va trebui să „fac ceva” dacă este ceva de făcut.

Ești mulțumit?

Nici eu.

Și totuși mă încearcă un soi de bucurie să calc pe urmele alergătorilor din epoca de aur. Vremurile eroice când Turul Franței se alerga în cinci etape. Epoca lui Petit-Breton, după cum îmi spunea tata. Era mic și el în anii aceia fericiți. Poate că nici nu era născut, nu mai știu. Și poate

că tatăl lui îi povestea isprăvile primilor uriași ai drumurilor. Totul merge atât de repede. Totul se frământă atât de bine încât în cele din urmă se întâmplă să nu mai știi cine a trăit mai întâi, Gutenberg sau Bleriot, Victor Hugo sau Blaise Pascal, De Gaulle sau Richelieu.

Păsărica tupilată în pedală ciripește tot mai vesel. Urc dealuri, gonesc cât mă țin roțile la coborâșuri, deznod serpentinele, sau „trag tare de unul singur" la loc drept. Limbajul încântător de la *L'Equipe* mă ajută să mă supravoltez. Atunci pedalez în picioare, îmi cruț forțele, atac la sprint, alerg în spatele plutonului, îi prind din urmă pe fugari, îi urmăresc pe cei ieșiți din pluton, conduc de mai multe ori decât îmi vine rândul, câștig spectaculos și altele.

Așa încât în foarte puțin timp ajung la Bravissimo. Gâfâie, Sana. Curg apele de pe el. Trebuie să se schimbe.

Trebuie să mă rad, să fac baie, să bag ceva în mine, să dorm. Mai ales să dorm, da, să dorm! Așa că, prostește, fără să-mi dau seama ce fac, mă întorc la hotel.

Trebuie s-o fac și pe asta după ce le-am făcut un asemenea tărăboi vameșilor din port, păi nu?

*
* *

Hotelul este închis și trebuie să sun ca să mi se deschidă. Interpretez hotărât diferite arii apăsând pe buton, dintre care cele mai vestite sunt: aria trompetelor din *Aida, Marșul Gladiatorilor, Sambra și Meusa,* în sfârșit, *Marsilieza,* cuvintele și muzica aparținând bunului meu prieten Rouget de Lisle. Imnul acesta vitejesc, atât de emoționant, izbutește să strice somnul paznicului de noapte. Răsare, posac, zbârlit, bătrân, bolnav. Lațele îi sunt cenușii, dar au fost blonde. Fața îi e zbârcită, dar a

fost trufașă. Am în față specimenul tipic al decavatului. Soiul de om venit de departe și care a început să îmbătrânească urât într-o țară care nu îi era pe plac, dar din care nu a avut puterea să o șteargă. Deseori dai peste tipi care fac un complex de concentrare. Sunt prizonieri din vocație. Lor înșile, de fapt.

Mă uit la ochii lui albaștri, abia încercănați de somn.

— Doamne! bombăni moșneagul, de unde naiba veniți la ora asta mai mult decât matinală?

Îi zâmbesc. Accentul: de spaimă! Simți varza acră în urma silabelor spaniolei pe care o folosește.

— Neamț, nu? îi zic în germană.

Dă aprobator din cap.

— Refugiat politic, sau mă înșel? Ați avut un grad important în Gestapo sau în serviciu de acest calibru. La sfârșitul războiului ați plecat în America. Dar aici, carburarea nu a izbutit. Ați pus pe picioare o afacere care n-a mers. Și, pe nesimțite, ați ajuns paznic de noapte care nu înseamnă altceva decât încă un pas spre cerșetorie.

E ciudat cât de cinic și crud pot fi față de această dărâmătură de pe vremea războiului. Și totuși nu am nici un fel de resentiment. Privindu-l pe bătrânul teuton îți dai seama că a plătit cu vârf și îndesat schimbarea greșită a macazului. O viață întreagă să te destrami, să tot renunți, să te tot temi. Treizeci și cinci de ani, în curând, de decădere progresivă.

— Din pricina insomniei v-ați făcut paznic de noapte?

Ridică din umeri. În ciuda măgăriei spuselor mele, păstrează o atitudine de suverană nepăsare. Ia cheia de la apartamentul meu din stelajul unde aștepta.

— Cred că e neorânduială în cameră, mă anunță.

— Da? De ce?

— În cursul serii a venit poliția să scotocească, or polițiștii de pe aici nu pun lucrurile la loc.

Iau cheia. Mă uit la Moș Gestapo. Stau pe gânduri.

— N-au zis nimic? întreb.

— Nu.

— Nu-i deloc prudent ce fac, ce zici? oftez îndreptându-mă spre scări; dar n-am ce face, sunt atât de frânt încât aș adormi pe bascula ghilotinei dacă m-ar întinde pe ea.

Paznicul de noapte pocnește din degetele noduroase. În hol se aude ca țăcănitul unei arme căreia i se trage piedica. Mă întorc.

— Ce mai e, Herr Nazi? îi zic, tot mai meschin și mai imprudent căci moșneagul ăsta de treabă n-ar trebui să dea decât un telefon pentru ca scumpul tău Santantonio să-și sfârșească noaptea într-o celulă fără să-l piște gonococii.

— Dați-mi, zice.

Arată cheia pe care o salt ușor în palmă.

— De ce?

Scoate o cheiță din buzunarul de la vestă.

— O să vă dau alta.

Și face hotărât schimbarea.

— Locuiesc în spatele hotelului, pe calea Santiago, la numărul 3, o căsuță lipită de garaj. Camera nu are cine știe ce confort dar veți dormi mai în siguranță decât aici.

„Camera mea este prima la dreapta de la intrare. Să nu faceți zgomot căci am pe cineva în camera cealaltă”.

Mă uit la cheița care i-a luat locul în palmă celei mari.

— Riscați prea mult, zic.

Oftează:

— E mult de când nu mai risc, începusem probabil să duc lipsă.

Nu se schimbă nici un pic la față. Figura zbârcită îi rămâne împietrită.

— Solidaritate între oamenii bătrânei Europe? nu mă las. Îl plictisesc.

— Duceți-vă la culcare! răspunde bătrânul deschizând ușa hotelului.

Așteaptă să ies, închide la loc. Zăvorul ţăcăne în urma mea.

Noaptea miroase a eucalipt pentru că lângă hotel este o alee străjuită de pomi din aceștia mirositori. O clipă nu știu ce să fac. Oare bătrânul SS îmi întinde o cursă? Are în vedere o răsplată? I-ar fi fost totuși ușor să mă lase să mă duc în cameră ca apoi să-i prevină pe sticleți. Sunt ispitit să-i acord încredere. Nu poți fi cu ochii-n patru douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

*

* *

La numărul trei este o cocioabă, dar dată cu var de Pisa, ceea ce îi dă o altă față. Varul înseamnă eleganța țărilor însorite. Sunt sărace dar curate, pricepi? Iar albul lipsește cel mai mult în lumea asta, atât de neagră.

Cheița descuie ditamai zăvorul. Pătrund în bezna care miroase tare a clor căci probabil nu se face economie de detergent. Răsucind un comutator primesc în schimbul gestului o scară de piatră cu trepte înguste care duce la etaj. Încă o ușă pe care o descuie aceeași cheie. „Pe dreapta cum intri”, m-a prevenit paznicul de noapte... Intru în camera indicată și mă pomenesc într-o odăiță strâmtă la fel de albă ca fațada. Ar putea servi de chilie unui călugăr, atât e de goală: un pat de fier, un dulap alb din lemn, un cuier înșurubat în spatele ușii, asta-i tot.

Pe perete, două fotografii îngălbenite pe care mușchii, un car de ani, și-au făcut nestingherite nevoile. Prima reprezintă o tânără frumoasă, straniu de frumoasă, îmbrăcată elegant, ca înainte de război, și care seamănă cu veșnic regretata regină Astrid a Belgiei, moartă

întâmplător în floarea vârstei. A doua îl înfățișează pe însuși Adolf Hitler trecând niște trupe în revistă. În rândul întâi se află un tânăr ofițer cu brațul întins, cu o cruce deasupra chipiului spre a fi semnalat atenției generale (trebuia să zic mai degrabă caporale dat fiind prezența Führerului).

Nu te poți înșela: e vorba de paznicul de noapte. Atâta doar că era tânăr, blond, plin de foc și ambiție, însuflețit de o energie care rezistă la orice încercare și care, fără doar și poate, le va fi știut pe toate.

Mă despoi în doi timpi și trei mișcări. Și, gol ca un pahar cu picior, mă strecor sub plapumă fără să mă mai întreb dacă azi de dimineață au fost schimbate cearceafurile.

Dormi, o brav San Antonio. Lasă-te purtat prin nesfârșitul somnului. Alunecă pe barca visului printre valurile unduitoare ale subconștientului. Ai binemeritat de la apatrid (e vorba de paznicul neamț). Fie ca odihna milostivuitoare să-ți șteargă oboseala și să te tămăduiască pentru o clipă de beleaua de a fi.

Așa-mi zisei.

— Așa făcui.

Se auzi un zgomot ușor. Un zgomot care nu era amenințător dar care totuși m-a trezit.

Am tresărit și m-am ridicat pe ocean.

M-am frecat la ochi, la *eys* la pupile, la felinare, la văz, la luminătoare, la vasistas (de la nemțescul *was ist das).* Și am primit în plină retină vedenia la care nu mă așteptam pentru nimic în lume. Vedenie fabuloasă, întăritoare, absolută. Pe dată mi-am simțit sufletul și mădularul în sărbătoare.

Simțeam bucuria până în ungherele cele mai neexplorate din pricină că n-ai cum ajunge la ele. A fost intens și fericit. Surprinzător, mai ales. Și nu e nimic mai însuflețitor pe lumea asta decât o surpriză plăcută.

Stai niţel, o să-ţi spun, lasă-mă să mă scarpin un pic în spatele ţestei, să înlesnesc emisia.

O fată, bineînţeles. Foarte frumoasă, slavă Celui de sus: să o iei razna nu alta! Îţi dai seama în al câtelea cer sunt. E firesc, mi se pare. Fotografia reginei Astrid. Cea de pe perete. Aceeaşi persoană sau aproape. Ţine un platou cu cafea şi chifle, cu unt de arahide.

Ridic cearceaful până la buric.

— Bună ziua, zice grav.

— Ce apariţie încântătoare! mă extaziez. Lasă-mă să ghicesc: eşti fata gazdei mele şi a frumoasei doamne din poza asta, nu?

— Ba da. Dar vă rog, nu râdeţi!

— Şi de ce?

— Pentru că astăzi este ziua când nu se râde, în amintirea martiriului lui Paulo Dargeo, tovarăşul de luptă al preşedintelui, azi fiind aniversarea morţii lui. Dacă cineva este prins în flagrant delict de râs este îndată aruncat în închisoare pentru un an, până la aniversarea următoare.

— Nădăjduiesc că nu mă vei da de gol? adaug continuând să zâmbesc.

— E de preferat să vă antrenaţi să nu zâmbiţi, mă asigură.

Îmi pune platoul pe picioare şi trag nădejde că nu-l va răsturna grozava tornadă din par de carne care e gata să se ridice de sub cearceafuri, în sănătatea acestei fătuci.

— Tatăl tău s-a întors?

— De un ceas, doarme în patul meu.

— E un tip nemaipomenit, zic.

Încuviinţează.

— Numele meu mic este Antoine, dar al tău?

— Hildegarde.

Zâmbesc iar, cu toate că-i interzis.

De alde Hildegarde am mai cunoscut, îți dai seama. Nu poți fi romancier popular fără să ai de-a face cu tot felul de Hildegarde, Barbare, Carole și alte Vanese, funcția te obligă. Doar nu mă vezi încurcându-mă cu o eroină înflăcărată, încărcată de taine, blondă până și la fofolancă, pe care s-o cheme pur și simplu Andreea sau Ernestina. N-aș fi luat în serios. Nu trebuie să schimbi regulile. Toți se așteaptă să insult vocabularul, să jonglez cu vorbele de duh, să mă cațăr fără preget pe cur precum cătanele din ’914 pe linia frontului, dar folclorul e sfânt. *No touch!* Înainte regiment de Eve, Philippe, Caroline, Marilyne; dați năvală peste Kati, Ingrid. Trăiască luna Iulia!

— Mama a murit? întreb arătând poza.

— Nu: trăiește în S.U.A. cu un muzician pe care l-a cunoscut la Bravissino. O dragoste târzie. Avea aproape cincizeci de ani. Și apoi ne-a părăsit. Tata e ca și mort.

Pricep ce vrea să spună. Revăd mutra bătrânului nazist. E zaharisit de tot tipul. A pierdut aproape tot: idealul. Nemția și pe Frida. Din fericire, îi rămâne fata. Și Doamne, cât îi de frumoasă.

— Îți place țara asta?,

— Aici m-am născut.

— Și regimul ăsta îți convine?

— Tatălui meu politica i-a stricat viața, așa că eu prefer să mă gândesc la altele.

— La dragoste? mă încumet. (Nu-i prost, gagiul, mereu înaintea membrului care cere și tot cere, mereu mai mult).

— Din pricina tatălui meu nu mă pot gândi la așa ceva, răspunde Hildegarde, dacă l-aș părăsi și eu ar muri de-a binelea.

Firesc, se așează pe capătul patului. Poartă o rochie cenușie, obișnuită. Are pielea aurie, este blondă, mai mult blondă. Ochii au culoarea schimbătoare a mării, nuanțele sunt altele după cum se mișcă prin cameră și, desigur,

după gânduri.

— Lucrezi undeva?

— Sunt secretară la guvern, nu am o situație grea datorită cunoașterii limbilor străine. Vorbesc opt, printre care rusa.

O complimentez printr-o înclinare a capului. Ca să fiu sincer până la capăt, mi-a sărit inima, *in petto,* aflând natura muncii ei.

— Așadar frecventezi palatul prezidențial?

— În partea administrativă, da.

— Ai prilejul să fii în preajma președintelui?

— A fi în preajmă e un fel de a spune, să zicem că îl zăresc.

— Pot să te întreb ce gândești despre omul acesta?

Se întunecă la față, ceea ce este regretabil pentru o blondă, și se ridică imediat.

— N-am ce să gândesc, este președintele acestei țări, lucrez pentru el.

Îmi pun două bucăți de zahăr în cafea.

— Ei, drăcia dracului, murmur în franceză, sunt oameni de-a dreptul incorigibili. Nu le-a fost de-ajuns un Hitler, le trebuie și perechea!

Uit că Hildegarde vorbește opt limbi. Dacă franceza nu s-ar număra printre ele ar însemna să ne pierdem orice nădejde în draga noastră cultură gaulianã. Mi-a înțeles, deci, cuvintele amare. A tresărit. Ochii i se întunecă. Mă fixează cu o privire ciudată, greu de definit. E potrivnică, binevoitoare? Cine o poate spune?

Așa că trebuie să fac ceva. Îmi golesc ceașca de cafea mirositoare și cu „savoare de fruct”. Pun platoul pe dușumea fără să cad din pat ceea ce constituie un fel de mică ispravă dat fiind înălțimea acestuia.

Eliberat de această ușoară povară, întind mâna deschisă fetei.

Rămâne nemișcată, în picioare, cu brațele pe lângă corp, uitându-se întruna la mine așa cum te uiți la un film la televizor.

— Nu poţi refuza o mână întinsă, zic cu blândeţe.

Atunci mi-o întinde pe a ei. Palmele ni se ating, degetele ni se întrepătrund. Fără să se poată împotrivi, o trag spre mine. O atrag spre mine.

Nu se împotrivește. Capul îi este lângă al meu. O apăs pe piept pentru a-i simți mai bine răsuflarea.

Și stăm așa, îndelung, fără să mișcăm, fără să vorbim, ca o pereche de ființe omenești care s-au întâlnit și s-au recunoscut.

Și ce-ți trece prin minte, păgânule. O știu prea bine, crezi că profit de această clipă ametitoare ca să trec la manevrele știute. Ție, care ești dezgustător ca un godac lubric, îți curg deja balele și pui la cale lovituri sub centură. Îți zici: firește, cretinoidul o să-i pună laba pe fund ca să-i cânte, încetișor „Destinul îți bate la ușă”, ea o să-și piardă firea (dacă ne putem exprima așa) și va gânguri lucruri din acelea drăgălașe pe care le spun fetele de cum le fluieri o lovitură liberă indirectă. Totodată, îți închipui tu mai departe, trece la o pupătură dărâmătoare. O pupătură de zile mari patronată de Fluocaril. Când pipița începe să intre în transă, o lasă să respire în voie ca să-i biberoneze țâțoloancele în drumul coborâtor spre Saint-Jaques de Compostelle. Unele se prăpădesc după asta, pe altele le lasă reci. E o chestiune de temperament, e facultativ, numai la cerere, ca vopseaua metalizată pentru mașini. Dar tu ai interes să subscrii căci cele cărora le place apoi le place nu glumă. Iar tu, pezevenghi ce ești, mereu în plin libido, pofticios, intrinsec, îți zici: Antonio al meu coboară mai departe, atinge un pic buricul drăgălaș căci tot era pe acolo, nu-l costă nimic și nici nu-i dă de mâncare. Iar apoi, sosirea în Valea Desfătărilor. Posedare savantă cu

pregătiri, investigații de recunoaștere, avertismente. Stabilirea pozițiilor. Recunoașterea locurilor, încercări; nu te lansezi niciodată într-un pătimaș gură-la-gură ci îți asiguri capătul de pod înaintea goanei nebune.

Și mă și vezi cu pulpele pe umeri în loc de căști, cu nasul într-o parte pentru a asigura supraviețuirea tipului, ciripindu-i, păsărește în delcou, continuând apoi cu o arie tiroleză de înaltă frecvență. Și totul, totul, te cunosc doar, vicios bătrân, care te ții deoparte, ca și când nimic nu s-ar întâmpla, citind *La Croix* sau La Bannière după ce ai făcut o gaură în fițuică. Socotești de câte ori, așa-i? Îți mai zici: acum, o scoate din priză ca să treacă la partea epică. Trage pe rupte. Scârțâie patul. Și, când nici n-ai gândi, iese din domnișoară, o lasă pe jar ca să-i întoarcă dosul către Montmarte. Îmi caut norocul pe lângă popă! (Ți-am mai spus-o, dar prinde bine oricând; dacă ție ți s-ar interzice să te repeți, de multișor n-ai mai fi scos o vorbă, sărman de tine!). Spune drept, așa-i că mă crezi gata să-i arăt cum e cu lovitura centaurului reversibil? Bicefal. Intrarea lui Jehanne of Arc în Reims ducându-l pe nătângul de Carol VII. Ducându-l să fie uns așa cum o soră mai mare își duce frățiorul la frizer să-i taie cârlionții. „Îi faceți unsul ăstuia mic și fiți atenți să nu-i băgați sfânt mir în ochi, are conjunctivită”. Da, toate astea ți le închipui în creierașul tău debil (Buffalo). Ei bine, trebuie să-ți spun că te înșeli amarnic!

Rar, ce zis: rarisim mi s-a întâmplat să strâng la piept o fătucă încântătoare fără să iau ce mi se cuvine. Degeaba caut, exemplele anterioare nu-mi vin în minte. Dar de data asta, e drept, fenomenul s-a întâmplat. Nu că n-aș avea poftă să mi-o ofer, dar mă reține un simțământ nedeslușit, alcătuit din timiditate, din scrupule și din nu mai știu ce *very emoționant*.

Așa că îi vorbesc, fără premeditare. Cuvinte-flori, din

acelea care se oferă așa cum culegi maci dintr-un câmp ca să-i dai frumoasei tale și care, prin harul clipei, devin mai prețioși decât niște orhidee. Da, cuvinte pentru a cânta fără muzică. Cuvinte care nu se înlănțuie căci fiecare își este suficient lui însuși. Îi vorbesc despre dulceața nesfârșită a acestui moment încărcat de neprevăzut. Despre ea, de care acum o oră nu știam nimic și care este aici. Despre ea, pentru care au venit de departe să o conceapă aici. Și apoi despre mine... Și despre această cameră de om bătrân aproape mort, mai somptuoasă decât toate palatele din Arabia. Și despre minunea dăruirii ei spontane. Dar nu am să mă ating de ea mai mult decât atât. N-am s-o sărut. Clipa aceasta este prea frumoasă ca să mai dea naștere altora. Trebuie s-o păstrăm așa cum a venit datorită mâinii mele întinse. Și nu mai știu ce spun iar ea răspunde prin cea mai încântătoare tăcere.

Mai trece o vreme. Până când auzim defilând pe bulevardul *Revolución* porcăria aia de trupă, cu fanfară în frunte, în pas cadențat. Forța în marș. Glorie deșartă. Vraja s-a destrămat. Se ridică, se îndepărtează de mine. Are lacrimi în stele. „Mulțumesc, îngaimă, niciodată n-am trăit asemenea clipe”.

Și cu toate că la San Bravo este zi fără râs, îmi zâmbește. Nu poți pricepe...

Muzica se aude mai tare. Taratatata. Alămuri și tobe. Începe să se audă tot mai încet.

— Ai ascultat radioul azi dimineață? întreb.

— Da.

— Nimic deosebit?

— Nimic.

Ceva îmi sâcâie mintea: președintele Chiraco ar trebui s-o fi mierlit de mult. Doar dacă n-o fi renunțat pentru a doua oară la nostimele mele războinice blonde, maniacul.

— Astăzi te duci la lucru, Hildegarde?

— Desigur.

— N-ai putea încerca să afli ce s-a întâmplat cu o femeie grasă deghizată în nebuna din Chaillot și care rămăsese în intimitatea președintelui și pe care, mi s-a spus, a băgat-o la zdup?

Dă din cap.

— Știu că într-adevăr a băgat-o la închisoare, și nu în oricare: în închisoarea lui personală unde numai Kâdebine Kântefu, secretarul lui, are acces.

Mă înfior.

— Unde se află locul acesta plăcut?

— În spatele palatului. Este o construcție recentă, la capătul parcului. Este tot timpul supravegheată de o parte a gărzii de aramă, garda privată a președintelui. Temnicerii sunt surdo-muți și analfabeți ca să nu poată comunica cu deținuții. Sunt niște bestii sângeroase care bagă groaza în toată lumea. Pușcăria nu are decât o singură intrare cu câte o mitralieră de fiecare parte. Este o adevărată cazemată din beton alimentată cu oxigen prin niște guri de aerisire.

Îmi reprim o strâmbătură de hepatic în criză.

— Și zici că numai secretarul lui are voie să intre în ea?

— Numa el.

— Ești în relații cu el?

O trece un fior adevărat.

— Oh, doamne, nu, din fericire, este o ființă îngrozitoare.

— Un tip tânăr, sfrijit, îmbrăcat în negru, cu buze groase, cenușii și dinții îngălbeniți?

— Îl cunoști care va să zică?

— Am stat de vorbă cu el, e drept.

Mă gândesc un capăt de clipă și murmur.

— Hildegarde, trebuie să o scot pe grăsană din pușcăria asta!

— E cu neputință, îmi răspunde, mie, care sunt francez!

CAPITOLUL UNSPREZECE

În care viața îmi stârnește o dezamăgire tare mare

Îmi petrec dimineața ascultând radioul.

— Multe marșuri militare, muzică folclorică, cântece naționale, totul presărat cu informații tendențioase și profesiuni de credință pentru a ridica în slăvi persoana și meritele deosebite ale lui Tiago Chiraco. Ode, rugăciuni, strigăte de bucurie. În plin taratata, o voce urlă: „Să-l ocrotească Dumnezeu în veci pe indispensabilul și slăvitul nostru președinte, garant al instituțiilor, puț de înțelepciune, tată al poporului, abonat la gaz, fiu mai vârstnic al sfintei biserici catolice apostolice san braviene!”. Și sunt coruri înregistrate care răspund bubuind ca tunul (firește): Dumnezeu să-l ocrotească! Este încântător, de-a dreptul mișcător și te face să dorești să aderi la sistemul zecimal. Buletinele de știri se succed fără să aducă vestea pe care o aștept. Se spune doar că președintele e pe mare pentru a inspecta apărarea de coastă a republicii și că se va întoarce la sfârșitul zilei. Asta-i tot.

Către prânz, tatăl lui Hildegarde se scoală. Vine să ciocănească la ușa mea.

— Heil Hitler! îmi spune prietenos subliniind cu un gest salutul nazist.

— Heil și dumneata, îi răspund.

Se fâstâcește.

— Te rog să mă ierți, este o veche tradiție.

— Aveți toate scuzele, dacă n-am face haz într-o zi ca asta!

— În legătură cu asta, știți că astăzi este ziua când nu se râde, mă previne.

— Mi-a spus Hildegarde. Aveți o fată încântătoare, Herr Paznic de Noapte.

— Numele meu este Erwin Von Mammel.

— Vă sunt nespus de recunoscător pentru ospitalitatea dumneavoastră, dragă prietene. Riscați mult găzduindu-mă.

Clatină din cap pentru a arăta că acceptă riscurile cu inima ușoară.

— Poliția s-a întors la hotel către dimineață, ați făcut bine că nu ați rămas acolo. Nu știu ce le-ați făcut, dar par hotărâți să pună laba pe dumneavoastră. O să vă fie greu să plecați din țară.

— Cu ajutorul Providenței poate voi izbuti...

Erwin pare că se gârbovește. Lasă capul în jos și oftează:

— Providența a murit într-un buncăr, la Berlin, în mai 45.

— Mi se pare că sunteți fanatizat de tot, nu vreau să vă jignesc. Țineați atât de mult la Adolf?

Herr Mammel ia poziția de drepți:

— Cel mai mare om din istorie! exclamă. O personalitate uriașă. Uriașă! A făcut lumea să tremure.

— După care a luat-o în fund, obiectez.

— *Was,* fund! *Nein,* fund! se înfurie Erwin. A câștigat! Fiecare an care trece ne dovedește că a câștigat. Căderea era un episod al izbânzii sale. Va rămâne în veci printre noi!

Își împreunează mâinile, se uită la cer pe care un păianjen hidos, mai păros decât doamna Tito, își țese

pânza.

Bun, n-o să mă iau de Führerul acestui soldat din vechea gardă a nazismului. Este îmbălsămat în admirația lui pentru acest Charlot din München și nimic, nici un argument, nici o demonstrație nu i-ar putea-o scoate din cap. Într-un anumit sens este întăritor să te agăți de un ideal. Te ajută probabil să trăiești, nu?

— Ascultă, dragă Mammel, va trebui să-mi văd de treburile mele. Pentru asta aș avea nevoie să mă deghizez.

— Mda, mda, răspunde, ceea ce nu-i deloc promițător. Sunteți atât de deosebit de oamenii de pe aici și sunt, aici, atât de puțini oameni de prin alte părți încât îmi vine greu să cred în deghizări, în ce vă privește... Ca să ieșiți, așteptați măcar până la noapte, ziua în amiaza mare n-aveți nici o șansă să faceți o sută de pași.

După care, se apucă să pregătească haleala.

*
* *

Așa-i, n-am ce zice, sunt mai degrabă în genul tras prin inel, și totuși, după părerea mea, era cam balșoaie regina Astrid a lui Erwin, pentru ca să-i pot îmbrăca rochiile. Mi-s de părere că poza din cameră e de pe când era bunica fată, după cum zice Béru. Epoca diafană, o singură dată vine la fete. Evanescența, e al naibii de fugară, crede-mă. După ce le-au trecut visările adolescente și au simțit mădularul, dragele de ele, și când lucrează de minune din buci, descoperă fructele pământului![1] Atunci se apucă să facă plinul începând de sus. Vezi cum li se măresc țâțișoarele, li se îngroașă talia, fundul le devine rotofei, fac perfide cute de grăsime. Se cheamă că înfloresc, așa scrie la breviar! Ia notă că nu am nimic împotrivă. Ba chiar aș zice că-mi place

[1] Fructele pământului - titlul unei opere a lui Andre Gide.

să pun mâna pe ceva vârtos. Tulpinile de orhidee ți le dau ție în dar. Trebuie să ai materie primă, aici ca oriunde. Doar o găurică și etuiul ei, nu-i *joyce,* parcă aș prefera o rotofeie.

Întorcându-ne la oile noastre, doamna Mammel trebuie că a descoperit varza acră când s-a căsătorit și imediat după aceea fasolea oloagă san bravianâ. Formele i s-au format și apoi deformat. Pe deasupra mai era și voinică. Ce s-o mai lungesc, rochia cu flori, cea albastră, n-o știi, cea cu zorele? Te anunț cu părere de rău amice că-mi vine turnată. Dacă l-ai vedea pe Sana al tău în travesti, ai avea un junghi în aortă și pe la periferie! Mă sulemenesc meticulos. Tot tacâmul: albastru pe la ochi, negru pe gene, roz pe obraji, roșu pe buze, ocru pe pomeți. Ai zice că sunt Marlene Dietrich pe vremea cireșelor, mai puțin ifosele, căci chiar deghizat rămân un om la locul lui.

Îmi înnod un fular pe cap, după cum au obiceiul fetele pe aici. Numai pantofii nu mi se potrivesc.

— Ce ziceți, Herr Mammel?

— Uimitor, mă asigură neamțul, n-ai zice că nu ești femeie.

Și adaugă cu o melancolie atât de adâncă încât n-ar trebui lăsați copiii să se apropie prea mult:

— Nu credeam că rochia asta va mai avea prilejul să fie purtată.

Privirea hitleristă îi devine fixă, acesta fiind modul privirilor hitleriste de a se aburi. Atunci, compătimitor, îi pun mâna pe umăr.

— Prin fața dumneavoastră vi se deschide un alt viitor, har prietene.

— Știu. Este atât de curată, de nevinovată. Am vrut să o feresc de toate murdăriile. Nădăjduiesc că într-o zi va da peste un bărbat care să merite să-i stârnească interesul, un bărbat cu idei nobile.

— Sunt încredințat, căci este o ființă nobilă și poetică. Nu-mi mai rămâne decât să vă mulțumesc pentru ajutor. Mi-ați salvat fără doar și poate viața.

Aparte, îmi zic că e o nimica toată viața mea salvată, față de viețile pe care trebuie că le-a suprimat.

Ne strângem mâinile, nu se poate opri să nu-mi strecoare un „Heil Hitler” la gura țevii ca să-și facă rugăciunea de seară.

La drum, Santantonio. Aventura te așteaptă.

Sau unchiul.

*
* *

Noaptea s-a lăsat, fără zgomot și fără să strige „păzea”.

Mă strecor pe o ulicioară cu miresme de detergent din pricina unei patrule de sticleți preumblători. Vei obiecta că nu-i o soluție să ocolești copoii și că dacă deghizarea este bună, pot dimpotrivă să-i înfrunt cu capul sus și totuși omul scos din ale lui are astfel de reacții spontane. Nu ai timp să analizezi, să te gândești. Dai nas în nas cu copoii? Păi, viraj pe aripă.

O iau așadar pe ulicioară. O las când ajung la celălalt capăt, șovăi, neștiind încotro s-o iau. N-am nici un plan, dar am energie, și asta este esențialul. E mai bine să nu știi ce să faci și să fii în stare să faci decât invers. Mă găsesc în inima unui cartier pitoresc, cu căsuțe scunde. Și văd multe femei în prag și mă întreb dacă nu cumva cartierul este rezervat. Câteva clipe de cercetare îmi arată că probabil așa-i, căci tot soiul de indivizi se preumblă ca la piață uitându-se cu coada ochiului la femei. Câteodată, câte unul intră cu câte una în vorbă. Își spun două cuvinte după care dispar în căsuță.

Tocmai conchideam cele de mai sus când o voce hârâită

mi se adresează (cu adresă):

— Cât iei, frumoaso?

Mă uit să văd a cui e vocea și nu mică mi-e surpriza când îl recunosc pe tipul gras care mi-a dat, zilele trecute, pe plajă, șapca cu mesaj.

Numitul Alonzo Alonzi, spălător fruntaș într-o berărie din capitală. Dragul de el vine la doamnele curve săptămânal...

— Nu astăzi, zic îngrozit, e zi sfântă, ziua fără râs!

— Poți face dragoste fără să faci haz, obiectează acest om de bine, nu fără puțintică dreptate căci, eu cel care-ți vorbesc, prietene, care-ți torn brașoave, cât ți-o fi traiul de lung, am cunoscut un ins care plângea păscând blănița unei fete. Care plângea din iubire pentru ea în vreme ce degusta prăjitura cu păr, după cum zice Audiard. Care plângea cu gura plină, înfundat în adâncurile celei pe care o înfuleca, plângea de deznădejde din pricina clipei care nu peste multă vreme avea să se sfârșească; plângea cu gândul la viața ticăloasă care-l aștepta în pragul ușii pentru a-l duce în lehamitea generală; care vărsa în trupul îndrăgit toate lacrimile din al său; plângea în desfătări, amicul, plângea în bucurii cele mai curate lacrimi din viața lui; plângea așa cum plâng vorbindu-ți despre asta, prietene și se simțea înălțat prin durerea lui în astfel de clipe, prin meritul unic și magistral de a smiorcăi într-o fofoloancă emoționată. Și pentru că nimeni nu poate face nimic, nici cei care înțeleg mai mult decât cei care nu înțeleg nimic, pentru că în asta stă frumusețea lumii: în lacrimi pe un fund halit. Și îți mulțumesc ție, Doamne, că ai îngăduit așa ceva. Căci aceasta este adevărata ta măreție, Doamne: sex și inimă împreunate, futai și lacrimi amestecate. Aici stă slava ta în om. Și nu va trebui să spui nici o vorbă măcar ca să fie mântuit, acela care, nefericit, va fi plâns cu gura pe blăniță. Ce alte rugăciuni a putut

vreodată să-l tulbure mai mult, Doamne? Răspunde! Răspunde-mi: sunt în cartea de telefon.

Alonzo îmi scrutează stăruitor mutra. Pentru vorbele lui nu se aștepta la nici un răspuns. Mă privește făcând un efort mnemonic (aduceți-o pe Monica!). Fără putință de tăgadă, îi „spun” ceva.

— Ne-am mai văzut, mă asigură deodată, am mai fost cu tine, drăguță?

— Tot ce se poate, răspund ca să scap de el și îmi reprim un fior de groază. Salut, pe curând!

Și sunt gata să-mi văd de drum spre nicăieri, când mă apucă de braț.

— Stai puțin, ascultă-mă.

Uită ce vroia să-mi spună. Îmi pipăie bicepșii de atlet și îngaimă:

— Ești bărbat!

— În natură este loc pentru toate gusturile, smintitule! mă feresc.

Astea fiind spuse, îmi trag brațul. Se ține după mine.

— Hei! *Amigo!*

E căpos rău, tembelul, îmi poate dărâma toată șandramaua.

— Ce-i?

— N-am încercat niciodată cu un bărbat, îmi zice coborând vocea, aș vrea să-mi fac o părere...

— Vino mâine!

— Mâine nu sunt liber, vreau acum!

— Ți-am spus că azi nici nu poate fi vorba.

Bucata de slănină lipicioasă capătă brusc o expresie sardonică. Excitarea îl scoate din minți ca pe un mascul nesatisfăcut.

— Știi că ce faci tu este formal interzis de lege și se pedepsește cu moartea?

La dracu! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Regimuri ca cel

al slăvitului președinte Tiago Chiraco se sprijină totdeauna pe tabuuri. Martirizează minoritățile pentru a împăca conștiința majorității. Jidanii rămân marele chilipir. Cu negrii nu mai îndrăznesc nimic de când cretinii ăștia se înmulțesc pe capete, sunt licențiați și încep să știe să se folosească de avioanele Mig sau Miraj. Și cu poponarii se liniștesc lucrurile, cu excepția unor țări înapoiate ca San Bravo.

— Ascultă, iubitule, îi gânguresc, n-am unde să te duc căci, să ți-o spun de-a dreptul, bătrâna mea mamă, sora ei handicapată și frate-miu cel mic, tocmai au picat la mine în hoceag: doar nu-ți închipui că o să ne facem de cap în fața lor?

Purcelușul ticălos îmi arată o casă roz, la o aruncătură de prezervativ de noi.

— Vino încoace, aici stă gagica unde mă duc de obicei, o să ne distrăm.

— Ascultă, iubițel...

Face spume la gură, căcănarul. Ochii îi ies din orbite.

— Dacă nu vii, chem un curcan. Nu-i mare lucru: e de ajuns să strig „poliția” și răsar de peste tot!

— Nenorocitule!

— Haide!

Nu i-ai putea potoli flacăra decât cu o droaie de găleți cu apă rece. Îl urmez punându-mi în gând să-l aranjez îndată ce ne vom afla într-un loc potrivit și concomitent.

Împinge o ușă în fațada roz pralină a casei. Ne pomenim în fața unei scări, la fel ca la prietenul meu nazistul, căci, la San Bravo, nu există parter iar casele încep de la etajul întâi.

Când ajunge la capătul celor șaisprezece trepte de piatră, pun în mișcare ciocanul unei a doua uși.

Care se deschide.

O fată fardată ca vechii locuitori ai țării, vorbesc de cei

de dinaintea lui Columb, și îmbrăcată sobru într-un capot din văl ca de păianjen (vălul care îți învelește fața să nu vezi văzând) se ivește în cadrul ușii.

— Tu erai, Alonzo! zice posomorâtă cât cuprinde. Dar ești cu o fată!

— Vreau o ședință de zile mari, zice Alonzi. Fii pe pace, am bani.

— Păi dacă ai bani, sunteți bineveniți, zice fata.

Se dă la o parte ca să putem intra.

Și sângele, în loc să-mi fiarbă, începe să-mi înghețe în vine. Îmi stă în loc ca apa în canalele din Bruges, iarna când e frig, atât de frig încât bietul Manneken Pis a rămas cu puța-n mână!

Abia îndrăznesc s-o spun, așa-i de josnic.

Târfa...

Târfa al cărei vizitator obișnuit este Alonzo Alonzi nu-i alta decât neprihănita Hildegarde Von Mammel!

Îți place?

CAPITOLUL DOISPREZECE

În care devine catastrofal

Nu m-a luat în seamă, în forfota venirii. Mă uimește înfățișarea ei resemnată, de adâncă lehamite pe care o au mai toate prostituatele. O dorință nedeslușită de a se afla în altă parte fără a avea puterea să se ducă. Se dă cu preț fix. Și nu-i de mirare, nici frivol, nici nimic altceva decât ușor grețos. Trebuie să înduri încercând să te faci că nu bagi în seamă. Tipii vin să se descarce la haznaua publică. Ea le ușurează operația. Îi zic „iubirea mea” în timp ce au coitul, ea răspunde „da, da, așa-i”, cu o voce mohorâtă. Nu trebuie să-i contrariezi. Să le tai elanul. Cu cât ajung mai repede la final, cu atât mai repede își iau catrafusele.

— Ia spune, ai câștigat lozul cel mare la loterie? se informează, ca să-ți permiți asemenea fantezii, pușlama ce ești.

O ascult, o privesc. E oare cu putință? Fetița curată de azi dimineață, așezată pe marginea patului. Și mai apoi răsuflarea ei pe gâtul meu. Mi-a mulțumit că nu am pus-o cu cracii în sus. Era sinceră? Care era șpilul?

Alonzo cel gras dă din cap și foșnește bancnote în buzunarul pantalonilor, plăcută muzică. Le ţine la cald lângă testicule. Prima de ieri. O folosește pentru fericirea intimă. E dreptul lui. Un holtei trebuie să se îngrijească de propria plăcere. Numai pe sine trebuie să se iubească, să se răsfețe. Dezmierzându-se îndeplinește o sarcină. Se

îngrijește de alții îngrijindu-se pe sine.

— Și unde ai pescuit-o pe fata asta? întreabă Hildegarde întorcându-se spre mine.

E nehotărâtă, tulburată. Probabil din pricina veșmintelor pe care le recunoaște. Femeile de treabă, au ochiul priceput la cârpe. Nici o zdreanță, nici un fleac nu scapă spiritului lor de observație.

— Fata asta, rânjește spălătorul grăsan, o să vezi îndată ce fel de fată e.

Iar mie:

— Arată ce fel de fată ești, scumpo!

— Cu plăcere, răspund.

Execut o semi-răsucire și îi înfig cele cinci degete strânse pumn în locul unde cred că se află bărbia.

Alonzo scoate un strigăt caraghios. Face ceva ce seamănă cu „Bronhaff”, un fel de lătrat de saint-bernard pe vreme de ceață, sus la munte. Ochii holbați i se holbează și mai mult și tipul coboară să se uite dacă nu cumva se află în pantofi.

Draga de Hlildegarde nu s-a clintit.

Îmi scot basmaua. Mă recunoaște de-a binelea.

Nu zic o vorbă. Văzând un fotoliu din lemn de acajou contrafăcut, acoperit cu pluș contrafăcut, mă așez privind-o neîncetat. I se văd sânii prin vălul fără rost. Minunați. Se duce la o măsuță urâtă care se umflă totuși în pene cu o sticlă de whisky, umple două pahare, îmi aduce unul. Bem tăcând mai departe. Tăcem pentru că nu găsim nimic să ne spunem. Scena gingașă de azi dimineață face clipa asta abracadabrantă, pricepi? Ne-am putea zice ceva de genul „Dumneata aici, cum e cu putință?” sau „N-aș fi crezut...” Dar nu, nimic. Întâmplarea m-a adus în studioul unde îi aduce pe cei agățați. Constat că Fraülein Von Mammel agață bărbați. La început e năucitor. Dar te obișnuiești. Omul are privilegiul rar de a admite orice, nu-i decât o

chestiune de timp. Or, timpul, n-ai nevoie să-l cauți (în afară de cel pierdut), se înființează singur.

— Cât iei, fără să fiu indiscret? întreb timid ca un colegian care s-a săturat să-și înfierbânte biela.

Murmură, cu voce albă:

— Zece chiracos.

— Plătesc.

Îmi scot mardeii de sub jupon, iau o hârtie de zece chiracos și o pun pe măsuță.

— Vii, păpușico?

Se ridică, se dezbracă de hainele care în bună parte o dezbrăcau deja. Iar mandea își ridică poalele. Situație caraghioasă, un pic scabroasă, pentru cinema Dard și deces, după cum zice Bertrand Poirot-Delpech când se amuză făcându-mă să fâlfâi pe deasupra prozei.

Frumoasa Hildegarde stă lungită pe pat, cu compasul desfăcut la 45 de grade. Iată-mă iarăși pe vremea adolescenței, când mă duceam să fac dragoste cu prostituate la țața Poupin, grăsana de treabă, atât de amabilă, care te întreba mereu, în timp ce regulai, dacă nu știai „pe cineva din cinema” care să-i pună o pilă fetei ei care voia „să se facă” actriță. În timp ce-ți spălai capul, la lavabo, după ședință, îți băga în ochi poza candidatei, un fel de caltaboș congelat, cu nuanțe alburii, înzestrat cu căutătura cea mai tâmpă din lume, încât până și ochii unui hering sărat și afumat păreau sclipitori de răutate față de ai ei[1].

Și iată-mă apucându-mă liniștit de treabă, uimitor, pe îndelete, bătrânește, ca tata mare, ca un expert contabil ușor amețit. Îndeajuns de sobru, dar temeinic, cu sârg. Hildegarde numără muștele de pe tavan așa cum îi stă bine unei doamne care nu pune cinstea la mare preț în timp ce-l potolește pe născătorul de giuvaeruri de pe bulevardul

[1] Semaforul este tăria mea, ca și metafora.

Glandului. Și treaba asta fără nici o noimă nu se mai termină. Încât până la urmă, sătul până-n gât, mă expatriez din partenera mea și, împins de nu știu ce diavol perfid, îi trag două perechi de palme.

Închipuie-ți scena, eu îmbrăcat ca o femeie, stând în genunchi între bulanele mirifice ale fătucii. Ea, cu ochii plini de lacrimi *because* floarea cu cinci petale de pe obraz. Și tăcerea noastră. Și tot ce ne spunem în gând.

— Am nevoie de bani ca să pot pleca din țara asta, îmi spune până la urmă, ca o explicație.

— Lucrezi „și" la palat?

— Da, dar abia ajunge pentru trai.

— Ocupația oficială îți servește drept acoperire?

Încuviințează.

— Tata știe ce faci?

— Ah! nu.

Erwin, bătrân încornorat. Pe toată linia. Desigur, după toate bizareriile astea ne-am fi așezat la taclale, dar ușa zboară în țăndări. Nu găsesc alt calificativ mai potrivit. Era încuiată, pentru mai multă siguranță. Într-o clipită atârnă, sfărâmată, ținându-se într-o balama, cea de jos.

Doi polițiști în uniformă năvălesc în hogeacul nostru, cu pistoalele în mână.

— Nici o mișcare! strigă cel care ia cuvântul.

Căci s-ar putea ca celălalt să fi zis.

Rămânem nemișcați, cu excepția spălătorului de vase care, neștiind pe ce lume se află și vrând s-o părăsească - ceea ce este caraghios din partea lui - încearcă să se ridice. Două gloanțe trase de aproape îl adorm pentru vecie. Bietul băiat, victimă a ticăloșiei lui congenitale! Ah! sex, sex, câte tâmpenii nu ne pui să facem! Câte nu știu, dar nu-i deloc momentul să le evoc, căci ar ține zile și nopți în șir.

Îți dai seama cum arăt, ca femeie, cu fustele ridicate, cu

vânăta din Carpați care se mai bălăbănește, în fața acestei gingașe fete desfăcută ca porțile unui magazin universal într-o zi de solduri generalizate.

— Ha, ha! zice copoiul vorbitor (animalele astea sunt ca papagalii, cei care vorbesc și cei care se spânzură cu ciocul de gratiile coliviei); ha, ha! care va să zică nu a fost minciună, e dezmăț în grup! Decăderea moravurilor! Articolul 69 din Constituție! Pușcărie pe viață! Ei, ia te uită! ce-mi văd ochii! Păi femeia asta e bărbat! Cazul se agravează. O să fie moarte pe viață, păi cum! Bună captură, nu-i așa Tetubar? Pune-le cătușele. Și du-te și vino cu mașina. Iar pe voi doi, nemernici pierduți pe căile păcatului, vă sfătuiesc să vă acoperiți goliciunile hidoase dacă nu vreți să vă curăț pentru insultă la agent!

Oh, cât de întunecată este această perioadă din existența noastră. Ce impresionantă lipsă de viitor ne așteaptă! Regimurile ca cel al lui Chiraco se sprijină, între altele, pe turnători. Nu ar rezista fără supravegherea fiecăruia de către toată lumea. Cu izmenele ude de frică poporul este sprijinitorul *number one* al regimului pe care îl urăște.

Fără sprijinul lui laș nici un tiran n-ar izbuti să se mențină. Omul este temnicerul omului. Așadar niște tembeli de pe stradă ne-au văzut intrând la Hildegarde și i-au alertat pe turnători. Achtung! Se pune la cale dezmăț în grup la numărul 13 de pe strada Soldatului Plimbăreț. Repede!

Și așa, din pricina unui turnător de joasă speță, iată-ne arestați.

— Mâinile! îmi cere puitorul de cătușe.

Cuminte, îi întind mâinile, dar în clipa când se pregătea să încuie cătușele, îl izbesc cu genunchiul drept în traista cu fudulii cu atâta brio încât urlă de durere. Îl împing în brațele tovarășului și cad amândoi. Iar eu sar cu amândouă

picioarele în grămadă. Și dă-i un călcâi ăstuia în bot, un șut celuilalt în temporal. Dans nebunesc pe cele două piepturi. N-am cum intra în amănuntele acțiunii: se petrece cu atâta repeziciune. Important este ca foarte repede să nu ne mai poată face nici un rău. Văzându-i *out,* îl dezbrac pe cel a cărui talie se potrivește cât mai bine cu a mea. După care le pun căluș și îi leg fedeleș, pe cei doi năstrușnici de patul lui Hildegarde. Apoi pun harnașamentul.

Între timp, o să mă crezi dacă vreau, tovarășa mea s-a îmbrăcat în civil. Pune într-o poșetă bijuteriile și alte obiecte la care ține.

— Mergem? o întreb.

Se uită la mine.

— Ai face bine să te demachezi înainte să plecăm, mă povățuiește mititica. Un copoi ca tine e de tot hazul, și nu uita că e ziua fără râs.

*
* *

Ieșirea din casă se petrece ca la carte. Țeapăn, cu ochelarii-oglindă pe nas, o țin pe Hildegarde de o aripă și arăt ca un curcan venit să înhațe o târfă, încât sunt mulțumite și colegele ei care rânjesc, măcar cea care a turnat-o.

Mergem astfel până la colțul străzii. O luăm pe o alta. Și atunci, toate bune și frumoase, mă întreb ce dracu o să facem.

— Trebuie neapărat să plecați din țara asta, tu și tatăl tău, îi zic.

— Tata n-o să vină niciodată cu mine!

— Ba da, spune-i că am fost arestat și că sunt torturat, că trebuie să plecați din motive de siguranță, întrevezi un

mijloc de a fugi? Probabil știi ceva căci asta aveai de gând?

— Păi, știu un tip care stă lângă port. Patronul unui mic cargou care face legătura între San Bravo și Chinchilla. Face parte dintre... clienții mei. Vrea să mă ia de nevastă. Mi-a promis mereu să mă treacă în străinătate în ziua când o să mă hotărăsc.

— Atunci du-te repede la băiatul ăsta, scumpo. Promite-i luna de pe cer dacă așa vrea și întinde-o căci nu peste mult timp atmosfera va deveni de nerespirat pentru tine și pentru bătrânul nazist.

— Și tu? mă întreabă pe un ton pe care îl găsesc pătimaș, dar știi cum e, de multe ori, cu tipele, parcă ai avea orbul găinilor, ești ispitit să le atribui sentimentele care le lipsesc. Oricum, întrebarea mă mișcă. Are tupeu, puștoaica.

— Nu-ți face griji pentru mine, răspund, am steaua mea norocoasă și știu să mă folosesc de ea. Și apoi, după cum se spune la noi: cazurile disperate sunt cazurile cele mai frumoase. Noi, francezii, suntem meșteri în cazuri disperate. Hai, ia-ți valea la colțul următor. Nu te sărut, căci ar fi surprinzător din partea unui sticlete, dar o fac cu inima.

Mai mergem ce mai mergem, în tăcere, nu mai avem nimic să ne spunem, sau ar fi prea multe de spus.

Chiar înainte să se despartă de mine, Hildegarde murmură:

— Bărbatul la care mă duc se numește Quito Doblo iar vaporul lui *Tortilla,* am să-i vorbesc de tine ca să te ajute în caz de nevoie. Adio.

Brusc, a încetat să mai fie lângă mine.

Îmi văd de drum, cu pas hotărât, ca și când aș ști unde mă duc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În care totul este pierdut în afară de onoare

Or, sunt silit să-ți spun - întrucât noi nu ne ascundem nimic - că habar n-am unde să duc și nici măcar ce o să fac acolo.

Iată-mă, în țara în care sunt în afara legii, purtând uniforma unui sticlete pe care l-am făcut pilaf, rătăcind cu o înfățișare preocupată în căutarea unei idei salvatoare.

De fapt, care-i obiectivul meu? Să-mi scap femeile, pe Berthe îndeosebi, și să mă car în grațioasa lor tovărășie spre alte zări mai îndurătoare.

Or, Berthe este îmbastilată într-o fortăreață inexpugnabilă. Cele trei ușuratice navighează la bordul unui iacht unde probabil i-au venit de hac președintelui Chiraco. Și atunci?

Umblând de colo colo pe macadamul din Bravissimo simt că mă cuprinde încetișor o melancolie nedeslușită. Mă gândesc la Hildegarde, creatura aceasta stranie, înger terfelit, fată de moravuri ușoare cu suflet de fecioară și fofoloancă de curvă.

De dimineață era o ființă luminoasă. Seara am aflat-o în rolul ingrat al unei căutătoare de fudulii. Destinele ni s-au încrucișat în grabă, păcat, aș fi vrut să știu mai multe despre ea. Se vor găsi iarăși destui care să strige peste tot în gura mare că tot ce spun despre ea e din misoginie, că de fapt, eu Antoine, le urăsc în taină pe femeile

cumsecade. Le descriu mereu frumoase și bune la pat pentru ca, imediat, să le acopăr fără rușine de abjecții, să le prefac în otrepe, pe zânele mele: în trist obiect de potolire a poftelor, Doamne Dumnezeule ce eroare de nesuportat! Așa stau lucrurile cu mandea: profanarea fumelelor. Obsedat de femeia-otreapă, prezvenghiul, dar ce ascunde o astfel de marotă, doctore? Căci ești doctor de psihotâmpiți, nu? Spune drept, așa-i că nu e normal, că e un monstru purulent de complexe absolut hidoase? Se complace, nu? Recunoaște că se complace, sodomitul ăsta! Ce se ascunde sub toate astea? Spune, între noi și gara Saint-Lazare fie vorba, n-o fi fost vreun încornorat în alte vieți, ca să arunce astfel anatema și derivatele ei asupra dragelor noastre tovarășe de viață? Nu prea văd alte explicații. E ca un fel de revanșă în atitudinea asta, doctore. O ranchiună nedomolită care va dăinui până își va da ultima suflare, asta-i. Simți că-i o ființă dezamăgită pe întreaga viață toată, zdrobită de naufragiul unui ideal. Setea lui de absolut nu i-a fost potolită, domnule profesor Cretinilă. Trăia niște frumoase certitudini. Până într-o bună zi când i s-a făcut silă până peste capu-i frumos, lui Sana al tău. Și de atunci s-a apucat de craul într-o baltă de pizmă năclăită. De atunci, incubă. Are sufletul plin de bube; și asta-i face mâncărimi. Pielea sufletului, când are erupții, doar e mai al dracului decât dacă ai da cu vitriol pe hemoroizi.

Cel care umblă, pune un picior în fața celuilalt. Multiplicând operația, se deplasează, îți dai seama. Acest exercițiu banal devine modul de locomoție cel mai firesc din câte există.

După ce am mers o bună bucată de drum, bag de seamă că hazardul - doar de n-o fi vorba de subconștientul meu - mi-a îndrumat pașii către palatul prezidențial, loc geografic al preocupărilor mele.

Sunt doar la câteva sute de metri de grilajul cu suliți aurite. Disting forfota militară în jur: soldați, ofițeri, arme. Aud călcâiele pocnind, mașinile zuruind, motoarele sforăind. Ofițerii latră cum se face în armată de când lumea, ordinul dându-se în limba ciobănescului german sau a dobermanului.

Mă opresc la o intersecție. Un convoi de tancuri ultramoderne, cumpărate din Bolivia, care le cumpărase din Peru, care le achiziționase din Italia în 1928, revopsite în roz pralină, un convoi format din aceste gingașe mașinării zic, trece de-a lungul palatului oprind pentru un timp circulația.

„Trăiască, trăiască!” strigă mulțimea de gură-cască la lăsatul serii.

Trebuie spus că sunt de toată frumusețea busturile militarilor ieșind din turelă. Ai zice că sunt niște călimări al căror dop închipuie o jumătate de trup omenesc. O cohortă de călimări, semănând al dracului una cu alta, și mai mult soldați decât tancurile.

„Trăiască, trăiască!”

Atunci destinul intră în scenă. Pe scena teatrului meu particular pe care mi se întâmplă să-mi dau câteodată reprezentații de gală.

O mașină oficială, venind pe bulevardul *Revolutión du Salut* (scrie deasupra) oprește pentru a lăsa să treacă mașinile de război. E un Cadillac mare, vechi, negru care poartă pe aripile din față stegulețul Republicii San Bravo și al cărui parbriz este împodobit cu macaroana tradițională. Este condusă de un militar, dar, în spate, se găsește știi cine? Ciupește-mă: am vedenii! Secretarul extrem de particular al lui Chiraco, otreapa aceea oribilă Kâdebine Kântefu. Homunculul stă pe bancheta spațioasă care i-ar putea ține loc de pat. Are în mâini un dosar voluminos și, în loc să se extazieze văzând defilarea tancurilor, îl

cercetează cu atenție.

Iar eu, San-Tantonio, turbatul (sunt numit Turbat de artă în mediile motorizate), acționez, fără să mai stau pe gânduri. Parcă sunt luat de un vârtej. Mă dau înapoi ca să mă uit la mine ce fac. Și mă gândesc: „zărghit rău de tot, tipul ăsta. Miroase a sinucidere, o astfel de comportare. Ce-l apucă, pe comisarul ăsta smintit?”

Mă duc la mașina neagră. Deschid portiera din spate, mă așez dinadins cât mai aproape de individul cu dinții îngălbeniți. Îl trec nădușelile, pe schimonosit.

Mă privește fără să mă recunoască, *because* uniforma, ochelarii cu oglindă, toate astea.

Duc în cârcă o viguroasă încredere în mine. Un om hotărât face cât o mie. Ba cât cincizeci și două de milioane, câteodată, aș zice.

Șoferul se întoarce.

— Ce faceți? mă întrebă.

— Autostop, dragul meu, îi răspund. Așa-i că nu-ți dau de furcă cu bagajele?

Și îi arăt arma. Își duce mâna spre cutia cu mănuși.

— Ei, prietene! îi zic, doar nu vrei să mori la volan, în floarea vieții.

Chiar atunci trece ultimul tanc din convoi.

— Hai, dă-i drumul! ordon, dă-i bice vizitiu.

— Vă recunosc, îmi zice Kâdebine Kântefu.

— Și eu, suntem chit.

— Ce înseamnă atacul acesta? insistă. Ce credeți că puteți face?

— Să o eliberez pe bașoldina cumsecade pe care patronul dumneavoastră a băgat-o la zdup, dragul meu secretar al afacerilor ciudate, știți care, scroafa deghizată în vrăjitoare a lui Walt Disney?

Încruntă din nas.

— Și după asta?

— Să le iau înapoi și pe cele trei femei care, în clipa de față, se găsesc la bordul iahtului prezidențial. Apropo, aveți vești de la președinte?

— Firește, sunt în legătură permanentă cu maiestatea sa prezidențială.

— Se simte bine?

— Foarte bine, mulțumesc.

Privirea nu-i tremură. Știu că este *fără-râs day,* până la miezul nopții, dar nu mă pot împiedica să nu-i admir self-controlul.

Mașina a luat-o din loc și înaintează spre palat. Niște ofițeri se grăbesc să-i iasă înainte.

— Nici o vorbă acestor domni, recomand, altfel vă trag opt gloanțe în pântec, cât are încărcătorul în clipa de față. Am băgat de seamă că trage singur, gadgetul ăsta. Veți ocoli clădirea și vă veți îndrepta spre închisori, la capătul parcului. Știu că numai dumneavoastră aveți dreptul să intrați acolo, domnule Kâdebine Kântefu. Veți face o entorsă tradiției luându-mă cu dumneavoastră. Spuneți-i șoferului să vină și el cu noi căci nu-mi pot permite să-l las afară. Totul trebuie să se petreacă așa cum trebuie, mi-e silă de infuziile de sânge (după cum zice un prieten al meu). Calm și demnitate, acesta e consemnul. În felul acesta va fi bine pentru toată lumea.

Kâdebine confirmă șoferului instrucțiunile mele. Și iată-ne ocolind palatul maiestuos al maiestății sale președintele. În spate, dai mai întâi peste o imensă grădină de trandafiri. Apoi de terenurile de tenis bine întreținute. Și după aceea de parc, bogat în esențe puțin obișnuite a căror listă n-am să ți-o fac întrucât suntem doar în trecere, pricepi? Dar o poți găsi în Ghidul Albastru al Republicii San Bravo, la pagina 110, scris cu italice. Grădinari și militari forfotesc. Grădinarii taie și greblează. Militarii ung frumoasele mitraliere cu fundulițe din frunze, împrăștiate

pe peluze și altele în pomi ca să fie mai gigea.

Trecem de-a lungul zidului împușcaților particulari ai președintelui, unde vine personal să-i mitralieze pe cei revoltați, pentru a nu-și pierde îndemânarea.

Apoi ajungem la o clădire joasă și masivă, fără ferestre, fără colțuri, căci are o formă rotunjită. O ușă respingătoare și arme, soldați să o păzească.

Mă privesc mai departe acționând, mă ascult vorbind, fără să încerc să risipesc sentimentul de adâncă admirație pe care mi-l port, destul de îndreptățit de altfel, căci, la drept vorbind, trebuie să ai coaiele cât dovlecii ca să îndrăznești ceea ce îndrăznesc, nu-i așa? Să riști o asemenea lovitură, doar dacă ești beat turtă, căci nici Bayard[1], nici Duguesclin[2], nici măcar Turenne[3] nu și-ar fi îngăduit-o, ți-o spun eu.

E sminteală curată.

Bun, continui, nu aștept să ți se usuce nădușeala temerilor, dragul meu drag.

Paznicii mormântului-temniță iau o poziție deferentă când Kâdebine Kântefu iese din Cadillac. Generalul-portar se grăbește să deschidă. Iar eu, cu aerul cel mai firesc de pe lume, țin pistolul în mână, cu țeava îndreptată spre umăr, ca o admirabilă gardă de corp gata oricând să intervină.

Să pătrundem în fortăreață.

Tot ce se poate spune este că nu e prea mare.

Este alcătuită dintr-un fel de sas la capătul căruia sunt

---

[1] Bayard, Pierre du Terrail - ilustru căpitan francez (1470-1524). Datorită bravurii lui a fost numit Cavalerul fără teamă și fără de prihană.

[2] Duguesclin, Bertrand - conetabil al Franței (1315-1380). I-a alungat pe englezi de pe pământul Franței.

[3] Henri de la Tour d'Auvergne, Vicompte de Turenne - mareșal al Franței (1611-1675). A condus armatele franceze în nenumărate războaie (n. t.).

niște gratii uriașe. O duzină de găligani, spătoși cât niște transformatoare electrice, stau de pază, fără să vorbească, din pricina surd-muțeniei. Sprijinite de perete, rasteluri cu arme automate. Plus o aruncătoare de lăptuci pe pivot pentru a-i apostrofa pe deținuți în caz de răzmeriță. Dar ai răbdare, genialitatea închisorii, acum îți spun, constă în faptul că toți pereții celulelor sunt de sticlă. Te prinzi ce vrea să zică asta? Există un culoar central, bine. Cu șase celule pe stânga și șase celule pe dreapta. Or, toate zidurile fiind transparente, te poți uita până-n capătul închisorii supraveghindu-i pe toți deținuții deodată. Genial, nu? Ca supraveghere, nimic mai eficace. Astfel, dintr-o privire o văd pe Berthe, pe stânga. Stă pe scaunul de la closet și își face rânduială în problemele de ordin intestinal.

Chiar în fața ei, se află doi deținuți într-o colivie de sticlă. Amănunt ciudat: sunt mascați. Dar când zic mascați să nu înțelegeți vreo blană de lup din catifea. Amândoi au capul băgat într-un fel de cască cu coif care le permite să se alimenteze.

Temnicerii surdo-muți se ploconesc adânc în fața lui Kâdebine. Acesta face un semn și cel care ține cheile deschide ușile care dau în culoar. Intrăm.

Facem câțiva pași.

De pe scaunul de faianță Berthe ne privește venind fără să se oprească din scremut. Trebuie spus că nu m-a recunoscut în uniforma de polițist.

Kâdebine se oprește.

— Să mergem până acolo, zic arătând-o pe cucoana Béru.

Rămâne nemișcat.

— Încercați să apăsați pe trăgaciul pistolului, mă sfătuiește.

Privirea îi este mai veninoasă ca a unui șarpe care se

uită cum se învârte un șoricel alb în jurul lui.

— Păi de ce aș trage atâta timp cât totul merge bine, dragul meu? obiectez.

Numai că tot curajul mi-a pierit, căci ghicesc, după bucuria lui prost stăpânită, că de escapada mea s-a ales praful.

— Din clipa în care am trecut de aceste gratii, ne găsim în mediu glomifugat, îmi explică. E cu neputință să folosești o armă de foc căci se produce în mod automat un carceraj bicumex de metale și un pistol, de pildă, nu mai poate funcționa.

Ca să fiu cu conștiința împăcată, încerc să apăs pe trăgaci, dar, într-adevăr, arma mea nu mai este decât o bucată de oțel bună de aruncat.

Kântefu face un gest larg cu mâna. Pe dată, paznicii se reped la mine și mă neutralizează.

Tristă zi, hotărât lucru.

Chiar că nu sunt pricini de râs!

CAPITOLUL TREISPREZECE ȘI JUMĂTATE

În care se petrec lucruri serioase

— V-ar face plăcere să fiți închis în tovărășia îmbelșugatei dumneavoastră prietene? mă întreabă Kâdebine Kântefu cu o amabilitate descumpănitoare.

— Îți face întotdeauna plăcere să poți vorbi limba maternă când te afli într-o țară de tembeli, răspund mai puțin politicos.

Arată un ordin (ceilalți fiind surzi, nu-și exprimă voința decât prin gesturi), să fiu încarcerat cu doamna Bérurier atât de nobilă ca fel de a fi.

A terminat cu defecatul și mă privește intrând, cu un zâmbet pe sub mustața umbroasă, zâmbet care nu ține seama de imperativele naționale din San Bravo.

— Am companie! exclamă draga de ea. Și unde mai pui, un bărbat bine! *Do you parlare* franceza?

Drept orice răspuns îmi scot ochelarii și chipiul.

— Doamne! Oare visez? zice încântătoarea persoană. Tu aci. Da cum să poate?

— Am venit cu gândul anume de a te scoate din pușcărie, buna mea Berthe, numai că omul propune și san bravienii dispun.

— Nu poți izbuti mereu, zice această femeie optimistă. Se întâmplă să mai dai și chix, dragul meu Sana; nu te

necăji pentru atâta lucru. Pe la noi se zice: intenția fură fapta.

Iau loc pe patul de fier *number two.*

— Vorbește-mi de necazurile tale, oftez.

Dă din capul de sub-ibovnică în șomaj.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, n-am; mă supără puțin hemoroizii, ca pe toată lumea, și am ceva sâcâieli la mațe din pricina hranei de pușcărie care-i infectă.

— Atunci, dulce prietenă, spune-mi ce-ai pățit de-ai ajuns în temnița asta împuțită.

Tovarășa mea de încarcerare, își sumețește către Atotputernicul pulpele ei superdolofane.

— Președintili tău Neacutare, dă n-aș mai auzi dă el, mulțam! Ah! otreapa! Știi, mai ieri, când le-a ejectat pă ălea trei gagici? Zicea cum că numai io îi băgăm draci în simțuri, că-i dădeam emoții, și așa și pe dincolo, cum că doar la mine i să scula, că eram idolul lui, bun dă tot; turuia și nu-i mai tăcea gura. Bărbați-s, să mă ierți comisare, numa pologhie și interes. Și dă-i din gură, și dăi și dăi până și când îți morfolesc mingeacul. Mai rău ca noi, care avem faimă de gură-spartă da zicem lucruri socotite, să fim drepți. Așa, rămânem amândoi. Președintili Chiraco, ai vâzt și tu, e bărbat bine, nu? Voinic, bine tăiat, cap gigea, privirea adâncă cu sau din pricina ochelarilor. Cam pă plăcu meu, fie vorba între noi și în lipsa lui Béru al meu. Dacă mai pui pă lângă ălea fizice și calitățili morale, printre care un mădular mai mult dăcât pă cinste și o păreche dă fudulii care te-ar face să-l iei drept Jacques Chazot, îmi vei da dreptate, dragă pretine, dacă m-am simțit atinsă că a pus ochii pă mine și nu pă ălilalte. Păi atunci mi-am zis io în mine: „Berthy, fato, iată-te pe pământ străin, selecționată de președintili Republicii unei țări ce poate fi dă folos țării tale, asta te obligă, fato, te obligă”. Păi, fiind îndatorată mă dau, nu, mă dau. Nu vreau

să fiu luată mai mult decât sunt, Santantonio. Și, vezi tu, într-una mi-a părut rău că nu ne culcarăm și noi amândoi, măcar o dată, așa ca pretini, ca să ai și tu idee dă ce poci io în materie. Că, drept să-ți spui, și nu vreau să mă lauz, poci să mă fac curvă când vrei. Am tot ce să cere. Știu combinațiili și pozițiili, dragă comisare. Al dă vrea să mă învețe ceva nou, apăi să să scoale cu noaptea-n cap. Când îl avutărăm pe Alfred pretin dă familie, apăi cu ăla le-am luat pe rând, le-am făcut pă toate. Era grozav Alfred. Italian, ți-o precizez. Bărbații ca d-alde ăsta, orice ai zice, orice ai face, le curge vitriol pân vine. Dă obicei, sunt arzoi, da n-au închipuială. Nu și Alfred! Mă-sa-i franțuzoaică. I-a dat gustul pentru măscări. Da bat câmpii, să mă ierți. Ca să ne întoarcem la președinti, îl iau tare. „Trebui să-l dai gata, Berthy!” îmi ziceam. Să horcăie dă plăcere, cretinul. Să vază și el ce poate Franța-n pat. Și unde nu mi ți-l iau io în seria mea „Donșoarili din Avignon”, ca gustare așa, să pui ceva pe limbă, o frunză de trandafir, nu cine știe ce. N-ai nevoie să cauți nod în papură, zic io. Tot ce-i clasic e mai mișto, Santonio. Da atenție: clasicul dichisit, făcut meseriaș. Dă altfel, lucrurili astea nu să face dă mântuială. Știi dă ce mai e bărbați care-și mai regulează nevestica? Că curvili dă rasol, numa d-aia. Să întâmplă ca bărbații să prefere pă a d-acasă care a dat dă gustu trebii, chiar dă nu mai e ea trufanda, unei periesteticiene care ia dragostea peste picior. Și dreptatea i-a lor! Bun, și m-apuc să-i fac o frunză gingașă de trandafir. Ca catifeaua, dragule! Primăvară în Andaluzia! Dau din mine tot ce pot, cu ochii închiși. Era frumos ca într-un cântec de Dalida. Eram la fel dă pătimașă ca cântăreața asta mare când cântă *Bambino* dă te ia cu foc la inimioară, draga de ea, și simți, văzând-o așa încleștată, cât e dă trăit ce cântă. Felii din viață, trebe să recunoaștem. Sunt cazuri dă conștiință, cânticile ei, să

bagi seamă. Bat departe, pentru unul care știe să gândească. Îți zic dă *Bambino,* că-i de nătăgăduit, da mai e și altili: *Tchi-Tchi l'Amor,* ce mai zici, dacă asculți printre rânduri? Să mă bagi la zdup de nu-i cum zic. Care va să zică eram colea, la fundu președintilui, și-l lucram cum nu mai avusese parte când, după puțin timp, unde nu mi ți-l apucă niște pandalii de mai să-i crape dosu. Îmi dă una cu călcâiu în facies. Mă scuipă pe sâni. Mă spurcă pă spaniolește. Și face un tărăboi, și zbiară ca la ușa cortului, că ne pomenim cu prăpăditul ăla dă era cu tine mai-nainte. Președintili coboară nițel tonu, da-i dă-ntruna cu gura dă face spume, iute ca hidrocutarea să vezi și să nu crezi! Io crez că spaniola i-o limbă care favorizează debitu: poți băga mai mult într-o frază. M-oi putea înșela, nu zic că nu; da în materie de limbi, să știi, comisare, că specialitatea mea este limba băgată. Chiar dacă am și i-o sentimentu meu în chestia asta. E o limbă gălăgioasă, spaniola. Nu cât nemțeasca, desigur, care bate toate recordurili, dar oricum mai mult decât franceza. Când mă ciondănesc io cu Béru, și când se apucă să mă facă stârv și vită încălțată bună să mă întind cu toți hăndrălăii, apăi nu-i tot mâncarea aia de pește. Rămâne curtenitor. Franceza este o limbă mondenă, trebuie spus apăsat: mon-de-nă! În franceză te poți face cum îți vine la gură fără să sari peste gard. Da mocofanu-ăla, ce tămbălău făcea, Doamne! Păi președinti dă Republică e el! Ce mai educație, fratele meu! Da până la urmă îmi sare mustaru: „Nu, îi zic, măsoară-ți vorbili, președinte, că doar n-am păzit amândoi vacili pă imaș! Ei drăcia dracului, io am venit acilea de la antipozi (antipoți) și fac cu limba tot ce poci, care înseamnă mult mai mult decât poate orișicare din târfili tale și-n loc de mulțumesc îmi bagi șutu-n bot! Și orăcăi dă-mi găurești timpanu! Și dăn ce vorbesc, d-aia mă înfierbânt mai tare, știi cum e, Santonio? Vorbești, te inervezi. „Mă doare-n cot dă curu

tău, domle președinte! i-o trântesc verde-n față. Ce făceam, făceam din delicatețe nu pentru fundu tău, că doar nu-i uns cu miere. Oricum, un lucru îți spui, că dacă omu meu ar fi fost p-aici și ar fi văzut cum mi-ai dat cu călcâiu-n bot, apăi cât ăi fi dă președinti n-ai mai fi băgat în tine toată viața decât pireu. N-ai mai fi putut merge la un ospăț fără strecurătoarea de legume.

Și ce crezi, comisare, că face după aia? Să pișă pă mine. Mi-a luat piuitu. Dă când mă știu, comisare, n-am avut parte de atâta lipsă dă respect. Atunci n-am mai știut ce fac. Îmi scoț un pantof și mi ți-l pocnesc cu tocu-n moalili capului. I-a găurit tovalu și a-nceput să curgă borș. Ce-a mai fost, nu-ți mai poci spune. Secritaru a chemat niște soldați, m-au stâlcit în bătăi că-s vânătă pă tot corpu, ba chiar și liliachie. Și m-au adus aici. Asta-i toată povestea, comisare. Ce zici, să-i dăm telefon consulului Franței să-i cerem să ne scoață din dandanaua asta?

— Ar fi o idee nemaipomenită, draga mea, răspund, atâta doar că n-am nicio fisă la mine.

*
* *

Și noaptea trece după ce am mâncat un blid de sămânță de cânepă fiartă. O noapte cumplită căci luminile nu se sting niciodată în temnița asta de sticlă. Parcă suntem în vitrina unei expoziții.

Temnicerii nu fac altceva decât ne supraveghează. Nu tu cărți de joc, nu tu ziare, bârfă (și pe bune, cu toate că nimeni nu flecărește mai abitir ca un surdo-mut). Se schimbă din oră în oră și se uită, nemișcați, la noi, la Berthe, la cele două măști de fier și la mine.

— Știi cine sunt oamenii aceștia? o întreb pe draga mea Bérurieră arătându-i pe cei doi misterioși tovarăși de

nefericire.

Ridică din umeri.

— Cum aș putea ști, nu vezi ce au pă cap?

Până la urmă ne-a cuprins un somn întortocheat, întrerupt, plin de coșmaruri îngrozitoare. Berthe mi-a făcut o foarte bună propunere să-mi găsesc odihna, dar am refuzat spunând că n-aș putea fi în cea mai bună formă sub privirile gâlganilor care nu ne scapă din ochi.

A oftat din greu.

— Dragul meu Antonio, tu și cu mine, asta-i o lipsă în viața mea sentimentală. Doi pretini ca noi, și să nu fie nimic între ei, asta nu-i bine. Nu-ți ascund că venind încoace mă furnica o idee. Îmi ziceam: iată ocazia tunică. Ca până la urmă, nimic. Spune-mi drept, comisare: înseamnă că nu-s genul tău?

— Doamne sfinte, dragă Berthe, ce-ți trece prin minte? Numai că tu ești soția celui mai bun prieten al meu și în astfel de cazuri îmi țin simțămintele în frâu.

— Să știi că n-ai dreptate, bombăne bașoldina, dacă nu te-ai culca cu nevestele pretinilor, s-ar alege prafu de pretinie.

Și adoarme, nesatisfututută, sforăind, purcoi de somn, legănat de nostalgii organice.

Iar eu visez cu ochii deschiși. Ce s-o fi întâmplat cu cele trei surori? Dar cu ciudata Hildegarde și cu tatăl ei nazist?

Un zgomot mă smulge din toropeala în care plutesc.

Îmi aprind felinarele personale și-l văd intrând pe secretarul sfrijit escortat de doi ofițeri. Dă ordine paznicilor care vin după vecinii noștri de detenție, cei doi tipi din fier mascat. Să fie vreo execuție matinală? Ceasul meu zice că ar fi cinci dimineața. E cam devreme.

Pleacă cu toții și mă ghemuiesc cu capul pe încheietura cotului.

La ora cinci, în casa noastră de la Saint-Cloud, Félicie se

trezește. Asta-i ora ei, căci doarme puțin, Măicuța. Nu vrea să se scoale ca să nu strice somnul celorlalți. Mai rămâne o bună bucată de vreme în pat, întinsă pe spate, drept. Eu nu știu să dorm pe spate, numai ființele nespus de curate, ca bătrâna mea mamă, pot dormi așa. Ființe încrezătoare, care au conștiința la orizontală. Așa stă mama mereu în patul nevinovăției ei. Deasupra capului are agățat un șirag de mătănii mari, negre, alături de fotografia tatei ca militar. Da: se trezește, draga mea Félicie. Se gândește la mine. Se întreabă unde sunt, ce fac. Și, firesc, începe să se roage, căci să știi de la mine: proverbiala mea stea norocoasă, ea este, ea care stă de veghe, care tot timpul numai de mine vorbește și care poate face ceva pentru mine.

Liniștit cât de cât, adorm iarăși.

Alte zgomote.

De data aceasta ofițerii care îl escortau pe Kâdebine Kântefu îl aduc înapoi pe unul din cei doi bărbați mascați.

Ce au făcut cu celălalt? *Kaput?*

Din nou liniște. Deținutul reintegrat se culcă. Doarme stând în fund din pricina măștii. Acum este șase și jumătate. Félicie s-a sculat și își pregătește prima cafea în vechiul ibric din fier smălțuit ale cărui motive albastre reprezintă niște cireși. Cireși albastre... Din cea mai fragedă copilărie le am pe retină. Mama își face mai mult de un litru de cafea o dată. Lasă ibricul pe un colț al sobei și toată dimineața, din când în când, își toarnă câte o ceașcă pe care o bea cu înghițituri mici, lacome, fără să fi pus zahăr. I-am cumpărat ibrice electrice. Ba chiar și un filtru de la macaronari, pentru cafea expres. Le folosește o săptămână, din politețe, ca să văd eu. Și apoi, într-o bună zi, toate ustensilele acestea moderne dispar și vechiul ibric își reia locul pe marginea sobei.

Adulmec mirosul de cafea. Este nemaipomenit ce forță

mentală creează autosugestia.

Mă uit cum soilește mătușa Bérurier. Își mișcă buzele în somn de parcă ar hali. O fi visând că bagă pe sub nas, căpcăuna asta cumsecade. A mânca, acesta-i apostolatul lor, al celor doi Bérurier, mascul și femelă. Rațiunea lor preafericită de a fi. Totul se reduce la asta. Totul se bazează pe asta: mistica lor, filozofia lor, speranțele mărturisite și cele nemărturisite, devenirea lor. După ei ar trebui ca vitraliile catedralelor să înfățișeze varza acră ca garnitură, pulpe de oaie la frigare, găini fripte cu cartofi prăjiți.

Se aude iarăși zgomotul, care îmi va deveni familiar, al ușii pe care cineva o descuie. În cripta asta pașii au un fel de reverberație ca atunci când umbli nestânjenit printr-un templu gol.

Este Kâdebine și zbirii lui obișnuiți. Sunt galonați de sus până jos, *peonii,* sfrijitului. Numai el din tot anturajul președintelui se simte bine în costum de doliu. Este o gânganie. Gângăniilor nu le plac zorzoanele. Printre zorzoane sunt asemeni nopții. Sunt asemeni nopții în întunericul căreia își duc traiul veninos. Este veninos, Kâdebine. Otravă la cel mai înalt grad de concentrare. Un ticălos cum nu se mai poate.

Ajunge în fața celulei noastre. Ia te uită, în dimineața asta râde. E drept că ziua fără râs s-a sfârșit. Oamenii care îl escortează pătrund în celulă și intrarea lor o trezește pe coana Berthe, care dă drumul la un pârț de bun venit.

Mi se pun cătușe la mâini, altele la glezne și sunt scos afară. Care va să zică ceasul de pe urmă e gata să-mi bată în clopotnița destinului, după cum așa de frumos spune Jean-Francois Revel în Berenice.

Afară, soarele strălucește din plin. O adevărată *fiesta* de lumină. Ocolim închisoarea. Surpriză: în spate se află un loc împrejmuit cu pânză în dungi albe și albastre. O

estradă este instalată lângă unul din capetele pânzei. Pe estradă se găsește un fotoliu magistral și în fotoliu Tiago Chiraco în carne și oase, sublim într-o uniformă cu epoleții de aur ai președintelui Republicii San Bravo. Are o înfățișare semeață în spatele ochelarilor cu ramă groasă. Pare oarecum absent, ca unul care a luat prea multe somnifere ca să poată dormi și căruia o ceașcă de cafea nu i-a fost destul ca să-l trezească de-a binelea.

Stă drept, impresionantă statuie a puterii. Așa, ascultă ce-ți mai spun. Este încadrat de doi soldați cu pistoale mitralieră. În mijlocul terenului au fost săpate trei gropi. Nu ca cele pentru mormânt. Gropi circulare și adânci. Mă întreb pentru ce le-au făcut și, ca și când mi-ar citi gândurile, Kâdebine Kântefu îmi răspunde la întrebare.

— Apropiați-vă și uitați-vă în ele, domnule!

Mă mișc cum pot - cu cătușe la glezne nu-i deloc plăcut - și ajung la prima groapă (prima față de poziția mea de plecare, totul fiind relativ).

Un fior mă gâdilă pe șirul spinării despre care îmi vorbește, Béru. Groapa este umplută până la jumătate de ceva care mișună, care pare că fierbe. Furnici roșii!

M-am prins! Félicie, draga mea dragă, să fi fost rugăciunile tale de azi dimineață fără rost? Mă vor arunca în groapa asta și mă vor lăsa să fiu devorat de gângăniile astea îngrozitoare! Ah! mizerie omenească! Ah, tristețe nemăsurată! Decădere a materiei organice, atât de misterios ivită pe această planetă, singura locuită din sistemul solar, acum o știm. Și în loc să facă numai fapte bune pentru a-i mulțumi Providenței pentru acest dar fabulos și straniu, oamenii unici care suntem își sfâșie trupul și sufletul, gunoaiele nerecunoscătoare.

Mă întorc, mucalit, spre secretar. Ah! ce personaj infect! Ah, monstru ieșit din beznă! Sumbru și sfrijit, albicios, cu dinții îngălbeniți și ascuțiți de vampir care n-a auzit de

Gibbs, ejaculează de bucurie. Floarea de la butonieră în loc să-i mai înveselească costumul nenorocit, îi accentuează aspectul funebru.

— Cred că este cea mai îngrozitoare moarte, îmi zice.

— Vă mulțumesc că mi-ați rezervat-o. Care sunt ceilalți doi aleși?

— Oh, sunteți alături de chestiune, comisare San-Antonio.

Bang, știe!

Din cealaltă parte a împrejmuirii, președintele ridică mâna.

— Aduceți condamnații, zice.

Și comit în frază, din neștiință, o greșeală de ortografie pe care o voi îndrepta peste o clipă.

Într-adevăr, după foarte puțin timp un jeep pătrunde pe terenul de supliciu. În față sunt doi militari.

În spate, catastrofă: cele trei surori ale funestei mele expediții. Greșeala, a-i găsit-o, consta în lipsa lui „e” mut din cuvântul condamnați. Președintele zisese „condamnate” iar eu, ca un netot, auzisem „condamnați”, prost mai sunt, ce zici?

Cele trei domnișoare sunt goale de tot. Strâns legate.

— Stați puțin, îngaim, nu le puteți chinui astfel pe fetele astea. Ar fi... ar fi un sacrilegiu față de umanitate.

Kâdebine Kântefu mă apucă de reverul uniformei.

— Ascultă, comisare, știm de ce au venit fetele acestea aici. Știm că scroafele astea împuțite poartă moartea în sexele lor. Trebuie să le nimicim în modul cel mai cumplit. Președintele a avut de ales între furnicile roșii și lampa de sudat, iar dacă s-a hotărât pentru furnici aceasta înseamnă că vrea să fie descompuse încetul cu încetul. Acestea nu sunt femei, sunt arme. Armele dușmanului trebuie distruse.

În timp ce vorbea, cei doi soldați din jeep au adus câte o

fată lângă fiecare groapă. Așteaptă un ultim ordin.

— Ascultă, Kântefu, spune-i președintelui că răscumpăr viața acestor nefericite. Mă pun chezaș în numele guvernului francez. Spuneți o cifră și va fi acceptată.

— Avem alte surse de venituri decât răscumpărarea, răspunde.

Se duce către președinte. Și îi spune:

— Când doriți, slăvit președinte!

Chiraco dă din cap. E palid, gagiul. Nu-i prieste cafeaua cu frișcă. Soiul ăsta de spectacole, după cornurile mâncate de dimineață, trebuie să recunoaștem că nu-i deloc întăritor.

Un urlet monstruos izbucnește în aerul deja înfierbântat al acestei dimineți ecvestre[1]. Prima dintre cele trei surori a fost aruncată în groapă, cu capul înainte.

Repede de tot strigătele încetează căci sărmana se înăbușe. Dar cântecul ororii este reluat de cele două surori.

Îmi ridic fața spre cer ca să nu mai văd. Ce rugă să înalț? Tot ce se întâmplă este mai mult decât înspăimântător, de negrăit! Rațiunea se prăbușește. Ai vrea să înlături clipa din istoria timpului.

Și a venit rândul celei de a doua. De data aceasta cu picioarele înainte. Fata înnebunită iese din groapă. Figură de vrăjitoare, deodată. Mască drăcească ce nu-i decât un strigăt. Un strigăt pe care-l vezi. Un strigăt materializat.

Îmi întorc fața de la această vedenie de iad, cuvintele îmi lipsesc și nu știu ce neologisme ai vrea să născocesc în clipa asta! Gata cu vocabularul. Gata cu limbajul. Nu se mai vorbește: se urlă.

Mă uit la președintele Chiraco. Știi ce face? Borăște de

[1] Asta așa mi-a venit. Dar bănuiesc că am spus că această dimineață este *ecvestră* întrucât stă călare între ajun și a doua zi: așa gândește subconștientul în locul meu.

pe tronul prezidențial, drăguțul de el. Trebuie să-l vezi, să-l auzi mugind „uah” ca indienii. Regăsește începuturile statului San Bravo, otreapa. Trebuie că mai are ceva sânge apaș în *pipe-line.* Ce magistral face „uah”, fratele meu cu fața palidă. Și borăște copios pe estradă ceea ce dăunează cât de cât fastului. Mă uit la borâtură și izbutesc să nu mă mai gândesc, vreo zece secunde, la cele trei fete, frumoasele mele tovarășe de aventură, ciopârțite mărunțel, în disprețul frumuseții și al acestui giuvaer al firii, faptul că sunt trei gemene.

Urletele nu se mai sfârșesc. Atunci încep să strig:

— Curaj, fetelor! Curaj!

Dar îmbărbătarea mea este atât de ridicolă în comparație cu îngrozitorul supliciu! Atât de zadarnică!

Cumplitele gângănii le devorează cu încetul. Iar eu nu mai rezist, pricepi? Sunt la capătul puterilor. Când se întâmplă ceva intolerabil viața este scoasă din țâțâni. Sunt gata să leșin. Să leșin pe bune, ca pe vremea marchizei de Sévigné. Să dau ochii peste cap. Să cad în brânci.

În loc de toate astea, știi ce fac? Cad în genunchi în fața tiranului, a odiosului Tiago Chiraco.

— Prea nobil stăpân, implor, tată al poporului, rațiune a statului, far al gândirii, spadă a dreptății, spirit stăpânitor, ocrotitor al tuturor, glorie a umanității, te conjur, pune capăt acestui lucru cumplit care îți întoarce stomacul pe dos chiar și ție, care ești atât de călit.

„O, bărbat de bună credință, cu destin pilduitor, înviere a instituțiilor ancestrale și telepatice, stropitoare a geniului, stavilă de netrecut împotriva constipației, torță a nopților noastre, cunoscător al viitorului, tu care treci Rubiconul asemenea lunii, fruct al spațiului cosmic, genitor al mântuirii universale, fie-ți milă și poruncește să fie împușcate aceste nefericite. Pune capăt calvarului lor, te rog”.

Și tot gemând, rugând, sfătuind, psalmodiind, pup capătul pantalonilor lui Chiraco. Iar Chiraco încearcă să-mi refuze rugămințile tropăind, fapt zărit de unul din garda de corp care se aruncă asupra mea, așa cum nădăjduiam cu nespusă ardoare. Mă apucă de păr. Pistolul mitralieră agățat de gât atârnă între noi. Îl apuc cu îndemânare de maimuță și apăs pe trăgaci. Și iată că timpul are o pâlnie în locul capului, smulg arma. Sângele mă orbește. Mai trag o rafală în devla celuilalt soldat care mă ia la ochi. Apoi iau la rând cele trei gropi și, în sfârșit, plânsetele nu se mai aud. Liniștea care se lasă e dumnezeiască și e drept, după un asemenea supliciu. Dumnezeu le primește de îndată, au legitimație cerească de V.I.P., îți dai seama. Au ajuns pe drept în rai. Încărcătorul e gol, am auzit clinchetul care dă de veste că încărcătorul a plecat fără să lase adresa. Atunci, unic în felul meu, și profiterolând de stupoarea celor din jur, mă reped la cel de al doilea pistol. N-am nici o clipă de pierdut. De data aceasta pe *mister* Kântefu îl iau la ochi. Crede că i-a sosit clipa din urmă și moaca arogantă i se descompune. Ofițerii care îl escortează se grăbesc să ridice mâinile ca păpușile trase de sfori.

Suntem în loc închis, la adăpostul frugal al pânzelor întinse. Am un scurt răgaz ca să cuget, dar nu destul ca să fac o tocană cu legume și slănină ca în Auvergne.

Cum să dezvolt situația? Ce vrei să mai fac fiind la o asemenea înghesuială? Nu te salvezi luând-o la trap. De altfel, în exterior sunt trupe înarmate. Chiar de l-aș lua pe Kântefu ostatec n-aș ajunge prea departe. Cu atât mai mult cu cât gunoiul ăsta și-o fi făcut destui dușmani la curte care abia așteaptă să profite de ocazie pentru a-l lichida odată cu mandea.

Mă dau puțin înapoi, în așa fel încât să mă plasez cât mai aproape de Chiraco. Dintre toți este cel mai dezumflat. Interpretează „Noaptea andaluză” la măsele. Iar atunci, cu

toate că aveam și pistolul în mână, îi smulg ochelarii. Și bag de seamă că sunt cu totul deosebiți, după cum bănuiam de puțină vreme.

Acum știu ce am de făcut.

N-am decât o cale să scap: să fac revoluție singur. Căci nu pot neutraliza armata care ne înconjoară.

Trebuie să o câștig de partea mea. Partida de poker este de o îndrăzneală smintită.

Și totuși, am s-o joc.

CAPITOLUL TREISPREZECE ȘI TREI SFERTURI

În care victoria, cântând, îmi ridică bariera

Kâdebine Kântefu încearcă să-și dreagă glasul.

Simțind că reflectez, își spune că a venit momentul să treacă la contraatac psihologic.

— Comisare, oprește măcelul. Îți dai prea bine seama că nu vei ieși viu din palat. Vom încheia un pact, noi doi. Încetezi să mai tragi și te trimit la aeroport împreună cu grăsana. Veți lua un avion cu destinația pe care o dorești.

Râd.

— Și drept garanție am cuvântul dumitale, nu?

— Vă vom însoți, președintele și cu mine, și în felul acesta, până la decolare, îți vom fi ostateci.

— Atâta doar că avionul nu va decola!

— În acest caz, eu... eu am să rămân cu dumneata cât va dura călătoria.

Să i-o spui lui mutu. Are o licărire ciudată în ochii de sadic în criză. Tot ce vrea gagiul e să plecăm de aici. Sunt absolut sigur că, luat ostatec sau nu, știe cum să scape de mine înainte să trecem de grilajul înconjurător.

— Prea bine, zic, în acest caz accept. Dar pun o condiție.

— Care?

— O iau cu mine nu numai pe grăsana dar și pe deținutul cu mască de fier.

Răspunsul îmi va arăta dacă are de gând să mă fenteze sau nu. În caz că acceptă, voi fi sigur că vrea să mă omoare ca pe un câine. Dacă refuză, pot fi îndoieli.

Nu stă pe gânduri...

— De acord.

— Atunci trimite să-i aducă pe cei doi deținuți.

— Gardienii nu-mi deschid decât mie, comisare. Numai mie.

— În acest caz ne vom întoarce la închisoare. Dar mai înainte spune-i generalului de hazna care te însoțește să-mi scoată cătușele.

Face precum zic și o namilă scârboasă care, cu podoabele lui roșii, se crede răposatul Rommel, vine dârdâind să-mi scoată cătușele.

— Dacă faci vreo mișcare în plus, îi curăț pe toți prin carcasa ta de căcat, amice! îl previn.

Felul în care o să trag în tovarășii lui îi reține îndeosebi atenția căci mă eliberează fără măcar să îndrăznească să ridice privirea.

— Bun, acum dezbracă-te, tâmpitule!

— Ce să fac?

— Să te dezbraci, îți zic.

Se.

Și eu, cu arma mereu îndreptată spre ei, crede-mă, nu-i deloc ușor!

Dar să nu uităm, când San-Antonio, pe care-l îndrăgim și în care credem ca în noi înșine, se apucă de o treabă, nimeni nu-i stă în cale. După două minute, iată-mă deghizat în general. În ultima vreme numai de d-astea mă țin.

Înțolindu-mă, discut cu micul rechin.

— Ia spune, Kântefu, cine era bărbosul cu ochelari care mai întâi mi-a zis să mă car, pentru ca mai apoi să mă răpească cu șeptel cu tot?

— Făcea parte din poliția secretă a unei țări cu care suntem pe cale să semnăm anumite acorduri.

— În legătură cu rampele de lansare?

Aprobă.

— El va pus la curent cu misiunea noastră?

— Nu.

Râde strâmb ca un condamnat la moarte care face pe grozavul înainte de execuție.

— Nu știa nimic despre ce erau în stare fetele.

— Păi atunci de ce mi-a poruncit să mă întorc în Franța.

— Doar pentru că te-a recunoscut și și-a dat seama că șederea dumitale aici dă de bănuit.

— Atunci de ce a schimbat macazul și s-a făcut furnizor al președintelui când a pus să fim răpiți pentru ca, mai apoi, să i le servească pe tavă, în larg, pe nenorocitele astea?

— Pentru că președintele i-a cerut-o fără ca nimeni să știe și el a vrut să-i facă pe plac.

— Iar dumneata știai tot, nu-i așa?

— Într-adevăr.

— De unde?

— De la unul din cei patru care te-au trimis aici, *señor* comisare. Jocul politic este delicat, uneori bizar...

Mă ia cu frig până între buci. Trăim niște vremuri când nimic nu mai este cu putință pentru că nimic nu mai este fiabil. Vezi alb și afli că e negru. Puțin câte puțin ni se smulg rădăcinile, fraților. Suntem nimeriți în viitor nimicindu-ni-se mai înainte esența. Ni se taie arborele genealogic iar noi, ramurile, nu mai suntem hrănite decât de un trunchi care moare. Dar câți știu treaba asta? Și dintre cei care știu, câți o spun? Se pitesc toți în spaima lor și se fac că n-aud nu văd dând din gură la fel ca cei care nu știu. Societatea s-a dus deja pe apa sâmbetei. N-a mai rămas decât poza, dragilor mei. În spatele clișeului

liniștitor, mișună ticăloșia, credeți-mă. Suntem terminați, trecuți deja pe liste, însemnați, programați. Nimeni nu mai ține seama de noi. Suntem scoși din circuit. Niște gaze? Cam așa ceva... Fără culoare, fără gust! Doar niște pârțuri care nu miros și se risipesc în vântul voințelor oculte care au scos civilizația din haznaua în care căzuse.

Eu, în schimb, știu bine când s-a petrecut răpirea persoanei umane. Am văzut prea bine mutația perfidă. Am încercat să spun ceva. Mai încet, căci la început nu eram prea sigur. Partea nasoală în ce privește gravitatea, este că face parte din cele constatate. La început, nu prea o luăm în seamă. Optimiști, suntem. Timorați și mai mult. Nu îndrăznești să-l trezești pe tembelul care doarme, fără motiv temeinic, de teamă să nu sară cu clanța la tine. Și după asta gata, o luăm în fund poate pentru totdeauna. Adânc. Nu ne mai aparținem. Aparținem Marelui Cutare. Marele Cutare a pus atât de bine mâna pe putere încât nu i-ar mai putea da drumul chiar dacă ar avea de gând. Și nu are! În momentul ăsta, nu știi ce se întâmplă? Alergăm bezmetici prin epoca noastră. Dar stai să vezi prăbușirea, artistule! E de neînlăturat. Nu-ți bate capul să iei ceva cu tine, nu va fi voie cu bagaje! Așa că îți spun adio de pe acum, cât se mai poate, cât mai putem vorbi. Într-o bună dimineață totul se va sfârși. Adio, prietene. Am fi putut trăi o aventură frumoasă. Am fi putut trăi pur și simplu. Am crezut că trăim...

— Dacă știai adevărul, de ce nu l-ai informat pe președinte? reiau.

— Președintele era deosebit de impresionabil. L-am sfătuit doar să nu le țină pe lângă el. Ar fi trebuit să-i spun mai mult. Căci nu a ținut seamă de sfatul meu și a făcut în așa fel încât să-i fie aduse în larg...

Gata, iată-mă gigea ca un general san bravian. N-am mai fost atât de fercheș de la prima comuniune. Dacă ai

Kodakul la îndemână, fă-mi o poză, să i-o arăt Mamei.

— Dragă Kântefu, îmi continui gândul, o să ne întoarcem așadar la închisoare. Dacă face vreo mișcare, dacă poruncești altceva decât eliberarea celor doi deținuți, te prefac în măcelul din ziua Sfântului Valentin, ai ceva de zis?

— Sunt de acord.

Mă întreb dacă înșelătoria pe care o pune la cale se va întâmpla chiar acum sau ceva mai târziu. Instinctul îmi spune că ar trebui să se întâmple în curtea palatului. E un tip care nu se lasă cu una cu două, crede-mă. Bine garnisit cu de toate. Aș încerca acum revoluția, dar îmi lipsește un element hotărâtor.

Formăm un alai micuț: președintele, Kântefu, ceilalți militari. Și mandea, ținându-mă cât mai aproape de mârșavul secretar ca să nu-mi poată trage cineva o salvă fără să-l ciuruiască și pe el, pe șobolanul ăsta împuțit.

Totul decurge normal până la închisoare căci nu întâlnim pe nimeni până la temnița privată a tiranului. Cei doi soldați cu pistolul mitralieră ne privesc cum venim fără să se clintească.

Kântefu înaintează și sună.

Careva trebuie că-l vede prin vizorul magnetic căci începe să parlamenteze (dacă se poate spune așa) pe limba surdo-muților. Este un alfabet pe care-l cunosc căci, puști fiind, mă duceam la un club de fotbal al surdo-muților care se află lângă casa noastră. Și l-am învățat, distrându-mă, cu prietenul meu Bilou, un băiețel căruia nu-i lipsea decât vorbirea. Astfel, ca să scrii cuvântul „con”[1] faci un arc de cerc cu cele patru degete opunându-le degetul mare, tot ca un arc de cer, ca să formeze un „C”. Apoi închizi cele două arcuri și formezi un „0”. După care întinzi mâna orizontal, cu podul palmei în jos, lăsând să atârne arătătorul și

[1] În limba franceză: con = vagin: tembel, imbecil (n. t.).

degetul mijlociu, celelalte degete fiind îndoite, și obții pe „N”. Și așa Kântefu primește salutări de la Antoine.

Socotea că mă fentează. Îl bat pe umăr.

— Nu, iubițel, nu-i spune să dea alarma, spune-i să-i aducă aici pe cei doi deținuți.

Își lasă brațul în jos. Se uită la mine.

Iar eu, doar așa, să-i arăt ce pot, scriu cu mâna liberă prin aer „sărmane tembel”. Atunci își dă seama cu cine are de-a face.

— Fă ce-ți spun, tovarășe, zic nerăbdător, altfel te fac ștergătoare la ușa asta! Număr până la trei înainte să-ți fac de petrecanie. Unu, doi...

— Stai! Da, da! îndată chelălăie poponarul.

Dă în sfârșit ordinul pe care-l cer.

O clipă de așteptare. Și apoi se ivesc, ciudată pereche - cât de ciudată! - coana Bérurier și al doilea om cu mască de fier.

Ai zice că-i un film suprarealist, ba chiar de anticipație. Mortadelle, vrăjitoarea cea bună având alături robotul devotat. Aladin cu limba vrăjită.

— Ce se întâmplă? întreabă grăsana Beberthe care apare în ușă.

Dă cu ochii de mine, se lățește într-un zâmbet.

— Ah, tu erai, dragă Tonio! Știam eu că o să mă scoți de aici orice ar fi. De la un băiat ca tine te poți aștepta la orice. Dar știi că-ți vine de minune uniforma asta? De altfel mi te-am închipuit întotdeauna elev la Saint-Cyr cu epoleți și casoletă pe cap. Majordom ar fi trebuit să te faci, ascultă-mă pe mine.

— Intră în mijlocul grupului, Berthe! zic, în loc de răspuns la complimente.

— Cu dragă inimă, oameni buni, cum nu. Unde mergem, prietene?

— Să facem puțină revoluție înainte să plecăm, zic.

Nu se miră.

Dimpotrivă, este de acord.

— Cu atât mai mult cu cât e o vreme minunată, întărește această distinsă femeie.

*

* *

Totul decurge fără necazuri până ajungem pe esplanada palatului.

Soldații întâlniți pe drum au încremenit în poziția de drepți văzându-l pe președinte cu suita lui. În regimurile totalitare îți pierzi simțul critic, spiritul de observație și nevoia firească de a ști mai mult. Iei poziția de drepți și cu asta basta.

Am spus fără necazuri până la palat.

Urcăm pe peron.

Iau cu delicatețe pistolul mitralieră din mâinile unei santinele.

— În numele slăvitului președinte, îi zic.

Nu opune nici o rezistență.

— Ia scula asta, Berthe, ține-o îndreptată spre spatele șobolanului ăsta negru și, dacă face pe nebunul, apasă pe trăgaci, aici.

— Cu plăcere, încuviințează destoinica mea însoțitoare.

Ah! cât de vrednică de domnul și stăpânul ei este Berthy! Câtă vitejie! Cât de curajos zâmbește! Nimic nu-i strică buna dispoziție, bucuria de a fi care face să-i pârâie de încântare fiecare celulă a corpului ei îmbelșugat.

Mă îndepărtez puțin de grup, vreun pas, ca să-mi fie mai bine auzite cuvintele. E din cale afară de riscant, căci sunt o țintă ideală pentru primul venit mai destupat la minte care ar face exces de zel.

— Soldați, ofițeri, ofițeri superiori, ascultați-mă! strig. Adunați-vă în fața peronului, am de făcut o comunicare de

cea mai mare importanță.

Niște oi!

Dar de ce să le insultăm pe animalele acestea de treabă care cel puțin dau carne și lână în timp ce noi, și mai ascultători decât ele, nu dăm decât căcat și pârțuri?

La fel ca oamenii, tot atât de netrebnici ca oamenii. Mai ascultătoare decât oamenii, hoarda soldaților se masează la picioarele noastre. Fețele lucioase se îndreaptă spre noi ca niște arme. Spectacolul pe care li-l ofer eu, un necunoscut, vorbind în prezența președintelui și a secretarului înspăimântați, îi tulbură deja. Pricep că s-a întâmplat ceva și că mari schimbări vor avea loc. Doresc asta din tot sufletul. Omul se dă în vânt după schimbări. Visul lui este să vadă căzând rutina ca să se instaureze alta nouă în loc. Ceva nou! Baudelaire a spus-o, pușlamaua. Țelul suprem! Ispita universală.

Îmi dreg glasul și trec la atac:

— Bravi militari, care sunteți sprijinul și gloria Republicii San Bravo. Providența m-a trimis printre voi ca să vă aduc lumina adevărului. Ați fost înșelați? Ani de zile ați fost victima unui impostor. Tiago Chiraco era doar cu numele președintele acestei viteze națiuni. În realitate, nu a guvernat niciodată. Cel care comanda, din umbră, este așa-zisul lui secretar, ticălosul Kâdebine Kântefu, aici de față. Doar el. Stăpân absolut pe soarta acestei țări. Tiran sângeros. Despot nerușinat, și așa mai departe. Era tot timpul în legătură cu persoana lui Chiraco printr-un ingenios sistem radio pe unde scurte. O dovedesc! Iată ochelarii lui Chiraco!

Le arăt ochelarii pe care i-am luat mai înainte lui Chiraco.

— Brațele conțin căști cu modulații fragolate, în timp ce în partea de jos a ramei, unde sunt lentilele, se află ascuns un microfon. Și acum priviți, bravi soldați, priviți cu

atenție.

Îl apuc pe Kântefu de palton, i-l deschid.

— În buzunarul interior al hainei se află un receptor miniaturizat. Acesta (arăt floarea prinsă la rever) este un microfon. Acest microfon îi permitea să dea instrucțiuni președintelui în orice moment al zilei și în orice loc, până la o distanță de cincizeci de kilometri. De ce a procedat omul acesta așa, soldați, militari și ceilalți? De ce? Pentru că prefera să asigure puterea prin persoana interpusă. În felul acesta evita riscurile inerente acestei funcții. Chiraco era expus atentatelor, presiunilor, altor mari primejdii, iar el nu. Și apoi, prieteni, uitați-vă la el, are cumva statuia unui șef de stat, gândacul ăsta născut să stea în umbră? Sigur că nu! Ați fi consimțit voi, bravi militari îmbrăcați în soldați, s-o urmați orbește pe această căzătură a omenirii? Pe șobolanul ăsta împuțit? Niciodată! Vă cunosc, e de ajuns să vă privesc, să citesc cutezanța și noblețea pe chipurile voastre bărbătești ca să știu cine sunteți și mai știu că, spre deosebire de acest minus, voi aveți ceva în pantaloni! Iar acum, îmi veți zice, aduceți-ne dovada celor spuse. Faptul că Chiraco și secretarul lui sunt în legătură prin radio nu dovedește nimic. Admit această obiecție, prieteni. Și o devansez. Și vă dau și răspuns. Are careva la îndemână o cheie cu moletă ca să scoatem masca de fier acestui om care mai era, până acum câteva clipe, prizonierul ticălosului Kântefu? Dumneavoastră, domnule general mecanic. Veniți mai aproape, veți fi astfel primul care veți vedea.

Generalul sus menționat vine pe peron. Are mâinile pline de unsoare. Meșterește la buloanele măștii. Clipa este solemnă. Nimeni nu mișcă, nici Chiraco, nici Kântefu, nici militarii adunați. Se aude numai chiorăitul mațelor lui Berthe Bérurier care, cu voce mieroasă, mă întreabă:

— Crezi că mai ține mult. Antoine? căci mă trec nevoile.

— Să termină repede Berthe, pronostichez.

Și într-adevăr, generalul mecanic, care știe să fixeze buloanele știe să le și scoată. Că doar nu a fost promovat general pentru ochii lui frumoși, îți dai seama! Mai ales că e sașiu!

Eu vreau să termine cât mai repede căci nu poți ține trează atenția mai multor sute de oameni *ad vitam aeternam,* după cum zic hâtrii cumetri Pierre Larousse și Claude Angé pe prima pagină a paginilor roz.

În sfârșit scârț, scârț, și gata. Masca este desfăcută în două părți echidistante. Generalul cu moletă scoate un strigăt.

Cât despre mine, și în ce mă privește, simt o pișcătură la fudulii căci ce mai tura-vura, îmi zic că aș fi putut la urma urmei să mă înșel ridicând greșit eșafodajul ipotezelor. Așa că mă uit repede, repede. Și răsuflu ușurat.

Ținându-l pe nefericit de umeri, îl arătă mulțimii așa cum Danton își arăta poporului capul după execuția atât de capitală pentru el.

— Uitați-vă cu toții!

Și atunci, toți oamenii aceștia, toți militarii, toți cei nehotărâți, dar lacomi de noutăți, care până atunci ne-au ascultat fără nici o vorbă, scot un strigăt nemaiauzit. Un „Ahahaooooo!” ca o furtună. Ai zice că e vuietul furtunii prin frunzișul pădurii amazoniene (dacă înțelegi ce vreau să zic?). Dar, chiar așa: „Ahahaooooo!”

Și nu le poți băga nici o vină.

Totul e atât de nebunesc. E atât de atât. Încât o asemenea gălăgie se acceptă. Ține cont, dragul meu încornorat, ține bine cont. Și chiar ține conte (precum șeicul acela voinic care își făcea numărul de conte-șeic voinic).

Cel demascat, este Chiraco.

Un alt Chiraco.

Un al treilea Chiraco, primul fiind mort pe iaht unde s-a dus să se veselească cu cele trei surori, în afara bătăii circuitului radio care făcea legătura între falsul tiran și cel adevărat!

De fapt, o dublă poveste cu gemeni tripli.

— Pricepeți acum, războinici cutezători, pur sânge ai națiunii, pricepeți că Kântefu v-a tras pe sfoară? Dispunea de trei frați ca să se folosească de ei ca de niște marionete, așa cum un ventriloc are mai multe păpuși de schimb: Astfel, cel care este îmbrăcat ca un președinte nu-i același cu cel care a ieșit din palat alaltăieri. Și pe bună dreptate, căci acela a murit. Kântefu îi ținea pe cei doi nefericiți în pușcăria lui nenorocită ca să-i folosească în orice împrejurare. Aceasta este trădarea unui netrebnic care v-a tras pe sfoară, pe voi, viteji între viteji. Cine este cel mai mare în grad dintre voi?

Cineva ridică mâna.

— Dumneavoastră, domnule mareșal al bananei? Prea bine. În acest caz veți asigura interimatul puterii până când poporul san bravian își va alege soarta.

Și strig, ridicând brațul mareșalului năuc:

— Iată-l pe noul vostru președinte provizoriu!

„Trăiască președintele!” urlă mulțimea militară, cuminte, căci vezi tu, nu trebuie să te pui râu cu gagii, de oricare naționalitate ar fi, oricât de tâmpiți ar fi: este de ajuns să le impui, să faci să pară firesc ceea ce nu avea nici un motiv să fie.

Și întind mâna noului președinte.

— Complimentele mele pentru această alegere, slăvite președinte.

Și adaug, cu jumătate de glas:

— Nu există nici un motiv să nu păstrați puterea dacă veți ști să vă arătați autoritar.

Cel „nou” este un zdrahon roșu la față, cu o mustață ca

ghidonul unei biciclete de curse.

Clatină din cap cu gravitate, dovadă că nu este mai tâmpit decât altul, chiar decât tine.

Să se arate autoritar. Simte că se cuvine să nu stea pe gânduri. Trebuie să se impună degrabă. În mod spectaculos.

Și atunci, îi vine o idee genială.

Scoate revolverul și îi zboară creierii lui Kâdebine Kântefu.

Trăiască președintele! mugește mulțimea.

— Ce tip scârbos, uită-te la rochia mea! chelălăie coana Bérurier.

CON CON
CLU
ZIE ZIE

Și iată că povestea se termină așa.

Căci, vezi tu, sunt teribil de grăbit să mă întorc acasă: poimâine este ziua Féliciei. Și țin morțiș să-i fac un dar ca-n basme: pe fiul ei!

Fără să mai aștept instalarea noului președinte, sar la volanul unui jeep împreună cu mătușa Berthe și un general de comisioane. Și fâjj, la drum spre port!

Sosim tocmai când un vapor iese în lung (sau în larg, nu mai știu). Vaporul se numește *Tortilla* și aparține lui Quito Doblo, pe care mi l-a recomandat Hildegarde.

Suntem obligați să rechiziționăm o barcă cu motor ca să-l ajungem din urmă. Ne adresăm cu „Ohe” navei lui Hildegarde[1]. Dar comandantul Quito Doblo face pe surdul întrucât crede că-l urmărim *because* călătorii clandestini. Trebuie să-mi scot ținuta cu zorzoane și să fac semne cu mâinile ca să-l fac să priceapă că n-are de ce să se teamă. Atunci se opresc și ne aruncă o scară de frânghie. Dacă ai vedea-o pe coana Berthe urcându-se pe ea, te-ar trece toate nădușelile ei în urmă, ținând-o bine, și nici măcar nu are chiloți, babornița. Privind de dedesubt, parcă ai băga în pod fân strâns de prin mlaștini. Dar oricum, cum necum ajunge sus.

---

[1] Acesta este un calambur pe care nu multă lume îl mai poate pricepe. Când voi fi reeditat, peste cincizeci sau o sută de ani, va trebui scos, i-o cer corectorului din această epocă viitoare.

Revederi, prezentări. Strângeri de mână.

Peste un ceas, bând un clondir de tequila, îmi povestesc odiseia.

Să faci pe eroul, în astfel de cazuri, e o nimica toată. M-au ascultat, strânși roată. Vântul din larg îmi sufla peste cuvinte vrând parcă să le întețească. Vasul se legăna din val în val sub soarele strălucitor. Acolo, în San Bravo care piere în zare, un alt regim, la fel cu cel dinainte, se organiza. Un alt ticălos îi lua locul celuilalt. Cui o să facă jocul, rușilor sau americanilor? Va tăia fuduliile în patru sau în opt? O să permită instalarea rampelor pentru rachete sau le va interzice? Ce importanță mai are! Eu știu că Marele Cutare are de pe acum cărțile în mână. Cele ale Republicii San Bravo, și ale întregii Americi, și cele ale Africii, și cele ale Asiei, ale Europei. N-ar mai rămâne decât Oceania. Atât de fărâmițată în lâncezeala Pacificului. Dar mașina-mătură va trece în cele din urmă din insulă în insuliță, ca să stingă ultimele candele și să facă să se înfierbânte atolul.

— Cum ai ghicit adevărul? mă întreabă Hildegarde.

— În trepte, răspund. *Primo,* am priceput că Chiraco nu era adevăratul stăpân al țării. Mai întâi, rămânând singur în biroul lui, am băgat de seamă că nu se afla acolo nici un dosar și că în mapele oficiale avea benzi desenate și *Comicsuri.* Apoi, răspundea cumva curios la întrebările care i se puneau, părea că așteaptă să i se sufle răspunsul. Și am fost adânc tulburat de felul cum se comporta. Iată un tip care, după cât se pare, se aruncă peste cele trei surori ca să-și sature poftele. Dar lucrul îi este deodată interzis. Atunci le alungă și o păstrează pe draga noastră Berthe. De ce pe Berthe? Căci vicleanul Kântefu vroia să aibă la dispoziție un ostatec. Atunci i-a poruncit marionetei să spună că Berthe i-a căzut cu tronc.

Coana Bérurier mi-o taie, înțepată.

— Îți mulțumesc, Antoine, crezi cumva că farmecili mele intrinsece nu erau de-ajuns?

Negăsind nimic emolient să răspund, zic mai departe.

— Președintele, comoționat de fete, se destăinuie unui tip din poliția secretă a națiunii străine. Putem bănui că și-a scos ochelarii pentru a rupe legătura cu sufletul lui blestemat pe durata întrevederii. Se hotărăște să facă o mini-croazieră la bordul iahtului prezidențial, cu ce scop? Pentru că, în felul acesta, sistemul radio va fi inoperant și va putea să-și facă de cap fără ca sinistrul Kântefu să poată interveni. Bărbosul, care crede că președintele e președinte, se grăbește să-i făgăduiască să-i facă pe plac și ia urma celor trei grații ca să i le ofere.

Vaporul lui Quito Doblo pârâie de-ți stârnește mila. Noroc că marea e la fel de liniștită ca uleiul dintr-o cutie de sardele Amieux, altfel ar trebui să ajungem la Ceplugay înot!

Pe moș nazi l-au apucat nostalgiile. Paznicul de noapte se obișnuiește greu cu ideea că și-a părăsit patria de adopțiune. E întristător la vârsta lui să se ducă să-și sfârșească zilele într-un regim democratic. Sper că a avut prezența de spirit să ia cu el cele două fotografii din cameră: cea a soției și cea a lui Adolf. S-ar putea ca peste puțin timp să se întoarcă în San Bravo în măsura în care noul președinte se va dovedi a fi la fel de tiranic ca Kâdebine Kântefu.

— Dar cum de ai putut descoperi povestea cu Chiraco în trei exemplare? reia Hildegarde.

— Și aici, tot în trepte, dragă prietenă. Știam că orice raport cu cele trei șoricuțe este urmat de moarte rapidă. Dacă Chiraco pusese la cale întâlnirea pe mare însemna că avea de gând să profite de cele trei fete. Așadar știam că va muri neapărat. În închisoare se aflau doi deținuți cu măști de fier. Dovadă că nu se voia să le fie cunoscută

identitatea. De ce erau ținuți oamenii în pușcării într-un regim sângeros care omora pe capete? Pentru că puteau deveni folositori. Noaptea trecută Kântefu, foarte agitat, a venit să-i ia pe cei doi și, după un ceas, l-a adus pe unul înapoi. Când l-am zărit pe „președinte”, în timpul supliciului celor trei fete, am simțit că nu era cel pe care-l întâlnisem la început. Gemeni, desigur, dar fiecare cu personalitate proprie. Cea a numărului 2 nu avea nimic comun cu cea a numărului 1. Cel de al doilea era un om zdrobit din pricina detenției; un manechin! În vreme ce fratele lui își făcuse obiceiul să încarneze puterea pe care nu o deținea cu adevărat. Am avut într-un fel dovada că bănuielile mele erau fondate când grozăvia supliciului l-a făcut să verse. Iertați-mi acest amănunt respingător, dragii mei, dar a borât semințe de cânepă, hrana mizerabilă adusă deținuților în ajun. Era de altfel aceasta un fel de mâncare pentru șefi de stat? În plus, într-un anumit moment, Kântefu s-a dat de gol și a folosit imperfectul vorbind despre președinte, ca și când cel nou nu conta nici cât negru sub unghie. De fapt, mental, încă nu-l integrase pe domnul Numărul 2 în rolul pe care i-l impusese.

— Știi ce, gânguri coana Berthy; de felul tău, Antoine, ești destul de ager la minte.

Nu răspund.

Țărmul Republicii San Bravo se îneacă în orizontul pâclos. Dacă nu ar fi Hildegarde și tatăl ei, mai mai că m-aș întreba dacă toate acestea s-au petrecut cu adevărat. Dacă nu cumva le-am visat după o băută strașnică...

Trăim într-o lume atât de ciudată, măi băieți, încât nu suntem niciodată siguri de nimic...

— SFÂRȘIT –

C U P R I N S

CAPITOLUL ÎNTÂI.....5

În care este în mod serios vorba de sănătatea cuiva.....5

CAPITOLUL DOI.....13

În care o să vezi.....13

CAPITOLUL TREI.....20

În care îți fac o surpriză.....20

CAPITOLUL PATRU.....39

În care îți pregătesc o altă surpriză.....39

CAPITOLUL CINCI.....47

În care încerc să mă reorganizez.....47

CAPITOLUL ȘASE.....62

În care nu toată lumea se mai trezește.....62

CAPITOLUL ȘAPTE.....70

În care îmi fac noi relații.....70

CAPITOLUL OPT.....86

În care o să fac imposibilul ca să mă apropii de capitolul nouă 86

CAPITOLUL RACHETA NOUĂ.....92

În care am o revelație.....92

CAPITOLUL ZECE.....101

În care mai am zile de trăit.....101

CAPITOLUL UNSPREZECE.....119

În care viața îmi stârnește o dezamăgire tare mare.....119

CAPITOLUL DOISPREZECE.....128

În care devine catastrofal.....128

CAPITOLUL TREISPREZECE.....136

În care totul este pierdut în afară de onoare.....136

CAPITOLUL TREISPREZECE ȘI JUMĂTATE.....144

În care se petrec lucruri serioase.....144

CAPITOLUL TREISPREZECE ȘI TREI SFERTURI.....158

În care victoria, cântând, îmi ridică bariera.....158

CON CON CLU ZIE ZIE.....170